

ပဒဲးအဲးလဲး

နင်းသီနိုလုံးသား

BURMESE CLASSIC

မင်းသားလေး

နှင်းဆီနီ... နှလုံးသား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၉၁/၂၀၀၃ (၃)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၇၃/၂၀၀၃ (၄)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
ဝထမအကြိမ်

ထန်ဖိုး	-	၃၀/-
အုပ်ရေ	-	၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ... မော်ခင်ခင်စိန်(ဝေစာပေ) ချစ်မင်းလှစာပေ
အမှတ်-၄၃/က၊ ဗလီခလမ်း၊ ၇-ပိုင်၊
မရမ်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းတိုင်း။

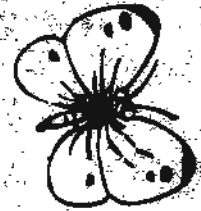
ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း။

နမောတဿ တဂဝတော အရဟတော ယဗ္ဗာယဗ္ဗုဒ္ဓဿ

မအေးလေး

BURMESE
CLASSIC

နှင်းဆီနှိပ်လုံးသား

မောင်ကျော်လှိုင် စတုတ္ထအောင်
စီစဉ်သည်။

လောကမှာ

လုံးဝကဲ့ရဲ့ခံရသော ယောက်ျား(ပိန်းမ)
ကံဆိုးစွမ်းရဲသော ယောက်ျား(ပိန်းမ)သည်
ရှေ့၌လည်းမရှိခဲ့
ယခုလည်းမရှိ
နှောင်လည်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်
(ဓမ္မပဒ)

အခန်း(၁)

"ဝေသျှန် . . . ဝေသျှန် မဟုတ်လား"

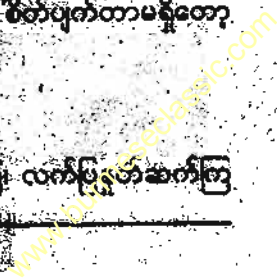
"ဟုတ်တယ် . . . ဝေသျှန်လေ . . . အဲဒါ . . . ဝေသျှန်ပေါ့။"

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပြည့်ဝေသျှန်"

ဆိုတာ . . . တိကျသေချာစွာသိလိုက်ပြီနောက်
ရွာတော့ . . . လူတွေ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး 'သျှန်' ခေါ်ခေါ်သောမှာ စုဝေး
ရောက်ရှိလာကြခြင်းလောက် . . . 'ဝေသျှန်' စိတ်ပျက်တာမရှိတော့
ပါ။

"ဝေသျှန် . . . ဝေသျှန်"

ဘော်ဟပ်စွတ်ဆတ်ကြ၊ လက်မြို့ဟ်ဆက်ကြ

အော်ကို ရေးခိုင်းကြခြင်းကို ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ . . 'သျှန်' ကြည့်ရူးရှင်ယုရှိခဲ့ပါသည်။

အောင်မြင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူတက်ကြွမာန တက်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ . . 'သျှန်'သည် အားလုံး နှင့်ဝေးရာသို့ပြေးချင်ခဲ့ပြီ။

လူသူတင်းမဲ့ရာ . . တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရာ နေရာတစ်နေရာလောက်တောင်မှ 'သျှန်'အတွက် နေရာခွင့်တော့ ပြီလား။

အထူးသဖြင့် . . .

'သျှန်'ကိုမြင်လို့တောင်မှ ရှင်ရှင်မင်းသမီး . .

'ပြည့်ဝသျှန်'ရယ်လို့ လူမသိနိုင်သောနေရာတစ်ခုခုမှာ 'သျှန်' တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ခိုအောင်းချင်လှပါသည်။ အဲဒီနေရာက ဘယ်နေရာမျိုးဖြစ်နိုင်ပါသလဲ။

"နောင်မိုး . . . ရယ်"

ယခုအချိန်မှာ သတိရမိသူက နောင်မိုးပဲဖြစ် ခါ။ နောင်မိုးက သျှန်၏ဘဝအစစ်စိတ်အစစ်အပြစ်ခဲ့တာ ဘယ် လို့မှမမြင်ပယ်နိုင်ပါ။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှကို 'နောင်မိုး'၏ရှေ့မှာပွင့်ပြောပြပြီး အားရပါးရ ခိုချလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲမှာ နင့်သီးဝွာခံစားနေရသမျှအားလုံး ပြေပျောက်ကောင်း ပြေပျောက်နိုင်ရည်ထင်ပါရဲ့။

ရင်မှာပေါ့ပါးသွားနိုင်ရည်ထင်ပါရဲ့။

ဖျက်စီးကြည့်က 'နောင်မိုး'နှင့်ဝင်းချင်းတိုက် ရယ်မောနေစဉ်ခိုက်ထားသောဓာတ်ပုံကိုအကြည့်ရောက်၏။

"ဒီကောင်နဲ့တွေ့ခိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကို တခမ်းတနားချိတ် ထားရလောက်အောင် ဒီတောင်က မင်းအတွက်အရေး ပါနေလို့လား 'သျှန်'၊ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲလို့မေးကြ ပြောကြ . . အဲဒီပွယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ကြည့်ကြတာကို မင်း က စော်စော်သဘောကျနေတယ်ပေါ့ . . ဟုတ်လား"

'ကို'ထံမှ မလိုတမာသံကို . . ယခုပင် နားမှာ

ကြားရသလို . . ပြန်လည်ကြားယောင်လာခဲ့၏။

"ဖုန်းမြင်နိုင်"ဟူသော 'ကို'က စေသျှန်၏ဘဝ

စေသျှန်၏နည်းသားကိုသာမက . . စိတ်ကိုပါ စိုးရိမ်ချင်သူလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

အရာခပ်သိမ်းကို ကြွလာသွမ်းမိုးခြင်လှယ်ချင်

သူလည်းဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ . . . မေးတော့လည်း ဖြေလိုက်မှာပေါ့ ကိုချွန် ‘နောင်ရိုး’က ‘သျှန်’ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ အမြဲ တမ်းပဲ သျှန်ကိုကူညီခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းလေ။ သျှန် ဘယ် လိုပစ်ပယ်မထားသင့်တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့တွဲခိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ‘သျှန်’ဧည့်ခန်းထဲမှာချိတ်ထားတာ ဘာဖြစ် သလဲ”

“ချိတ်ကွာ . . . ချိတ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာမဟုတ်ဘူး . . . အိပ် ခန်းထဲမှာပါချိတ် . . . ချိတ်ချင်တဲ့နေရာမှာ ချိတ်”

အော်ကြီးယစ်ကျယ် . . . ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုး

သဝန်တို့ခွဲစဉ်က . . .

ဪ . . . ကိုက သျှန်ကို အရမ်းချစ်ရှာလို့ သဝန်တို့ပေတာပဲဟဲ့ . . . ‘သျှန်’ သည်းခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ချစ်ရှာတယ်”ဟဲ့ သဘောကျကျေနပ်ခဲ့ပါ သည်။

ယခုတော့ကွယ် . . .

တဟားဗား . . . အသံထွက်အောင် အော်ရယ် မိ၏။ စိတ်ရှိလက်ရှိအော်ဟစ်ရယ်မောရင်းက မျက်ရည်တွေ စီး ဆင်းကျတာ ငိုနေမိတာ . . .

နောင်ရိုးရယ် . . . မင်းသိင်္ခရဲ့လား။

သျှန် . . . အားရပါးရ ရယ်မောရာမှ စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်ငိုနေတာကို . . . အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနှစ်ယောက် က အခန်းဝန်းမှာ ပြုတစ် ပြုတစ်လာကြည့်ကြတာကလွဲလို့ ‘သျှန်’ကို အားပေးနှစ်သိမ်းနိုင်မယ့်သူရယ်လို့ ဘယ်သူမျှ မရှိကြပါ။ ‘သျှန်’ ရင်ဖွင့်စကားပြောရမည့်သူရယ်လို့ . . . ဘယ်သူမျှမရှိကြပါ။

‘နောင်ရိုး’ထို့ ပြင်းပြစွာသတိရ၏။

ယခုအချိန်မှာ . . . ‘သျှန်’ အတွေ့ချင်ဆုံးက

‘နောင်ရိုး’ပဲဖြစ်ပါသည်။

နောင်ရိုးရယ် . . .

ငါ . . . ရင်ကွဲချိန်ကျမှ နှင့်ကိုသတိရမိတာ . . .

ခွင့်လွှတ်ပါတော့။

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်ကာလများစွာက လူတွေ၏ဘဝကို ပြောင်းလဲမှုများစွာဖြစ်ထွန်းစေခဲ့၏။

မေ့လျော့ထား၍မရသောအကြောင်းတရား များစွာတွင် လူတိုင်းအတွက် ‘အတိတ်’သည် ထိပ်ဆုံးကပါရှိတာ ‘သျှန်’အသိဆုံးပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၂)

အချိန်ကာလတွေကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွား
သည်တိုင် . . မပျောက်ကွယ်ဘဲ အိုမင်းမောင်းစွမ်းစွာကျန်ရှိနေ
သောနေရာကလေးက 'သျှန်'၏အတိတ်ကို နက်ရှိုင်းစွာတူးဆွ
ဖော်ထုတ်စေနိုင်သည် . . 'ဝါးရိပ်' စားသောက်ဆိုင်ကလေးဝဲဖြစ်
၏။

'ကျွန်ုပ်၏ ဆည်းသာရောင်က . . 'ဝါးရိပ်'၏
အကျည်းစားနဲ့စွာ သိမ်ငယ်နုချာခြင်းကို ဘယ်လိုမှ ဝမ်းကွယ်နိုင်စွမ်း
မပြုနိုင်ပေ။

ပြုပြင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာ အရောင်ဖ.သင်းကမ်းပဲ့

နေသည့်ပြင်၊ နှစ်ရည်ကြာလှပြီဖြစ်သာ 'ဝါး'တိုင်အချို့က ယိမ်းယိုင်စပြုလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဒါတောင် . . . ဝါးပိုးဝါးကြီးတွေနှင့် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားခဲ့တာဖြစ်၏။ ဟိုးအရင်ကတော့ ကာရံထားသော 'ဝါးကပ်'ကို ရေနံချေးဝနေအောင်သုတ်ထားသဖြင့် . . . အရောင်အဆင်းရှိရှိ တောင့်တင်းခိုင်မာမှုအပြည့်ဖြင့် . . . 'ဝါးရိပ်' စားသောက်ဆိုင်ကလေးက အထိုက်အလျောက်အားဖြင့် တင့်တယ်မှုရှိခဲ့ပါသည်။

သက်ကယ်မိုးထားသော အမိုးအောက်ရှိ သပ်ရပ်စွာခင်းတူးပြီးမြင်ဆင်ထားသော 'ဝါးရိပ်'သည် အမှန်တကယ်ကို အေးချမ်းနှစ်လိုဖွယ်ရှိခဲ့ပါသည်။

အပြင်မှစင်ရောက်လာသူကို အေးငြိမ်းမှုအမှန်အကယ်ပေးခဲ့ပါသည်။ 'ဝါးရိပ်'၏အရိပ်ကို မှီခိုခဲ့သူထဲမှာ သျှန်တို့လည်းပါခဲ့သည်။

သျှန်သည် ကားပေါ်မှာငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရင်းမှ 'ဝါးရိပ်'ကို အတန်ကြာငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။

လူမှရှိပါရဲ့လားဟုထင်ရလောက်အောင် . . . 'ဝါးရိပ်'ခြောက်ကပ်ခြင်းက . . . သျှန်၏စိတ်ကိုထိခိုက်စေလေ

သည်။

သျှန်သည် ခေါင်းမှာဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ပျော့ကလေးကိုခွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ . . . ဦးထုပ်ပျော့ကလေးထဲထိုးသွင်းထားခဲ့သည့် 'သျှန်'၏ဆံနွယ်ရှည်များက ပွားခနဲလွင့်စေ့လာခဲ့၏။

ပိုးသားလို နူးညံ့ဖြောင့်စမ်းလှပသောဆံရှည်များက သျှန်၏ထူးခြားစွာလှပသည့် အလှတရားထဲမှ အလှအဝတ်စုံအဖြစ်ထင်ရှားခဲ့၏။

ပန်းခရမ်းရောင်ပျော့ပျော့ အရောင်သွင်းထားသည့်ပျက်မှန်ကို သျှန်က ခွတ်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်မြောင်းကာ မခွတ်ဖြစ်တော့ပေ။

ချည်သားပျော့ပျော့ ခရမ်းပျော့ပျော့နှင့် နီညိုရောင်အတွက်စိတ်ရှုပ်အင်္ကျီကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်နှင့်တွဲဝတ်ထားသော ပြည့်ဝေသျှန်ကို တားအနီးမှဖြတ်သွားသော အစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စလောက်က အမှတ်မထင်ငေးစိုက်ကြည့်သွားကြ၏။

ပီလို . . . ချောက်တီးချောက်ချက် ချောက်ကျကျ စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို နာမည်ကျော်ကြားလှသဖြင့်

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်တည်းရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ . .
ဘယ်သူက ထင်မတဲ့လဲတွေ့။

'သျှန်' ကားပေါ်မှခြေချဆင်းချိန်မှာ မှောင်ခို
ဖျိုးစပြုပြန်၏။ ဆိုင်ထဲမှ စီးရောင်မှိုန်ဖျော့ဖျော့ကလေးက . .
ဟိုးအရင်တုန်းကထက်တောင် အားနည်းဖျော့တော့နေ၏။

ဆိုင်နားသို့ 'သျှန်'ရောက်လာချိန်မှာ အသပိသ
ကြည်လင်ချိုမြိန်မရှိလှသော သီချင်းသံကို စတင်ကြားရ၏။

'သျှန်'သည် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတိုရပ်မိ၏။
ဒီနေရာမှ ချာနေ လှည့်ထွက်ပြေးရင်မိတ်ဖြစ်ထွန်း၏။ ရင်မှာ
နာကျင်ခွာခံစားရသောဝေဒနာတွေထဲမှာ ဒီဝေဒနာက အကြီး
မားဆုံးပဲဖြစ်လေသည်။ အခဲရ အခက်ဆုံးလည်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် . . .

မိဆိုင်ကလေးကို 'သျှန်'မလာဘဲလည်း မနေ
နိုင်ပါ။ မကြာခင်ဆိုသလို ရောက်ရောက်လာမိလေသည်။

ချောင်းကျကျနေရာ၌ 'သျှန်'ဝင်ထိုင်ချိန်မှာ

ဆိုင်မှအလုပ်သမားလေးက အပြေးရောက်လာ၏။ 'သျှန်'ကိုမြင်
သောအခါ ရွှင်ယုသွား၏။

"ဟာ . . မမပဲ"

တုံ့ပြန်သောအခါဆိုရင် မျက်လုံးအကြည့်က
စပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားသော 'သျှန်'၏ကားကိုမြင်တွေ့သွား၏။

"ဘဝါရော . . မတွေ့ပါလား"

သျှန်က ဆိုင်ကိုမျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ရာ
က မေးလေးဆတ်မေးမှ . . ကောင်လေးက ဟိုဒီလှမ်းကြည့်ရာမှ
ခေါင်းကုတ်၏။

"ဗုဒ္ဓပရိသေတယ် . . ဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး။
ကျွန်တော်သွားခွာလိုက်မယ်"

ကောင်လေးက ချာနေလှည့်ပြောမည်အပြု . .

'သျှန်'က အဖျာကယာ ဟန့်တားရ၏။

"မရှာနဲ့ နေပေစေ . . ကိစ္စပရှိဘူး။ 'ဘဝါ'နဲ့လာတွေ့တာ
မဟုတ်ဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း
တစ်ခွက်ဖျော်ပေး"

"ဟုတ်"

ကောင်လေးက နေရာမှ လှမ်းခနဲပြေး၏။ သူ

ပုံစံလေးက 'သျှန်' နှင့်စကားပြောခွင့်ရသည်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင် သွားပုံရ၏။

သူတို့ဆိုင်သေးသေးလေးကို 'သျှန်' ရောက်လာ ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ပုံလည်းရ၏။

ခါတိုင်းကတော့ . . . 'သျှန်' ရောက်လာလျှင် သပိနဲ့ပဲစကားပြောဆိုသွားတာလေ။ ဒီတစ်ခါပဲ သူ့နှင့်ထိပ်တိုက် စကားပြောခွင့်ရခြင်းအတွက် အရမ်းကို ကျေနပ်နေ၏။

'သျှန်' ကတော့ မေးကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့်မင့် ကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်တင်ပြီးမှ . . . အရောင်အဆင်း တင်းခွဲညစ်ပတ်နေသောစားပွဲခုံကိုသတိရကာ လက်ကလေးရှုတ် သွား၏။

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဘတ်သျှန်ထုတ်ကာ စားပွဲခုံ မျက်နှာပြင်ကိုသုတ်ရင်း . . . ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီစားပွဲပြင်၏မျက် မှာပြင်ပေါ်လက်တင်လျက် ခေါင်းလေးတစ်ခြမ်းစောင်းအိပ်ခဲ့ဖူး တာသတိရကာ စိတ်က ထိုအချိန်ကိုမြန်ရောက်သွားလေသည်။

အခန်း(၃)

'သျှန်' ၏အမည်အရင်းက 'အရိပ်' ဖြစ်၏။ 'အရိပ်' ဆိုသောအမည်ကို သျှန်၏မေမေကမုည့်ပေးခဲ့တာဖြစ်လေ သည်။

"ဟဲ့ . . . နာမည်ကလည်း 'အရိပ်' ရယ်လို့ ဘယ်လိုနာမည် ကြီးလဲ၊ ကလေးကို တခြား နာမည်လှလှပြောင်းပေးပါ အပြုံးရာ၊ အရိပ်ဆိုတာ အလင်းရောင်တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ထိ မှထွက်လာတဲ့ပုံရိပ်ဟာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်ခြင်တစ်ခုမှ မရှိ တာကြီး"

'ခါးရိပ်' စားသောက်ဆိုင်လေးမှ ဘာလို့ 'သျှန်' ၏

နာမည်ကို လုံးဝနှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ မေမေက ဝါးရိပ်စား
သောက်ဆိုင်ကလေးမှာ လက်ဖက်ရည်ကုဖျော်ပေးရသော စားပွဲ
ထိုးပေး၊ ဝိုက်ဆံသိမ်းပေးရသော အရောင်းဝန်ထမ်းဖြစ်၏။

အပြုံးဆိုသောနာမည်နှင့်လိုက်ဖက်လှစွာ . .
သီချင်းလေး တအေးအေးညည်းရင်း မျက်နှာလေးပြုံးချိုနေသော
ကောင်မလေးကြောင့် 'ဝါးရိပ်' ဆိုင်မှာ ပိုမိုဝင့်ကြွားတောက်ပလာ
၏။

"ကက်ဆက်မလိုဘူး . . ရေဒီယို မလိုဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်
တို့က အပြုံးသီချင်းသံကြားချင်လို့ကို လာတာ"

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆို
တာ ကက်ဆက်သံ တည်ညှိလေ လူစည်လေအချိန်မျိုးပါ။

တချို့က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရေခွေးကြမ်း
ကရားတစ်ဖို၊ နှင့် သီချင်းနားထောင်ကြ၏။ တချို့က သူတို့နား
ထောင်ချင်သောသီချင်းခွေကလေးတွေယူဆောင်လာကာ ပွင့်ခိုင်း
တတ်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာ . . .

ပြုံးက အလုပ်လုပ်ရင်းမှ သီချင်းလိုက်ညည်းမိ
၏။ ပြုံး၏အသံက ငြိမ်၏။ အသံအေးဖြစ်၏။ ကြားရသူတိုင်း

မိတ်နှလုံးအေးချမ်းစေသောအသံလည်းဖြစ်၏။

"ဟာ . . မဟုတ်တာ၊ ပြုံးက . . သီချင်းကို ဒီအတိုင်း
အလွန်ဆိုတတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သီချင်းပွင့်ထားမှ
လိုက်ဆိုတာမျိုးပဲရတာ"

၂ . . ပြုံးက ရှက်တက်တက်မျက်နှာလေးဖြင့် ငြင်း
၏။ ဒါကို 'ဘဝီ'ဟု သျှန်တို့ခေါ်ကြရမည့် ဦးလေး ချစ်ပိုက . .
"ကောင်မလေး အဆိုပညာမဆိုးဘူး"ဟု သတိထားမိ၏။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား . . ဟိုဆရာက ဂစ်တာတီးဗျာ၊ မပြုံးက
ဆို မကောင်းဘူးလား"

'ဘဝီ'ဖြစ်လာမည့် ဦးချစ်ပိုက ပရိသတ်ပွဲ
အောင်းရာကို အာရုံရောက်၏။ လက်ဖက်ရည်လာသောက်သူထဲ
မှာ ဂစ်တာကိုင်းလာထူပါနေခဲ့၏။

"မဟုတ်တာ . . ပြုံး မဆိုတတ်ပါဘူး"

ပြုံးက ဦးချစ်ပိုကို ဆွမ်းကြည့်ကာ ရယ်မောပြုံး
ပြီးဆိုလေသည်။ ပြုံးက အလုပ်သမားဖြစ်၏။ ဦးချစ်ပိုက အလုပ်
မရှိဖြစ်၏။ ပြုံးကဆိုချင်သည့်တိုင် . . ဦးချစ်ပို ခွင့်ပြုမှဆိုရမှာ
ဖြစ်လေသည်။

"ကဲ . . ဦးလေးချစ် . . ဘယ်လိုလဲ၊ မြင်မြိုင်သွင်းဆိုင်

လေးဖြစ်သွားအောင်ဗျာ၊ မကောင်းဘူးလား”

ဒီနေ့ညက လပြည့်ညဖြစ်၏။ လရောင်က ဆိုင်ပတ်ခန်းကျင်မှာ ဖြာကျလှပနေ၏။ ဂစ်တာဆရာလေးမှ ဝစ်တာစမ်းလိုက်သံသည် သာယာစွာထွက်ပေါ်လာလျက် စိတ်နှလုံးကို ပျော့ပျောင်းစူးညံ့စေခဲ့ပါသည်။

“လုပ်ကြလေ . . . သူ့ဆိုမယ်ဆိုရင် သူ့သဘောပဲပေါ့၊ တျစ်ကဘာပြောစရာရှိမှာလဲ”

‘ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ပျော်မြူးသံ။

လက်ခုပ်တီးသံ ညံ့သွား၏။

“မပြူး ဆိုဗျာ . . . ဆိုစမ်းပါ။ ခင်ဗျားအသံကောင်းလွန်းလို့ ပွဲတောင်းကြတာဗျ . . . ခင်ဗျားကလည်း”

‘ဒီချင်ရက် လက်တို့ဆိုသောစကားရှိပါ၏။

‘ပြူးကျတော့ . . . ဆိုချင်ရက် လက်တို့ဟုပြောရပါမည်။ ရေငတ်ဟုန်း ရေတွင်းထဲကျသူလို . . . ‘ပြူး’ကိုနောက်ထပ်တိုက်တွန်းစရာမလိုဘဲ သီချင်းဆိုဖြစ်စေ၏။

ခပ်ကြားကြားကလေးပြောရရင်တော့ . . . စာသောက်ဆိုင်တွေမှာ သီချင်းဆိုဖျော်ဖြေမှုက ‘ဝါးရိပ်’ကစတင်တာလို့တောင် ပြောလို့ရမည်ထင်ပါသည်။

ဒီကစလို့ . . . ‘ဝါးရိပ်’၏အခြေအနေက ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းခဲ့၏။

လက်ဖက်ရည်ဖျော်၊ စားပွဲထိုး၊ ငွေသိမ်း ကြီးသလို ဗာလုပ်ဝင်လုပ်ရသော ‘ပြူး’က သီချင်းဆိုသော အဆိုတော်တလေးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏။

ကက်ဆက်သံအစား ‘ပြူး’၏အသံသာသာလေးလေး ထူးခြားဆန်းပြားစွာ ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ဝါသနာရှင်အချို့အတွက်လည်း ဝင်ရောက်တီးခတ်သီဆိုနိုင်ခြင်းအတွက် ‘ဝါးရိပ်’မှာ လူစည်တားလာ၏။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝါးရိပ်၏တီးပိုင်းလေးက ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာခဲ့၏။ ‘ဝါးရိပ်’၏နာမည် လူသိများလာသလို . . . ဆိုင်၏ရောင်းအားတ ပိုမိုကောင်းမွန်လာခဲ့၏။

ပြူးကြောင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းလေသည်ဟု ဦးချစ်နီနှင့် ဇနီးသည်ဒေါ်ညွန့် (အများကအမေညွန့်ဟုခေါ်ကြပါသည်)က ပြူးကို ပိုမိုအရေးပေး၏။

မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သော ပြူးကို ‘သမီး’ နှင့် မြင့်မခြား ချစ်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာ ကိုသန့်စင်နော့ . . . သို့ ‘ပြူး’က

ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားခဲ့သဖြင့် ဦးချစ်ပီနှင့် ဒေါ်ညွန့်မှာ စံ့ဩတကြီးဖြစ်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ် . . . တကယ်ဆို . . . သူတို့ချင်း မေတ္တာမျှတယ်လို့ ဖွင့်ပြောရင် တို့များက တစ်ခုခု မစီစဉ်ပေးရပါလား။ မင်း တစ်ခုခုများပြောမိသလား”
ဦးချစ်ပီ . . . စိတ်မကောင်းဖြစ်သလို ဒေါ်ညွန့် မျက်နှာပျက်၏။

“သူတို့ချင်းမေတ္တာရှိနေမှန်းသိလို့ မောင်သန့်စင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါးလေးမေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ဖို့ . . . ပြုံးကိုတော့ သတိပေးစကားပြောမိတာပဲ ကိုချစ်ရယ်၊ ဆိုင်တိုလာလို့သာ တွေ့ကြ သိကြတာဆိုတော့ ဇာစ်မြစ်ကလေးလောက်တော့ သိသင့်သလားလို့ပါ”

“အဲဒီတော့ . . . အာပြောသလဲ”
“မောင်သန့်စင်ကိုမေးကြည့်မယ်ပြောတာပဲ၊ ဒီလိုလိုက်သွားမယ်မှန်းသိရင် ဘာစကားမှ ပြောမနေပါဘူး”
ဒေါ်ညွန့်အသံက စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းသဖြင့် တိမ်ဝင်သွား၏။

“ကွာ . . . ဒီလောက်ကတော့ မေးမြန်းစုံစမ်းတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါ . . . မင်းအပြစ်လည်းမဟုတ်ပါဘူး ညွန့်ရဲ့ ထားလိုက်၊ အချိန်တန်ရင် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်”
ပြုံးနှင့် ‘စ’ခဲ့သော တီးဝိုင်းကလေး ပြိုကွဲမပျက်စီးသွားဖို့ ဂစ်တာဆရာငှား၊ သီချင်းဆိုတတ်သူခေါ်ဖြင့် . . . ‘ဝါးရိပ်’ကို ဆက်လက်ထိန်းထားခဲ့၏။

ဒီလိုနှင့် . . . တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အချိန်တွေကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။ ‘ဝါးရိပ်’မှာ ပြုံး၏နာမည်ကို မေ့စပြုလာခဲ့၏။
ဒီအချိန်မှာ . . . ‘ဝါးရိပ်’၏တံခါးဝမှာ ကလေးလက်ဆွဲလျက် စက္ကနဲခေါ်လာသူက ဦးချစ်ပီ အယ်လိုမှ မျှော်လင့်မနေတော့သော ပြုံးဖြစ်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

“လာကွဲ့... ထိုင်... ဘာသောက်မလဲ”

ဦးချစ်ပိုက လူရိပ်မြင်တာနှင့် ဆီးကြိုခေါ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေ၏။

“လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ထမင်းကြော်၊ အိကြာကွေး၊ စမူဆာ... ပေါင်မုန့်ကြော်...”

“ဦးလေးချစ်...”

တရင်းတနီးခေါ်သံကြောင့် ဦးချစ်ပို၏ နှုတ်ဖု
ဒလစပ်ရွတ်နေသံ ရပ်သွား၏။ စားပွဲခုံရှင်းလင်းနေရာမှ ဘာအံ့
တကြည့်မိ၏။

ဆံပင် အချောင်းလိုက် မျက်နှာပေါ်ကျနေ
သော မျက်နှာနှမ်းနှမ်းနှင့်မိန်းမ၏ပုံစံကို သိသလိုလိုရှိ၏။

“ပြုံးလေ . . . ဦးလေးချစ်၊ ပြုံးကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ပြောရင်း ငိုသံပါလာကာ ပြုံးက အနားကိုပြေး
လာမှ ဦးချစ်ပို ‘ဟင်’ခနဲဖြစ်ရလေသည်။

“ဟယ် . . . မိပြုံး . . . ဖြစ်ရလေဟာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာ
လဲ . . . ဒါ”

ပြုံးက ဦးချစ်ပိုရှေ့နားရှိ ကုလားထိုင်စွန်းမှာ
ရွေ့ခနဲထိုင်ကာ အားရပါးရ ငိုချ၏။

မှတ်မိစရာလုံးဝမရှိအောင် စုတ်ပြတ်နေတာ
ဘယ်လိုမှတ်မိနိုင်မှာလဲ . . .

ဦးချစ်ပို ဆူချင်လေသည်။

သို့သော် . . . ‘ပြုံး’ငိုတော့ ပါလာသောကလေးမ
လေးကပါ နှုတ်ခမ်းကလေးကွေးညွတ်မဲ့ဆင်းလာတာ ငိုစပြုလာ
သဖြင့် ဒေါသစိတ် မျှီသိပ်ချလိုက်ရလေသည်။

“ဟာ . . . နင်ငိုတော့ ကလေးကပါ ငိုပြီဟ၊ တိတ်တိတ်
ဆိုက်ထဲမှာလူတွေနဲ့ဟာ . . . မရှက်ဘူးလား၊ ဒါ . . . နင့်
ကလေးလား . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ပြုံးက . . . ယခုမှသတိဝင်လာကာ ခေါင်း
ထောင်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်သုတ်၏။

“အရိပ် . . . မငိုနဲ့နော်၊ တိတ် . . . သမီး . . . ထိုင် . . . ဒီမှာ”

အနီးရှိကုလားထိုင်ကို အနီးဆုံးရောက်အောင်
ဆွဲယူပြီး ထိုင်စေ၏။

“အမေညွန့်ရောဟင် . . . ဦးလေးချစ်”

“ရှိတယ် . . . ခုတလော . . . ကောင်းကောင်း မကျန်းမာ
တော့ ဆိုင်တောင် မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာလဲ . . . နင်
ခေါ်လိုက်တာ ကလေးနာမည်လား . . . ‘အရိပ်’ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟဲ့ . . . နာမည်ကလည်း ‘အရိပ်’ရယ်လို့ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊
ကလေးနာမည်ကို တခြားနာမည်လှလှပြောင်းပေးပါ
အပြုံးရာ၊ အရိပ်ဆိုတာ အလင်းရောင်တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ထိ
မှထွက်လာတဲ့ပုံရိပ်ဟာ၊ ကိုယ်ပိုင်စုတ်ဖြစ်တစ်ခုမှမရှိ
တာကြီး”

ပြောနေစဉ်မှာပင် . . . ‘ပြုံး’ မျက်နှာမျက်ကာ
မျက်ရည်တွေ တားမနိုင်ဆီးမရ ကျလာတာဖြစ်တော့ ပြောမိသော

စကားအတွက် အားနာသွား၏။

ငိုကြွေးချက်မနှင့်ရောက်လာကတည်းက . .

ကောင်းသောလားခြင်းမဟုတ်တာ သိ၏။

နဂိုက စိုစိုပြည်ပြည်ရှိသော အသားအရည်

ပြည့်တမ်းလှပသောပင်ကိုယ်အလှရယ်လို့ လုံးဝမရှိတော့သော

အပြုံး၏အစက အယ်လိုမှ မလှပနိုင်တာ ထင်ရှားသိသာနေ၏။

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်လာချဏ္ဍာ . . ကလေးဆာနေရောပေါ့ . .

မြန်မြန်လုပ်”

လှမ်းကြည့် အကဲခတ်နေကြသော အလုပ်

သမားတွေအက် ခေါင်းငဲ့ပြောရင်းမှ . . ကုလားထိုင်လွတ်မှာ ထိုင်

ချလိုက်၏။ အပြုံးကို နောက်မှရောက်ရှိလာသော အလုပ်သမား

တွေက အယ်လိုမှ မသိကြတော့ပါ။

အပြုံးက . . ဆိုင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ပင့်

သက်ရှည်ချ၏။

“အရင်လူတွေမဟုတ်ကြတော့ဘူးနော် . . ဦးလေးချစ်”

“နင်တောင် အရင်ကအပြုံးနဲ့တူသေးလို့လား၊ နှစ်တွေ

ဒီလောက်အကြာကြီးပျောက်သွားခဲ့တာပဲ၊ ဆယ်နှစ်

ကျော်တောင်ရှိရောမယ်ဟာ . . အလုပ်သမားတွေ

ပြောင်းတာ ဘာထူးဆန်းမလဲ၊ အလုပ်သမားဆိုတာ

လခပိုပေးတဲ့ဆီပြောင်းတာ သဘာဝပဲ”

“အရိပ်တောင် ဆယ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ အပြုံးထွက်သွားခဲ့

တာ . . ဆယ်တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိခဲ့ပြီပေါ့”

“အေးလေ . . ကြာလှပြီဟာ”

“ပြန်လာချင်တယ် ဦးလေးချစ်ရဲ့ . . သတိရတယ်၊ အမေ

ညွန့်ဆူမှာကြောက်တာနဲ့ . . အပြုံး ပြန်မလာတာ”

“ဟာ . . ဘာဆူစရာရှိမှာလဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုတာ သဘာဝ

ပဲ၊ ကိုင်းဟာ . . နင်က ‘စ’မှတော့ ဝါမေးတော့မယ်၊

ဟိုကောင်ရော . . သန့်စင်”

အပြုံး မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်၏။ ညှိုးနွမ်းမျက်

နှာမှာ မျက်ရည်စီးကြောင်း စီးကျလာပြန်လေသည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် . . အမေညွန့်ဆူမယ်လို့ အပြုံးပြော

တာ၊ သူ ဘယ်ရောက်နေတယ်မသိဘူး”

“ဘာ”

ဦးချစ်ပို၏ ‘ဘာ’သံက ‘အရိပ်’လန်ဖျပ်ကာ

ကိုယ်လေးတုန်သွားစေသည်အထိ ကျယ်၏။

ကော်ဖီနှင့် မုန့်လာချပေးသောကောင်လေးက

အလွန်တကြားဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲရှိလူတွေ၏ခေါင်းက ဦးချစ်ပိုတို့ စားပွဲခိုင်းဆီသို့ လှည့်ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ် . . သူပျောက်သွားတာ အရိပ် ခပ်ငယ်ငယ် ကတည်းကပဲ”

“ဘုရားရေ . . ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ ပြီးရောလား အပြုံးရဲ့၊ သေသလား ရှင်နေသလား နင် မစုံစမ်းဘူး လား”

“စုံစမ်းတယ် . . ဘယ်လိုမှကို စုံစမ်းမရတာ”

အပြုံး၏အသံက ရှိကံသံဖြင့်ရောထွေးနေ၏။

“ဒါဖြစ် . . ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နင် စုကွဲရောက်နေ တာကြာပြီပေါ့ . . ဟုတ်လား”

အပြုံး ခေါင်းညိတ်၏။

“စုကွဲကတော့ သူရှိကတည်းကရောက်တာပါ ဦးလေးချစ် ရယ်၊ အပြုံးက အကြော်ဆိုင်ဝင်ကြော်ပြီး သူ့ကိုရှာကျွေး ခဲ့တာပါ”

“နေပါဦး . . သူ့မိဘတွေဆီမှာရော မေးကြည့်သေးသ လား”

“သူ့မိဘတွေကိုမှ အပြုံးမသိတာ”

“ဘုရားရေ . . ဟဲ့ . . အပြုံး၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ . .

နင့်ဟာက”

“ဟုတ်တယ် . . သူက သူ့အိမ်အကြောင်းမေးရင် လုံးဝကို မဖြေတာ၊ မမေးနဲ့ မကြိုက်ဘူးပဲအော်တာ”

“ဟာ . . ဘာကောင်လဲ ဒီကောင်က၊ အိမ်ပွယ်မရှိတာ ကွာ”

ဦးလေးချစ်ဒေါသဖြစ်တာ အသားတဆတ်

ဆတ်တုန်နေလေသည်။

“သူ့ တယ်သူလဲ၊ တယ်သူသားသမီးလဲ ဒီလောက်ကနော့ လိသင့်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ညည်းစာမေတ္တုနီက မေးခိုင်း တာ၊ ဒါကို အာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ . . ကွာ . . ဒီအ ကြောင်း လူမမာကြားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဒီ စကား မေတ္တုနီကို လုံးဝမပြောနဲ့ . . ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဟဲ့ . . ဦးလေးချစ်ရယ်”

ဦးချစ်ပိုအကြည့်က ‘အရိပ်’ ထံရောက်၏။

ကလေးက ဘယ်လောက်ဆာလာရှာသလဲ မသိပါ။ ရှေ့မှာရှိသမျှ မှုန့်တွေ အားရပါးရစားနေလေသည်။

“ကြားထဲက . . ကလေး သနားပါတယ်၊ အလကားကျွာ ကလေး . . ဟဲ့ . . အရိပ်”

“ရှုနီ”

“ညည်းအဖေကိုမှတ်မိသလား”

“ရှန်”

“ဟ... တရှန်ရှန်နဲ့ပါလား... အပြုံးရဲ့ ဟင်...”

“အဲဒီလိုပဲ... တစ်ခုခုမေးရင် ‘ရှန်’က စထူးပြီးမှ ပြော
တတ်တာ သူ့အကျင့် ဦးလေးချစ်ရဲ့”

အပြုံးက သူ့သမီးခေါင်းမှဆံပင်ပျော့ကလေး
တွေကိုသပ်ရင်း ပြော၏။

‘အရိပ်’၏ဆံပင်လေးတွေက လှိုင်းတွန့်လေး
တွေဖြစ်လျက် ဖွာကျနေပုံက အလှပြအရပ်မကလေးတွေ၏ဆံပင်
လိုမျိုးဖြစ်နေ၏။ ချက်လုံးတောက်တောက်ကလေးတွေက ထက်
မြက်သွက်လက်မညှိပုံမျိုးဖြစ်၏။

ဦးချစ်ပိုက အရိပ်ကို ရေရေစပ်စပ်ကြည့်သော
အခါ မျက်စောင်းလေးဝင့်ထိုးလျက် မျက်လွှာချပုံက တကယ့်
အမျိုးမလေးလိုဟန်ပန်းမျိုးပို့...

“အမယ်... အမယ်... ညည်းသမီးက အလာကြီးပါ
လား အပြုံးရဲ့... ဟင်”

ဦးချစ်ပိုက သဘောကျစွာ တဟားဟားအော်
ရယ်လေသည်။

အခန်း(၅)

“မညွန့်မြင်ရင်တော့ တော်တော့ကိုတုံ့ကြမ်းသာစွာမှာ
အပြုံးရဲ့ ညည်းကသာ သွေးစိမ်းသလို စိမ်းကာပေမယ့်
သူက တသသနဲ့ ညည်းကိုသတိရနေခဲ့တာ”

“ပြုံးလည်း သတိရတာပေါ့ ဦးလေးချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်အဖြစ်
နဲ့ကိုယ်မို့ မလာဝံ့လို့ မလာခဲ့တာပါ။ အခု... အမေညွန့်
ကို အပြုံးသွားတွေ ချင်ပါတယ်”

“တွေ့ပေါ့... တွေ့လို့ရပါတယ်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေက ပြုံး
ခဲ့ပြီပဲ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဦးချစ်ပိုက အပြုံးတို့သားအမိကို နေ့စိမ်းသို့

ဒေါ်သွေး၏။ အိမ်နှင့်ဆိုင်က ဆိပ်ကဝေးကြီးမဟုတ်သဖြင့် လမ်း
လျှောက်သွားရုံဖြင့်ရောက်လေသည်။

“မညွန့်ရေ . . . ဧည့်သည်တွေပါလာတယ်။ ဘယ်သူတွေ
လဲ . . . ကြည့်ပါဦး”

ဦးချစ်စိုက အသံပြု၏။ ဒေါ်ညွန့်က မျက်နှာ
လေးထွန်းကြည့်၏။

“ဟင် . . . ဘယ်သူတွေလဲ”

ဒေါ်ညွန့်က ဟိုယခင်ကထက် နှစ်ဆမျှ ‘ဝ’နေ
ကာ ဆူကိုယ်ကို သူ မနည်းထိန်းပြီးလမ်းလျှောက်ရ၏။ ထိုင်ရာမှ
မနည်းထရ၏။

“အမေညွန့် . . . အမေညွန့်ရယ်”

အပြုံးက မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြေးမက်ပြီးဝို၏။

“ဟယ် . . . အ . . . အပြုံး”

ဒေါ်ညွန့်က လက်ညှိုးထိုးကာ တခုတခြားကြီး
ဖြစ်လျက် . . . တော်တော်နှင့်စကားပြောလို့မရဖြစ်ကာ မျက်ရည်
ကျ၏။

“မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်မိမဲလားဟယ်။ ဝီလောက်
ရုပ်ကျသွားရအောင် ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ”

ပြောပြီး ငိုလေသည်။

“အမေညွန့်စကားကိုနားမထောင်မိလို့ ပြုံးမရဲကြီးတာ
ပေါ့ အမေညွန့်ရယ်။ ပြုံး မိုက်မိခဲ့တာတွေအတွက် ကန်
တော့ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟဲ့ . . . ဟို . . . အိမ်ထောင်ပြုတာ သဘာပပဲ။ ဘာ
တောင်းပန်စရာလိုသလဲ . . . မဟုတ်တာ ပြောပါဦး . . .
စီးပွားရေးအဆင်မပြေဘူးလား”

အပြုံး ပြောရခက်မည်စကားတွေမို့ ဦးချစ်စို
မင်ပါရ၏။

“မပြေလည်တာမှ စီးပွားရေးတင်မဟုတ်ဘူး . . . အိမ်
ထောင်ရေးပါ မပြေလည်တာတဲ့ မညွန့်ရဲ့”

“ဟင် . . . ရန်ဖြစ်စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းလာတာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ . . . ဟိုကောင်က ကလေးငယ်ငယ်က
တည်းက ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိဘဲပျောက်သွားတာ
တဲ့”

“ဟယ် . . . ဘုရားရေ”

“အဲဒါ . . . သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေခဲ့ကြ
တာကွာ . . . အကြော်ရောင်းတယ်ဆိုလားပဲ”

ဒေါ်ညွန့်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အပြုံးကို အင်းသားကြည့်ပြီးမှ . . . ကလေးမလေးထံ အကြည့်ရောက်၏။

“ညည်းက . . . အပြုံးသမီးလား”

“ရှန်”

အရိပ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ‘ရှန်’ဆိုတာ အရင်ထွက်၏။ အပြုံးက သမီးပခုံးကိုဖက်ပြီးဖြေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် အမေညွန့် . . . ဝါ အပြုံးရဲ့သမီးလေးလေး အမေညွန့်တို့ဆီ ဒီအရွယ်မှာ အပြုံးရောက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပ . . . ဒါကြောင့် ငါ့စိတ်ထဲ အဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်သလိုပါပဲ မိပြုံးရယ်၊ ဒီလောက်ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တာကို ညည်းမို့ သစ်စိမ်းချိုးချိုးရက်တယ်အေ”

ပြောရင်း . . . ဒေါ်ညွန့်ငို၏။

အပြုံးက တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ရင်း ငိုဖြင့် ‘အရိပ်’ပါငိုလေသည်။

“ကိုင်း . . . ပြီးတာတွေ ပြီးပြီဟာ . . . ဒါတွေပြောပြီးနောက် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အလကား သွေးတက်နေဦးမယ် မညွန့်ရဲ့ ကိုယ်စုက ကိုယ်စုကဲ့ အပြုံး . . . ညည်းအမေ

ညွန့်က သွေးတိုးရော နှလုံးရော ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မငိုစေနဲ့”

“ဟင် . . . ဖြစ်ရလေ အမေညွန့်ရယ်၊ မငိုနဲ့နော် . . . တိတ်ပါ၊ အပြုံးကြောင့် ရောဂါထပ်တိုးရင် အပြုံးကိုယ်ကို အပြုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲဖြစ်မှာပဲ၊ တိတ်ပါနော်၊ အပြုံးနောက်ထပ်မလာရဲအောင်ဖြစ်နေပါမယ်”

“မလာရဲအောင် . . .”

ဒေါ်ညွန့် အသံမှာ အံ့ဩသံပါ၏။ အံ့ဩကြည့်နှင့် ကြည့်၏။ မျက်ရည်စ သုတ်၏။

“ခုံ . . . ပြန်လာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ပြောရရင် . . . အမေညွန့်တို့ကို သတိရလွန်းလို့ လာခဲ့မိတာပါ၊ အမေညွန့်တို့ကို စုကွထပ်မပေးချင်တော့ပါဘူး”

“နို့ . . . ညည်းမလည်း အိမ်ထောင်ကွဲနေပြီပဲမဟုတ်လား အပြုံးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် . . . ပြန်လာခဲ့ပါအေ၊ ဒီမှာလည်း ဝါအနားမှာ အဖော်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်သမားခေါ်စည်းခေါ်တဲ့အလေ့မှာ စုကွမေးသွားကြတာပဲ၊ စိတ်ချပတ်သူ

မရှိဘူး။ ဆိုင်မှာပဲ သီချင်းဆိုဖို့ စိတ်ဝင်စားကြတာ။ ဘာမှ အားကိုးကြုံရတာမဟုတ်ဘူး”

အပြုံးတ ဦးချစ်ပိုကိုလှမ်းကြည့်၏။ ဦးချစ်ပို ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ညည်း ပြန်လာနေနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ အပြုံးရယ်၊ မညွန့်က အသက်ကြီးလာတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျလူက ရှားတယ်၊ မညွန့် စိတ်အားမငယ်တော့ထူးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ . . . သမီးလေးရှိနေတော့ ဦးလေးချစ်တို့မှာ နှစ်ယောက်တာဝန်ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“နှစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့ နှစ်ယောက်အားကိုးလို့ရ တာပဲ။ အောက်ပေါ့တယ် အပြုံးရယ်၊ မေညွန့်တို့က ဆိုင်အလုပ်လည်းရှိနေတာပဲဟာ၊ ကလေးကိုကျောင်း ထားပြီလား”

“ထားပါတယ် . . . သမီးက ဒီနှစ် လေးတန်းအောင်ပါ တယ်”

“ဒီတော့ . . . ဒီမှာဆက်ထားပေးရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟင် . . . ကလေး”

“ရှန်”

“ဘွားဘွားတို့ကျောင်းထားပေးမယ် . . . နေမလား”

“ရှန်”

ဦးချစ်ပို အဘောဇာဖွားရယ်၏။

“မေးလိုက် ပြောလိုက်ရင် . . . တရှန်ရှန်နဲ့ကွား သူ့ကို ရှန်လို့ပဲခေါ်ဖို့ကောင်းနေပြီ . . . ဟုတ်လား”

“ရှန်”

ဒီဇာတ်ခါမှာတော့ ဒေါ်ညွန့်သာမက အပြုံးပါ မျက်ရည်စတွေနှင့် ရယ်မိကြ၏။

ဦးလေးချစ်က အရိပ်ကိုမြင်တာနှင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ရှန်”

ဆိုတာကစ၍ . . . အရိပ်နာမည်ပျောက်ကာ

‘ရှန်’ဖြစ်ထွန်း၏။

ကျောင်းအမည်စာရင်းသွင်းသောအခါ . . .

‘အရိပ်ပန်း’ဟူသောအမည်စာရင်းသွင်းသောငြားလည်း . . . အဘ ပို့ခေါ်သသော ‘ရှန်’ကို အရိပ်က ပိုမိုနှစ်ခြိုက်ခဲ့၏။

‘ရှန်’ကလေ . . . ‘ရှန်’ကဟုပြောဖြစ်ခဲ့၏။

နောက်တော့ . . . ‘ရကောက်’ရှန်မှ ‘သ’ယပင်း

ဟထိုး နသတ်နှင့် ‘သူန်’ကို အသုံးပြုခဲ့တာပဲဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၆)

နေလောင်ခဲ၊ အပင်ပန်းအဆင်းရဲခဲ၊ အကြော်
ပန်းခေါင်းရွက်ရောင်းခဲ့ရာမှ... 'ဝါးရိပ်'မှာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ
ပြန်လည်ခိုလှုံခွင့်ရသောအခါ...

'အပြုံး'၏ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်က ပကတိအတိုင်း
ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဝါးရိပ်မှာ 'အပြုံး'၏သိချင်းသံဖြင့် စိမ့်မြည်စည်
ထားလာ၏။

'သျှန်'သည် ကျောင်းမှပြန်ရောက်လာချိန်များ
တွင် ဆိုင်၏အလုပ်များကို သိတတ်စွာဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေး

ရင်း... မေမေသီချင်းများကို နားရည်ဝစွာ သီဆိုနိုင်စွမ်းရှိလာ၏။
တစ်ခါတစ်ရံ... မေမေသီချင်းဆိုနေတာကို
ဤ ချောင်ကျကျစားပွဲခုံလေးမှာထိုင်ရင်း ဆိုသည်မိသောအခါ
မေမေက သျှန်ကို သတိထားမိစွာ လှမ်းခေါ်ပြီး သူမနှင့်အတူ
သီချင်းဆိုစေခဲ့၏။

အများအားဖြင့်တော့ သျှန်သည် ဤစားပွဲပေါ်
မှာဝင် လက်နှစ်ဖက်ယှက်တင်ပြီး ခေါင်းတင်အိပ်ပျော်သွားခဲ့
သောအကြိမ်ပေါင်းမနည်းလှချေ။

ထိုအခါမျိုးတွင်... သျှန်သည် အိပ်မက်ထဲတွင်
မေမေလိုပဲ သီချင်းတွေဆိုနေခဲ့၏။

သို့သော်... ဤ 'ဝါးရိပ်'လိုချောင်ကျကျနေရာ
မျိုးမဟုတ်ပါ။ အရောင်အဆင်းတင်းမဲ့သော အဝတ်အဆင်မျိုး
မဟုတ်ပါ။ အင်မတန်မှသစ်လွင်လှပတောက်ပသော အဝတ်
အထည်မျိုးကို 'သျှန်'ဝတ်ဆင်လျက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
စတိတ်စင်ထက်မှ 'သျှန်'ဖြစ်ချင်ခဲ့လေသည်။

“သျှန်”

'သျှန်'နှင့် အားလုံးက အရေးပေး အလေးထား
ရသော 'သျှန်'...

'သျှန်'ကို သိကျွမ်းလို့ ရင်းနှီးလိုစိတ်ဖြင့် လူ
တိုင်းကဝိုင်းတုံကြည့်ရှုငေးမောကြရသော 'သျှန်'ဖြစ်လိုစိတ်များ
'အရိပ်ပန်း'ဟု မေမေအမည်ပေးခဲ့သော 'သျှန်'၏စိတ်ကူးယဉ်မှု
ဖြစ်လို့မူတွေ့ထဲမှာ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒတစ်ခုပဲဖြစ်လေသည်။

ဤဆန္ဒ ဤစိတ်ကြောင့်ပင် မေမေနှင့်သျှန်တို့
ဝေးကွာခဲ့ရတာကို သျှန် ဘယ်လိုမေ့ပျောက်နိုင်မိမလဲ။

ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့လိမ့်မယ်လို့လည်း သျှန် မထင်
မှတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ဟင်... သျှန်... ဘယ်အချိန်တုစည်းက ရောက်နေ
ခဲ့တာလဲ”

အံ့ဩဝမ်းသာစွာပြောသံကိုကြားရ၏။ 'သျှန်'
လျက်တင်ထားသော စားပွဲခုံပေါ် လက်ထောက်တင်လိုက်ခြင်း
ကြောင့် စားပွဲခုံကလေးက လှုပ်သွား၏။

သျှန် ဝဲစောင်းကြည့်လိုက်တော့ သျှန်အတွေ့
ချင်ဆုံးဖြစ်သော 'နောင်ရိုး'မဟုတ်ဘဲ 'ဘဝီ'ဖြစ်နေခဲ့၏။

“စောစောကလေးကပဲဆိုပါတော့”

ပြောရင်း 'ဘဝီ'ထဲအကြည့်ရောက်၏။ 'မေမေ'
တို့ သမီးဟုခေါ်ခဲ့သော 'ဘဝီ'က 'သျှန်'၏အဘိုးက ရွယ်ဖြစ်၏။

အသက်အရွယ်ထောက်လာသည်နှင့်အမျှ အဆီအသားလျော့ပါးသွားသော အဘဝိုင်းခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်သွားလိုက်တာဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလောက်အောင် ရုပ်ရည်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

အမေညွန့်ဟု မေမေခေါ်ခဲ့သော တွားညွန့်ကွယ်လွန်သွားခြင်းက 'ဘဝိုင်း'၏စိတ်ကို ထိခိုက်စေမှာ အမှန်ပဲဖြစ်လေသည်။

“ဘာစားဦးမလဲ . . . တစ်ခုခုစားလေ၊ လက်ဖက်ရည်လောက်နဲ့ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

ဦးချစ်ပိုက သျှန်၏ရှေ့မှ သောက်ပြီးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကြည့်ကာ နေရာမှထဖို့ပြင်၏။

သျှန် ကဗျာကယာလှမ်းဆွဲလိုက်ရလေသည်။

“ဟင့်အင်း . . . ဘဝို . . . မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ တကယ်ပဲ . . .

‘သျှန်’ ဘာမှကိုမစားချင်တာ”

ဦးချစ်ပို . . . ဖင်ကြွပြီးကာမှ ပြန်ထိုင်ချ၏။

သျှန် ကိုကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချ၏။

“ငါတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျွေးချင်တာပေါ့ဟာ၊ နင်ကတော့ ကြာလေ နင့်အမေနဲ့တူလေပဲ၊ နင့်ကို

မြင်တော့ ငါ အပြုံးကိုသတိရတယ်ဟ၊ ဒီကောင်မလေးလည်း ဘယ်ရောက်နေတယ်မသိဘူး။ နင်နဲ့တွေ့သေးသလား”

သျှန် . . . ခေါင်းခါ၏။

“တကယ်ဆိုရင် သျှန်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မေမေက စုံစမ်းလိုက်ရုံနဲ့ သိဖို့အလွယ်ဆုံးပဲလေ၊ သျှန်ကို လုံးဝတွေ့ချင်စိတ်မရှိဘူးနဲ့တူပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုးပြောသော သျှန်၏အသံက စိတ်

ပျက်အားလျော့သံပါဝင်နေလေသည်။

“စိတ်နာသွားမှာပေါ့ဟာ”

ဘဝိုက ခပ်ညည်းညည်းပြော၏။ သျှန်က အပြုံးအငယ်စားလေးပဲဖြစ်၏။ ခေတ်အလျောက်ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုကွာခြားတာ၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသောဘဝကွာခြားမှုကြောင့် . . . သျှန်က ပိုမိုနီမျိုလှပနေတာပဲကွာလေသည်။

“ဘာစိတ်နာစရာရှိလို့လဲ၊ သျှန်မှာ အမေရှိသလို အဖေလည်းရှိနေတာပဲဟာ”

သျှန်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးပြောပြီးမှ

“ဘဝို”ကို အားနာသွား၏။ ဘဝို စိတ်ဆိုးသွားမလား၊ လူနဲ့သွား၏။

ဘဝိက ဖဲ့ယဲ့ပြုံးလေသည်။

“အဲဒီအဖေက တာဝန်ကျေခဲ့ရင် သမီးပြောတဲ့စကားက အမှန်ပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . . သမီးအရွယ်ရောက်တဲ့အချိန် အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတာ အမေလား၊ အဖေလား၊ အဲဒီစကား . . . သမီးကို ဘဝိမေးဖို့တောင် မလိုဘူးထင်တယ်”

သျှန် ပန်းလေးတွန့်ပြီးမှ သဘောကျစွာ ရယ်

လိုက်၏။ ဘဝိ၏လက်ကိုဆုပ်ကာ ချောလိုက်၏။

“ထားလိုက်ပါ၊ ဘဝိရယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေက ငြင်းစရာမလိုအောင် မှန်နေတာပဲဟာ၊ သျှန် . . . မငြင်းပါဘူး။ မေမေ့ကို သျှန်တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူက သျှန်ကို တမင်မတွေ့ချင်လို့ရှောင်နေတာကို သျှန် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီကိုရော . . . လုံးဝမလာတာလား”

“လုံးဝကို မလာတာ၊ မညွန့်ဆုံးခါနီးမှာ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ရှာခဲ့သေးတယ် . . . ရှာမတွေ့ဘူး။ သျှန်ကိုတောင် ဘဝိ လှမ်းမေးခဲ့သေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် . . . သျှန်တောင် ဘွားညွန့်ကို လာတွေ့ခဲ့သေးတာပဲ”

ပြောရင်းမှ . . .

“သျှန်ကိုမြင်တော့ အပြုံးကိုပြန်တွေ့ရသလိုပါပဲကွယ်”

ဘွားညွန့်ပြောပြီးဝိုတာ သတိရစွာ ‘သျှန်’ ပင့်သက်ချ၏။

မေမေ့ကို သျှန် ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ သတိရမိ၏။ ပိနောက်မှာ . . . သျှန်နှင့်မေမေ့၏အထိတ်အတ်ကြောင်းကို တစ်ခိုက်ခိုက်မြင်ယောင်လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၇)

ကျောင်းအဆင်း အိမ်ပြန်ခရောက်လာသော ညနေခင်းများတွင် သျှန် အမိကထား၍ပြုလုပ်ရသော အလုပ်က အားညွှန်ကိုထမင်းခူးကျွေး၊ ဖိခွက်မန်းကန်တိုက်ဆေး သိမ်းဆည်း ရသော အလုပ်ကလေးတွေပဲဖြစ်၏။

မေမေကတော့ ညနေစာချက်ပြုတ်ပြီးသည့် နောက်မှာ ဝါးရိပ်သို့ရောက်သွားခဲ့၏။ မေမေနှင့်အတူ သီချင်းဆို ချင်သော သျှန်က အိမ်အလုပ်တွေပြီးစီးအောင် အမြန်ဆုံးလုပ် ဆိုင်ပြီး ကျောင်းစာကိုတက်သုတ်ခိုက်လုပ်ရလေသည်။

“သီချင်းဆိုချင်ရင် ကျောင်းစာတွေပြီးစီးအောင်လုပ်ပြီးမှ

ဆိုင်ကိုလာရမယ်နော် အရိပ်”

မေမေက သျှန်၏ကျောင်းပညာရေးထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် . . ဆိုင်ကို လုံးဝမလာရဟု တားမြစ်ချင်၏။ သီချင်းဆိုဝါသနာပါသော သမီး၏ဆန္ဒကိုသိရှိနေသဖြင့် ဇွတ်အတင်းကြီးလည်း မတားမြစ်ရဲပေ။

မေမေက သျှန် ရောက်လာတာမြင်လျှင် သျှန်နှင့်တွဲဆိုနေကျသီချင်းကိုဆိုလျက် သျှန်၏စိတ်အလိုကိုပြည့်စေခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ . . သျှန် သီချင်းဆိုပြီးလှည့်ထွက်အလာ သျှန်၏ရှေ့မှာ အားခနဲ ချပ်လိုက်သူက . . သျှန်၏ သူငယ်ချင်း “နောင်ရိုး”ပဲဖြစ်လေသည်။

“နင်က အရမ်းကို လျှို့ဝှာပဲ အရိပ်ရဲ့၊ နင် သီချင်းဆိုတာ မြင်တော့ ငါ အရမ်းကိုအံ့ဩသွားတယ်၊ နင်မှဟုတ်ရဲ့ လားလို့တောင် ထင်တာ . . လူတူတာများလားလို့ပေါ့ တကယ်ပဲ နင်ဖြစ်နေခဲ့တယ်ဟာ . . အံ့ရော”

“နောင်ရိုး အစုတ်ပလုတ်၊ နင်က ငါ့ကို တော်တော် အထင်သေးတာပဲ၊ ငါ သီချင်းဆိုတာ ခုမှမဟုတ်ဘူး ကြာလှပြီ၊ဟီး . . ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သိရဲ့လား”

“ဟုတ်လား . . ဘယ်မှာဆိုခဲ့တာလဲ”

“ဒီမှာပဲပေါ့ . . ဒီ ဝါးရိပ်မှာပဲပေါ့”

“ဒီ . . ဆိုင် . . မှာ”

နောင်ရိုးက ‘ဝါးရိပ်’ ဆိုင်ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၏။ အံ့အားသင့်နေပုံကို အထင်းသားမြင်နေရလေသည်။

“ဒီဆိုင်က နင်တို့ဆိုင်လား”

“ဟား ဟား ဟား . . ဒီတစ်ခါတော့ နင်က ငါ့ကိုစွတ်အထင်ကြီးသွားပြန်ပြီ နောင်ရိုးရဲ့၊ မေမေက ဒီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတော့ ငါပါ ရောယောင်ဆိုခွင့်ရတာ၊ အခုဆို နေတာ မေမေလေ”

နောင်ရိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရာမှ ပြူးယောင်သမ်းလာခဲ့၏။

“ဒီလိုဆိုတော့ . . နင် သီချင်းဆိုတတ်တာ သိပ်မထူးဆန်းတော့ပါဘူး၊ အစိမ်းသက်သက်ကြီးမှမဟုတ်တာပဲ၊ နင့်အမေသွေးအပြည့် နင့်ဆီမှာပါလာခဲ့တာပဲ အရိပ်ရဲ့၊ ကောင်းတယ်”

သျှန် ပြုံးလိုက်၏။

“ငါက အောင်မြင်တဲ့အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာ

နောင်ရိုးရဲ့ မေမေ့လို ဝါးရိပ်လောက်နဲ့မကျေနပ်ပါဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးစုပြောသော သျှန်ကို နောင်ရိုးက ယခုမှ သတိထားကြည့်မိကာ ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။

ကျောင်းမှာမြင်တွေ့နေကျထက် . . . ယခုညမှာ သျှန်က ပိုမိုလှပနေ၏။ အထူးပြင်ဆင်ထားတာမဟုတ်ဘဲ သနပ် ခါးလိမ်းထားသော အလှကပင် ရင်ကိုအေးစေငြိမ်းစေသော အလှ ဖြစ်၏။

လေအဝေ့မှာ သျှန်ထံမှ ရှင်မတောင်သနပ်ခါး ရနံ့လေး ပျံ့မွှေးလာကာ စိတ်ချမ်းသာစေလေသည်။

“နင် တကယ်ပြောတာလား အရိပ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . . နင့်အသံက တော်တော်လုံတယ်၊ ဆွဲအားလည်းကောင်းတယ်၊ နေဦး . . . ငါ့မှာ မိတ်ဆွေ တွေရှိတယ် အရိပ်ရဲ့၊ နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟယ် . . . တကယ်၊ နင် တကယ်ပြောတာလား နောင် ရိုး”

“တကယ်ပြောတာ၊ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ဒီရပ်တီးတာဟာ၊ ငါတောင်သွားတီးသေးတယ်၊ သူတို့

ဝိုင်းမှာ ပြောကြည့်မယ်”

သျှန် ပျော်သွားတာ ထခုန်လှမတတ်ဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးပဲ နောင်ရိုးရာ၊ တကယ်ကျေးဇူးပဲဟာ . . . နင့် ကိုငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ နင် . . . လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးပြီလား၊ ထပ်သောက်ဦးလေ”

“တော်ပါပြီဟာ . . . ဒီမှာသောက်လက်စတန်းလန်း နင့် ကိုမြင်တာနဲ့ အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်နေလို့ ကျန်နေသေး တယ်”

နောင်ရိုးက လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကိုမော့ သောက်၏။

“မုန့်လည်းစား”

သျှန်က ဝိုင်းမှာချထားသောမုန့်ကို နောင်ရိုး၏ ရွှေ့နားရွှေ့ပေး၏။

“ဘာလဲ . . . နင်ကျေးမှာလား”

“ဒါပေါ့ . . . မျတ်စိလည်လမ်းမှားပြီးရောက်လာတဲ့ သူ ဝယ်ချင်းကို အထူးဂုဏ်ပြုတာလေ”

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မိကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“သျှန်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေသလဲ . . သျှန်ရေ”
ခေါ်သံပြောသံ ကြားရ၏။

သျှန် ခေါင်းလေးထောင်ကြည့်ရာမှ မြင်သာ

အောင် မတ်တတ်ရပ်လုနီးပါး အနေအထားပြု၏။

“ဒီမှာ အဘ . . ဒီမှာ”

သျှန် လက်ပြ၏။

“သူငယ်ချင်းရောက်နေလို့ အဘပိုရေ”

နောင်ရိုးကို လက်ညှိုးလှေးထိုးပြ၏။ အဘပိုက

ခေါင်းတွေကွယ်နေသောကြားမှ နောင်ရိုးကိုမြင်သာအောင်ကြည့်
၏။ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟဲ့ . . နေပါဦး၊ နင့်နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာ
လဲ”

နောင်ရိုး အံ့အားသင့်စွာမေး၏။

“သျှန်တဲ့လေ၊ အဲဒီအဘပိုက ဒီဆိုင်ရှင်၊ နောင်ရိုးရဲ့၊ သူ
ပေးထားတဲ့နာမည်ပေါ့”

“နားထဲမှာကြားရတာတစ်မျိုးလေးပဲဟ၊ ဆန်းသလိုပဲ”

“အမှန်ကတော့ ဘာမှဆန်းဘူး၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက
သူ တစ်ခုခုပြောလိုက် မေးလိုက်ရင် ‘ရှန်’ . . ‘ရှန်’နဲ့

အရင်ထူးပြီးမှပြန်ပြောလို့ နောက်ပြောင်ပြီး ငါ့ကို ‘ရှန်’
လို့ခေါ်တာ၊ နောက်တော့ တကယ်အကျင့်ပါပြီး ‘ရှန်’
ခေါ်တာ ခုထိပဲ”

“ကောင်းသားပဲဟ၊ နားထောင်လို့ကောင်းတယ်”

“ငါလည်းကြိုက်တယ်၊ ငါ အဆိုတော်ဖြစ်ရင် အဘပိုပေး
ထားတဲ့ ‘ရှန်’ကိုပဲသုံးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . အဘပိုခေါ်တဲ့
‘ရဲကောက်ဟထိုး နသတ်နဲ့ မရှန်ဘူး၊ ‘သ’ယပင်းဟထိုး
နသတ်နဲ့ ‘သျှန်’မယ်”

“အမယ် . . နင်က ဒီထိအောင်စိတ်ကူးယဉ်ထားပြီးပြီပဲ”

“ဒါပေါ့ . . စိတ်ကူးယဉ်တာပဲဟာ . . ပိုက်ဆံပေးရတာ
လိုက်လို့”

နှစ်ယောက်သားရယ်သံက အတန်ငယ်ကျယ်
သွား၏။

အပြုံးက ယခုမှ နောင်ရိုးကိုတွေ့မြင်သွားကာ
အဘပိုထံ အကြည့်ရောက်၏။

“အဲဒီ . . အရိပ်က ဘယ်သူနဲ့သွားစကားပြောနေတာလဲ
မသိပါဘူး”

မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြော၏။ ဦးလေးရယ် မကြိုက်

မှာ အပြုံး စိုးရိမ်စိတ်ပိုလေသည်။

“အုယ့်အုယ့်လို့ပြောတယ်”

အဘပို . . ခပ်တိုးတိုးဖြေရာမှ ပင့်သက်ချ၏။

“ဘာလို့လို့နဲ့ ရှန်(သျှန်)တောင် ဆယ်တန်းရောက်လာခဲ့ပြီနော်”

ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော အချိန်က ပြန်ငြကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာမျှမကြာလိုက်ဟုထင်ရပေမယ့် ပြောင်းလဲမှုများစွာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့တာ သတိထားမိလေသည်။

အခန်း(၈)

“ဟဲ့ . . ငါ့တို့မိတ်ဆက်ပေးရင် ‘သျှန်’လို့ပဲ တစ်ခါတည်း ပြောနော် . . အရိပ်တွေဘာတွေလျှောက်မပြောနဲ့”

‘သျှန်’က စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာ အသံတွေ တုန်နေလေသည်။ နောင်ရိုးက . . ‘သျှန်’ကိုမျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။

“အေးပါဟဲ့ . . ငါ့သိပါတယ်၊ ဟိုတစ်ခါပြောကတည်းက ‘သျှန်’ဆိုတာ တစ်ခါတည်း ထည့်ပြောပြီးသားပါ ကြီးဒေါ်ရဲ့”

နောင်ရိုးက စိတ်မရွည်သလို ခပ်ဆောင့်

ဆောင်ဖြေတာကြောင့် သျှန် သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။

“နင်ကလည်း . . မေ့သွားမှာစိုးလို့ပြောတာပါ နောင်ရိုးရယ်၊ တစ်ခါတည်း စိတ်ချည်းပဲ”

ဘတ်စ်ကားပေါ်ရှိ နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံမှာ နောင်ရိုးနှင့်သျှန် တွဲထိုင်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သျှန်က နောင်ရိုးကို တံတောင်နှင့်ကွတ်ပြောလိုက်သောအခါ သျှန်၏ တံတောင်က နောင်ရိုးကိုထိုးမိပြီးဖြစ်သွားလေသည်။

“အာ . . နာလိုက်တာဟာ . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”
နောင်ရိုး . . အလန့်တကြားအော်ပြီး ရင်ဝှက် တော့ သျှန် အလန့်တကြားဖြစ်ရလေသည်။

“ဟာ . . ဆော့ရိုး နောင်ရိုးရယ်၊ အရမ်းနာသွားသလား”
“ဥုံဖွနော် . . ဥုံဖွ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ . . မနာနဲ့ တော့နော် . . ဟုတ်လား၊ မနာနဲ့တော့”

သျှန်က နောင်ရိုးရင်ဝကို လက်ကလေးဖြင့်ဖိ ကိုင်ပြောပြီး စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ကာ မျက်လုံးကလေး ကလယ် ကလယ်ဖြစ်နေပုံများကို . . နောင်ရိုး အငေးသားစိုက်ကြည့်မိပြီး ဖြစ်၏။

ရင်ဝလာဖိပြီး ‘ဥုံဖွ’လုပ်ပုံကလေးက ဘယ်

လောက် ကလေးဆန်လိုက်ပါသလဲ။

နောင်ရိုးက သျှန်၏လက်ကိုဆွဲယူဆုပ်ကိုင်မှ သျှန် သတိဝင်ကာ လက်ကိုပြန်ရှုတ်၏။

“နင်က ပပေါပဲ သျှန်ရဲ့၊ ဥုံဖွလုပ်ရအောင် ငါက ကလေး ကျနေတာပဲ”

“ဟင် . . နင် ငါ့ကို သျှန်လို့ခေါ်တယ် . . ဟုတ်လား”

“အေးဗေ . . နင်ပဲ သျှန်လို့ ပြောဆို ခေါ်ဆို၊ ဘာလဲ မခေါ်ရဘူးလား”

“ခေါ်ပါ . . ခေါ်စမ်းပါ။ နင်ခေါ်တာကိုသဘောကျလို့ ငါ ပျော်သွားတာပဲ နောင်ရိုးရဲ့၊ အဟီး . . ဒါမှ . . နင် က ငါ့သူငယ်ချင်းစစ်စစ်”

သျှန်ပျော်နေတာကြည့်ကာ နောင်ရိုးပါပျော် လာလေသည်။ သူငယ်ချင်းစစ်စစ်တဲ့လား သျှန်ရယ် . . .

နောင်ရိုးဘဝမှာ ‘အရိပ်’ဆိုသောကောင်မ လေးတစ်ယောက်သာ ရင်ထဲမှာရှိနေခဲ့တာပါ။

သူမပျော်လျှင် နောင်ရိုးပါပျော်၍ သူမ စိတ် ညစ်လျှင် နောင်ရိုးလည်း စိတ်ညစ်ရတာပါ။

“ဟွန်း . . ငါ့သိပါတယ် သျှန်ရဲ့၊ နင်လုပ်ချင်တာတွေ

လုပ်ရတော့မှ နင်ပျော်နေတာပါ”

အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .

သျှန် . . . ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းရယ်ပုံလေးက . . .

နောင်ရိုး နှလုံးသားထဲ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်မရအောင် စွဲထင် ကျန်ရစ်လေသည်။

သျှန် . . . သိချင်းဆိုနေစဉ် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရဆုံး သောသူက နောင်ရိုးပဲဖြစ်ပါ၏။

ကြည်လင်အေးမြသော သျှန်၏အသံမှာ အဆွဲ အငင် အဖြတ်အထောက်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါးနပ်လှသဖြင့် တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားအားလုံးမျက်နှာမှာ ကျေနပ်ရိပ်တွေလွှမ်းခြုံခြင်းက နောင်ရိုးကိုပီတိဖြစ်စေပါ၏။

“ခေါ်ခဲကွာ . . . မင်းသူငယ်ချင်းကို သိချင်းဆိုခိုင်းကြည့် ကြတာပေါ့”

ဆိုသောစကားကပင် သျှန်အတွက် လှေကားထစ် တစ်ထစ်လှမ်းတက်ခြင်းပဲဟု နောင်ရိုးမြင်ပါသည်။

သျှန်ကို လက်ခံကြပါစေ။

သျှန် . . . ပီပြင်စွာသိဆိုနိုင်ပါစေ။

သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြပါစေဟု သော ဆုတောင်းကို သျှန်ထက်ကိုပဲ ပိုမိုစွာ နောင်ရိုးကဆုတောင်းနေမိပါသည်။

သျှန် . . . စိတ်ချမ်းသာမှ နောင်ရိုးစိတ်ပျော်ရွှင်နိုင်မှာလေ။ သျှန်၏လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ဝစေဖို့ နောင်ရိုးဖြည့်စွမ်းချင်လှပါသည်။

သျှန်၏သိချင်းအဆုံး အသံအချမှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့် . . . သျှန်က တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သော ရင်ဖြင့်လှည့်အကြည့် . . . လက်ခုပ်စတင်တီးသူက နောင်ရိုးရဲ့မိတ်ဆွေ ဒရမ်(မ်)ဆရာပဲဖြစ်၏။

ဒီနောက်မှာ . . . လက်ခုပ်တီးသံ ကျေနပ်အားရ ပြောဆိုသံတွေ ညံ့သွားရပါသည်။

“ကောင်းကွာ . . . တကယ့် ဒိတ်ဒိတ်ကြအဆိုတော်ကြီး တစ်ယောက်ကိုတီးခတ်ပေးနေရသလိုပဲကွ၊ အသံက စေးစေးပိုင်ပိုင်ရှိတယ်”

“ဆိုပုံဆိုပေါက်က . . . လက်သင်လို့ ဘယ်သူပြောရမှာလဲ။

စောစောပိုင်းက ကိုယ်က မှေးတီးပေးရအောင်ချိန်ထားတာ။ သူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုနိုင်နေတော့ ဘယ်လာမှေးတီးရတော့မလဲ။ တစ်ခါတည်း လက်ကုန်တီးချပေးလိုက်တာ။ အမယ် . . . လိုက်နိုင်တယ်ဗျ . . . အခုရော”

သျှန်ကို ချီးမွမ်းသံတွေကြားမှာ သျှန်နှင့်အတူ အပျော်ကြီးပျော်ရသူက နောင်ရိုးပဲဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆို . . . သျှန် အဆိုတော်ဖြစ်နိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား အစ်ကိုမြသောင်း”

ဒရမ်(စ်)ဆရာထံ နောင်ရိုးက ချဉ်းကပ်တီးခေါက်၏။

“ဖြစ်တာပေါ့ နောင်ရိုးရာ၊ အခုခေတ်ပေါ်ကျော်ကြားနေတာတွေနဲ့ မနားချင်းယှဉ်ရဲအောင်ကို မင်းကောင်လေးက အသံသာနေတာပဲ။ အဲ . . . ပြောစရာရှိတာ . . . ‘က’ ပဲကွ”

“က . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . အနုပညာလောကမှာက ‘စန်း’ရှိဖို့လိုတယ်။ ကံဇာတာစန်းလဒ်တောက်ပတဲ့အချိန်ဖြစ်လို့တော့ အဲဒီကောင်မလေး လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်

မြင်မှာသေချာတယ် မောင်၊ တော်နေကြာမှ . . . မင်းနောက်ကောက်ကျ ကျန်နေမယ် . . . သတိလည်းထားဦး”

“ဟာဗျာ . . . အစ်ကိုမြသောင်းကလည်း၊ ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပါဗျ”

နောင်ရိုးမျက်နှာက အရှက်စွက်ကာ ရဲတက်နေ၏။ ကိုမြသောင်း သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ . . .

တီးပိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် သျှန်တို့ စကားပြောနေသံကို နားစွန်နားဖျားကြားသဖြင့် နားစွင့်မိကြလေသည်။

“ညည်းနာမည်က . . . သျှန် . . . ဒီတစ်လုံးတည်းလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သျှန်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲ။ အနုပညာနာမည်အနေနဲ့ပြောပါတယ်၊ ဥပမာ . . . ထက်ထက်မိုးဦး . . . နာမည်ကွာ၊ ဒီလိုပဲ . . . ခေါ်ကြပြောကြတာ ‘ထက်ထက်’ . . . နားထောင်လို့ကောင်းတယ် ခေါ်လို့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . အနုပညာရှင်နာမည်အနေနဲ့ ‘ထက်ထက်’ နှစ်လုံးအည်းသာ

ပေးကြည့် . . မပြည့်စုံဘူး၊ အသံအားလိုနေတယ်၊ အ
နောက်ကနေ . . 'မိုးဦး'ပါလို့ 'ထက်ထက်မိုးဦး'ဆိုပြီး
အသံအားပြည့်ပြီးအောင်မြင်တာ၊ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ . .
ကြည့် . . ခေါ်ကြတာ ဝါဝါ၊ မဝါပဲ . . ဝါတာကို 'ဝင်း
ရွှေ'ကပုံပိုးတော့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်တာမှ
အကယ်ဒမီများရှင်ကိုဖြစ်ကရော"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မို့ 'ဟုတ်ကဲ့'သာပြောရ
သည်။ သျှန် . . မျက်နှာပျက်နေ၏။

သျှန် . . ဆိုသောနာမည်လေးကို ဘယ်လိုမှ
မထိခိုက်စေချင်ပါ။ ပယ်ဖျက်မပစ်နိုင်ပါ။

အဘပို့ မှည့်ခေါ်ပေးထားသည့် 'ရှန်'လေ။

"အဲဒါတော့ . . ."

သျှန် အလန့်တကြားမော့ကြည့်၏။

"သျှန် . . ဆိုတာကို ပိုပြီးပြည့်စုံသွားအောင် ပြည့်ဝ
သျှန်လို့မှည့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်"

"ဟာ . . ကောင်းတယ်ဆရာ . . အရမ်းကောင်းတာပဲ"

သျှန် စမ်းသာအားရအော်၏။

သျှန်ဆိုသည့်နာမည်လေး မပျက်တော့ဘူးပေါ့၊
နောင်ရိုးကိုလှမ်းကြည့်ပြီးပြသောမျက်နှာမှာ ကျေနပ်မှုများစွာဖြင့်
ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။

နောင်ရိုးက ကျေနပ်အားရစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး
ရယ်၏။

"ကောင်းတယ် . . နာမည်က တစ်အားပဲ၊ မင်းကောင်မ
လေးနာမည်ကြီးမှာသေချာတယ်၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်"
"ဟာဗျာ . . အစ်ကိုကလည်း၊ တာ မယုံစရာရှိသလဲ
ယုံတယ်ဗျ . . သျှန် နာမည်ကြီးမှာသေချာတယ်"

နောင်ရိုးက ကိုမြသောင်း၏ပခုံးကို လက်သီး
ဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိုးပြီး ဒရမ်(မ်)ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အားကုန်တီး
လိုက်ချင်၏။ ရင်ထဲမှာ ဒရမ်သံနီးပါး ရင်ခုန်သံပြန်နေကာအပျော်
လွန်နေလေသည်။

သျှန်ရယ် . . .

အားလုံးဟာ နှင်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်လာတာ
ထံတရားပဲပေါ့။

www.burmeseclassic.com

စာခန်း(၉)

“ဟင် . . ဒါတွေကဘာလဲ နောင်ရိုးရဲ့”

သျှန်က နောင်ရိုးပေးသောစက္ကူအိတ်နှစ်အိတ် ထဲမှ လှပသစ်လွင်သောအဝတ်အစားတွေကြောင့် မျက်လုံးလေးစိုင်းကာ အံ့အားသင့်စွာကြည့်၏။

“နင်ဝတ်ဖို့ပေါ့ သျှန်ရဲ့၊ အဲဒီအဝတ်အစားတွေသာ နင်ချုပ်ဝတ်လိုက်လို့ကတော့ . . အရမ်းကိုလှမှာ . . သေချာတယ်”

“ဟာ . . ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ဘယ်နေရာမှာဝတ်ရမှာလဲ . . မဟုတ်တာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသွားရင် ဆရာဦးကြီးရွှေက နင့်ကိုခေါ်သွားမယ်ပြောတာလေ၊ အဲဒါမှာ နင့်ကို သိချင်းပေးဆိုမယ်တဲ့”

“အေး . . သိတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီလောက်အဝတ် အစားတွေလိုသလား”

“လိုတာပေါ့ . . သျှန်ရဲ့၊ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ နင့်ကို လူတိုင်းက ဂရုတစိုက်ရှိသွားဖို့လိုတယ်၊ ပြီးတော့ . . မင်္ဂလာဧည့်ခံ ပွဲက မြဲရိပ်ညိုဟိုတယ်မြက်ခင်းပြင်မှာလုပ်မှာဟ၊ ဒီ အခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲဘိခြင်း၊ နင် အပြတ်ရှိုင်းသွားဖို့ လိုတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ . . ဒါမှ ဟိုကောင်မလေးလှလိုက်တာ . . ဘယ်သူလဲမေးရင်းက နင့်ကို လူတွေပိုသိသွားမှာပေါ့ သျှန်ရဲ့”

နောင်ရိုးက မျက်နှာပေး ဟန်အမူအရာတွေ နှင့်လုပ်ပြသောကြောင့် သျှန် သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

“နောင်ရိုး . . နင်က ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်လို့ရတယ်ဟ

သိလား၊ အမူအရာကအပြည့်ပဲ”

“ရှပ်ကလေးကလည်း အပြတ်သားနားတာ . . ထည့် ပြောဦးလေ”

“တော်စမ်းပါ . . ရှပ်ကိုက”

သျှန်က ပခုံးတိုက်ရယ်မောပြောရင်းမှ နောင်ရိုး ခေါ်လည်ပင်းဆီ အကြည့်ရောက်၏။

“ဟဲ့ . . နောင်ရိုး၊ နင့်ဆွဲကြီးရော”

“ဖြုတ်ထားခဲ့တယ်”

“ဘာလို့ဖြုတ်ထားခဲ့တာလဲ . . မှန်မှန်ပြော”

“ဟာ . . ကလစ်ကမကောင်းတော့ဘူး သျှန်ရဲ့ . . ဖြုတ် ကျချင်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ဖြုတ်ထားခဲ့တာ၊ တော်နေ ကြာ ပျောက်ကျရင် ဘယ်နဲ့လုပ်လဲ”

မင်သေသေပြောနေသော နောင်ရိုးပုံစံမှာ အစ်စုံတစ်ခုသို့ဝက်ထားတာသေချာပါသည်။

“မယ့်ဘူး . . နင်ညာပြောနေတာ”

“ဘာ ညာစရာရှိသလဲ၊ နင့်ကို ငါက ဘာလို့ညာရမှာလဲ သျှန်ရဲ့၊ ကဲ . . ပြောပါဦး”

“ပြောမယ် . . ဝိအဝတ်အစားဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံ နဲ့ ဘယ်က

ရတာလဲ . . မှန်မှန်ပြော”

“ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ ဝယ်တာလေ ကြီးခေါ်ရဲ့ ဘာတွေ မသင်္ကာဖြစ်နေပြန်တာလဲ၊ လူကို မယုံသင်္ကာကြည့်၊ ကြည့်နေတယ်ဗျာ . . ခက်ရော”

“နောင်ရိုး”

သျှန်က အတည်မျက်နှာဖြင့်ခေါ်၏။

“ဟင်”

နောင်ရိုး . . မျက်လုံးစွေကြည့်၏။

“အခုတလော . . ငါ့ကို သိချင်းတိုက်တဲ့ဆီ နင်လိုက်ဖို့ နေတဲ့စရိတ်၊ ပြီးတော့ . . တီးဝိုင်းကလူတွေကိုလည်း ဟိုလူ လက်ဖက်ရည်တိုက်၊ ဒီလူလက်ဖက်ရည်တိုက် စီးကရက်ဝယ်တိုက်၊ ကွမ်းစားတတ်တဲ့လူ ကွမ်းဝယ် ကျွေးနဲ့ နင်သိပ်ထောနေတယ်ပေါ့ . . ဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ . . သျှန်ရာ၊ လူမှုရေးပဲ ဒီလောက်ကတော့ သိတတ်ရမှာပေါ့”

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေကရော ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဟ . . . အထင် စမောလှချည်လား၊ စိတ်ချ . . အားလုံး ငါ့ပိုက်ဆံတွေပဲ သိလား၊ အဓိကက နင့်အတွက်ပဲ သျှန်

ရဲ့၊ နင့်အတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ငါ မမူဘူး”
“လက်စွပ်လည်း ငါ့အတွက်ကုန်သွားခဲ့တာပဲပေါ့ . . ဟုတ်လား”

နောင်ရိုး ကျစ်ခနဲအသံပြု၏။ ပြီးမှ . . သဘော

ထူစွာရယ်၏။

“မဆိုးပါဘူး . . နင်က ငါ့ကို ဝရုတစိုက်ရုံသာပဲ”

ရယ်သံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ရယ်စရာပြောတာမဟုတ်ဘူး နောင်ရိုး၊ နင် ‘ရယ်’မနေနဲ့၊ အဲဒီလိုတွေလျှောက်လုပ်တော့ သူများတွေက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ မြင်မလဲ . . ဟင်”

“ကိုယ့်မစွည်း ကိုယ် ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ သျှန်ရာ၊ အရေး အကြီးဆုံးက . . နင်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရဖို့၊ နင်ပျော်ဖို့ပဲ၊ နင်စိတ်ချမ်းသာရင် ငါစိတ်ချမ်းသာတယ် . . ဒါပဲ”

“ငါ့ကြောင့် နင့်ပစ္စည်းတွေကုန်သွားတာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး နောင်ရိုး၊ သွား . . ယူသွား၊ အဲဒီအဝတ်တွေ မဝတ်ချင်ဘူး”

သျှန်က အဝတ်စတွေကို နောင်ရိုးရင်ခွင်လှုပ်ပစ်

ထည့်လိုက်၏။ နောင်ရိုးက သျှန်လက်ထဲပြန်ထည့်၏။

“ဟာ . . . မယုတ်တာကွာ . . . မဆိုင်တာ၊ ဆွဲကြိုးက . . . တကယ် ကလစ်ပြုတ်လို့ ပြုတ်ထားခဲ့တာပါ သျှန်ရဲ့၊ နောက်နေ့လာရင် ဝတ်လာပြမယ် ကြည့်၊ ဒီအဝတ်အစားက နှင်ဝတ်စေချင်လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျရွေးလာခဲ့တာ၊ နင့်မှာက လူကြီးတွေသိရင် ကန့်ကွက်မှာစိုးလို့ စိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်လုပ်နေရတဲ့ဟာ၊ ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ ဘယ်လိုဝယ်လို့ရမလဲ၊ ဒါ့ကြောင့် . . . ငါ ဝယ်လာပေးတာ”

“ဒါတွေမြင်သွားတော့ရော . . . မမေးဘဲနေမှာလား”

“အဲဒီတော့လည်း . . . မမြစ်စေနဲ့ပေါ့ သျှန်ရဲ့၊ အခု သိချင်းသွားတိုက်တာတောင် လူကြီးတွေမသိအောင် သွားလို့ရသေးတာပဲဟာ၊ နေပါဦး . . . ငါ့မသိလို့မေးပါရစေ နှင့်အမေက သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် သိချင်းဆိုနေခဲ့ပြီး နှင့်ကျတော့ ဘာလို့လိုက်တားမြစ်နေခဲ့တာလဲ”

သျှန် . . . နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၏။

“မေမေက ဝါးရိပ်မှာပဲဆိုတာလေ၊ တခြား ဘယ်မှာမှ ဆိုတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါ့ကြောင့် . . . ငါ့ကိုလည်း ‘ဝါးရိပ်’ မှာပဲဆိုစေချင်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ လူကြီးတွေမျက်စိ

အောက်ကအပျောက်မခံတဲ့သဘောပေါ့”

နောင်ရိုး ခေါင်းသမ်း၏။

“တကယ်တော့ . . . နှင့် တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းပဲ သျှန်ရဲ့၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင် ရမယ်လို့ထင်တယ်၊ ဘာစိတ်ပူစရာရှိသလဲ”

သျှန် ပင့်သက်ချ၏။

“ငါကတော့ . . . နေရာတစ်နေရာလောက်ရအောင်ကြိုးစားပြီးမှ မေမေ့ကိုဖွင့်ပြောပြချင်တယ် နောင်ရိုး၊ ခုဟာက အစမ်းသဘောမျိုး တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ဝင်ဆိုရတာ ပဲရှိသေးတယ်၊ အာမှ ဖြစ်ခြောက်သေးတာမဟုတ်တော့ တော်နေကြာ မဆိုးရဘူးလုပ်ရင် . . . ငါ ခြေတုံ့မှာဟာ လမ်းစပျောက်မှာ ငါစိုးရိမ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် . . . အောင်မြင်တဲ့လမ်းစရအောင် ပျိုးနေတုန်း မသိစေချင်တာ”

“အေးလေ . . . ဒါလည်းဟုတ်တာပါပဲ၊ ခုလည်း . . . နှင့် အဆင်ပြေမှာပါ သျှန်ရဲ့၊ ဦးရွှေတို့က နှင့်ကို နေရာတော်တော်ပေးတာပဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာဆိုရဖို့ဆိုတာ လွယ်လှတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြားညှပ်သုံးတာက နှင့်ကို တင်ပေးတဲ့သဘောပဲ၊ နှင့်ဘက်ကကြိုးစားဖို့ပဲလိုတယ်”

“စိတ်ချ . . . ငါကြိုးစားမှာပါ။ ရယ်စရာကောင်းတာ ပြောရဦးမယ် နောင်ရိုးရဲ့”

ပြောရင်း ရယ်မောသံဖြင့်ဆက်ပြော၏။

“အိမ်မှာ ငါက အဆီများတာမစားဘူး . . . ဘာမစားဘူးနဲ့ဆိုတော့ . . . ခုတလော အရမ်းချေးများနေပါလားနေမကောင်းဘူးလား . . . ဘာလားနဲ့ စိတ်ပူလာကြတော့ . . . ငါဟာ . . . စားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပုန်းလျှိုးတွယ်လျှိုးနဲ့ လွင့်မစ်ရတယ် . . . သိလား”

“အဆီနဲ့ ဘွားညွန့်က နင့်အစိုးအဘွားတွေလား”

သျှန်၏အရယ်မျက်နှာပျောက်၏။ နောင်ရိုးကို

မျက်စောင်းထိုးကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းလေးစုလာလေသည်။

“စပ်စုပြီ . . . ကိုစပ်စု၊ အဲဒီစပ်စုတာကြီးကို ငါမကြိုက်ပါဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ . . . သိချင်လို့မေးတာ၊ စပ်စုတာလား”

“စပ်စုတာပေါ့ . . . ဘာလို့သိချင်ရမှာလဲ၊ ငါတောင် နင့်အကြောင်း ဘာမေးဖူးလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“ခု မဟုတ်ပေမယ့် . . . နောက် ဟုတ်ချင်ဟုတ်လာနိုင်တယ်လေ၊ သိထားသင့်တာပေါ့ သျှန်ရဲ့”

“နောင်ရိုး . . . နင်နော်၊ ငါ စိတ်ဆိုးမှာ သိလား”

သျှန် မျက်နှာထားလေး တင်းတည်လာမှ . . .

နောင်ရိုး ပခုံးချင်းတိုက်ရယ်၏။

“သျှန် . . . နင်ကလည်း၊ ဒါလေးပြောတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊

အရမ်း အဖြစ်သည်းတာပဲ၊ နင်နဲ့ငါက ဖုံးကွယ်ထားသင့်တဲ့သူတွေလားဟာ ငါ . . . နင့်ကိုမေးတာ မေးချင်လို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းရှိလို့မေးတာ”

“ဘာအကြောင်းရှိတာလဲ”

“နင့်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းနေတဲ့သူရှိတယ်”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တယ်”

သျှန်အသံက နောင်ရိုး လန့်ဖျပ်သွားအောင်

ကျယ်၏။

“ဟာ . . . တအားအော်တာပဲဟာ၊ နင်ကလည်း”

“အော်တာပေါ့ . . . ဘယ်သူက ငါ့အကြောင်းစုံစမ်းတာလဲ၊ ပြော . . . အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာစုံစမ်းစရာရှိလို့လဲ . . . သူက”

“စွာလိုက်တာဟာ . . . နင် အဲဒီလောက်စွာတာ ခုမှ ငါသိတယ်၊ ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင်ဟာ ခုတလော . . .

စီးရီးတွေထုတ်နေတာ . . နင့်အကြောင်း သူ သိချင်
တယ်တဲ့”

“ဟင်”

သျှန် ရင်ခုန်သံမြန်၏။

မိမိက တေးဆိုချင်သူလေ။ စီးရီးတွေထုတ်ကာ

အောင်မြင်ချင်သောသူ။

ပြည့်ဝေသျှန် . . ရယ်လို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်

အောင်မြင်ကျော်ကြားချင်သောသူ။ သျှန် မျက်လုံးလေး ဝင်းလက်
တောက်ပ၏။

“သူက ငါ့ကို ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ နောင်ဇွဲ”

“မြင်ဖူးတယ်ပြောတယ်၊ ဆရာဦးရွှေတို့နဲ့ပတ်သက်နေ
တော့ နင့်ကိုမြင်ဖူးတာ ဘာဆန်းမှာလဲ”

“သိချင်းသွင်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဦးရွှေတို့နဲ့ပြောရမှာ
နော်”

“ဟုတ်တယ် . . အခုဟာက နင့်နဲ့ငါ ရင်းနှီးနေတာ သူ
သိတယ်၊ အရွယ်က ဦးရွှေတို့အရွယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း
လောက်ဆိုတော့ သူ စုံစမ်းတာကို ငါ အထင်မသေးရဲ့
ဘူး၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဟ . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

တစ်ခုခုဆက်စပ်မှုရှိနေသလိုပဲ၊ အဲဒီလူက နင့်အမေသိ
ချင်းဆိုတယ်ဆိုတာနဲ့ အရမ်းအံ့ဩတဲ့ပုံပဲ”

“ဝါးရိပ်ဆိုင်လေးမှာ သိချင်းဆိုတာ သိသွားသလား”

သျှန်၏ အသံလေးမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေ၏။

သျှန်တို့ကိုအထင်သေးသွားမှာကြောက်နေလေသည်။

“မေးလို့ပြောလိုက်တယ်၊ သူ တော်တော်အံ့ဩသွားတဲ့
ပုံပဲ၊ ဝါးရိပ်ဆိုင်လေးကိုလည်း သိနေတယ်ဟ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီဆိုင်မှာပဲနေကြသလားလို့မေးတယ်”

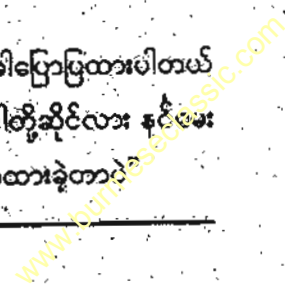
သျှန် ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာလေသည်။

“ဒါဆို . . မေမေနဲ့များသိနေမလားပဲနော်”

“သိမှာသေချာတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ . . အဘပိုနဲ့ဘွား
ညွန့်ကိုပါသိနေတာကိုး၊ နင်က သူတို့မြေးအရင်းလား
လို့ သူမေးလို့ နင့်တို့ ငါမေးတာ”

သျှန် ပင့်သက်ချ၏။

“နင်မေ့သွားလို့ပါ၊ နင့်ကို ငါတစ်ခါပြောပြထားပါတယ်
နောင်ဇွဲရဲ့၊ ဝါးရိပ်ဆိုင်လေးက ငါတို့ဆိုင်လား နင်မေး
တော့ . . မဟုတ်ဘူးလို့ ငါပြောထားခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . နင်ပြောတော့မှ ငါ ပြန်သတိရတယ်၊ သူက အဘဝိုတို့နာမည်တပ်ပြီး တစ်ခါတည်းတန်းမေးတော့ ငါ ကြောင်သွားခဲ့တာမာ၊ ကျွတ် . . နင်ပြောတော့မှ ငါ ပြန်သတိရယ် . . ဆောရီး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝါးရိပ်ဆိုင်ကိုသိတာလည်း သိပ်အဆန်းတကြယ်မရှိပါဘူး၊ အဲဒီမှာ သီချင်းဆိုတဲ့သူတွေ အဝင်အထွက်ရှိတာကိုး၊ ဒီတော့ . . ပြောသံဆိုသံကြားတာ ဖြစ်မယ်၊ အဘဝိုတို့ကိုပါသိနေတယ်ဆိုတော့ . . ရောက်ဖူးချင်တောင် ရောက်ဖူးမှာနော်”

“နင် မေးကြည့်ပါလား . . အဘဝိုတို့ကို”

“အမယ်လေး . . မမေးရဲပါဘူး၊ မေးလိုက်မှ အစထွက်ပြီး သံသရာရှည်မယ် နောင်ရိုးရဲ့၊ တီးဝိုင်းအဖွဲ့နောက်တကောက်ကောက်ထိုက်ပြီး တစ်ခါတလေဝင်ဆိုခွင့်ရတာလေးပါပြုတ်သွားမယ်”

“သျှန် . . မချီသွားပြု ရယ်နေတာလေးကြည့်တာ သနားသွား၏။ နောင်ရိုး ဆက်သွယ်ပေးသောတီးဝိုင်းမှာ သျှန် နေရာမရသေးခြင်းအတွက် အားနာလေသည်။

“အေးဟာ . . အခု . . မင်္ဂလာဆောင်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်

တာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ သျှန်ရဲ့၊ ဆိုခွင့်ရလို့ကတော့ နင် စိတ်ရဲရနဲ့ အာတွေ့အောင်ဆိုဟာ၊ မဆိုဘဲပြန်လာရလည်း ဗဟုသုတ ရတယ်အောက်မေ့၊ ဟိုလူကြီးနဲ့ဆိုတဲ့ အခါကျရင် ငါ နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ သူကလည်း နင်နဲ့ စကားပြောချင်နေတဲ့ပုံရတယ်”

“ဟယ် . . တကယ်”

“ခွေးသျှန်ရဲ့၊ နင်တို့ ငါက ဘာလို့ညွှာရမှာလဲ”

“သျှန် ပျော်သွားတာ . . ရင်တွေ့တောင် အခုနဲ့ ပြန်လေသည်။ ထိုညက သျှန်၏အိပ်မက်ထဲမှာ သျှန် သီချင်းသွင်းနေသည်ဟု အိပ်မက် မြင်မက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၈၀)

“ဟာ . . သျှန်ရေ . . ဟိုလူရောက်နေတယ်ဟ”
နောင်နိုးနှင့်သျှန်တို့ စကားတပြောပြော ပြန်
အလာ . . ‘ဝါးရိပ်’နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ထားသော ကား
ကောင်း ကားလှလှတစ်စီးတို့တွေ့တာနှင့် နောင်နိုး၏ခြေလှမ်း
တို့သွား၏။

“ဟင် . . ဘယ်သူရောက်တာလဲ”

“နင့်ကို ဟိုတစ်ခါပြောတဲ့သူဟာ . . ရွှေသစ်ခွတေးသံ
သွင်းကံလူဆိုတာ ဒါ . . သူကား”

“ဟယ်”

သျှန်၏ ပြုစုပေးသော သောမဂ္ဂဝန်းမှာ ဝမ်းသာရိပ်လွှမ်း၏။

“နောင် . . . နောင်နိုး၊ ငါ့ကို သိချင်းသွင်းပေးမလိုနဲ့တုတယ်နော်၊ စကားလာပြောတာထင်တယ်”

ဝမ်းသာအားရပြောသော သျှန်၏ အသံက တုန်ခါလှိုင်းထနေလေသည်။ သျှန် ဝမ်းသာသလောက် နောင်နိုးက မျက်နှာပူနက်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေတာ သျှန် နားမလည်နိုင်ပေ။

“တစ်မျိုးကြီးပဲဟာ၊ တကယ်ဆိုရင် နင်နဲ့ဆုံးစကားပြောရမှာ သျှန်ရဲ့၊ နင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ . . . လူကြီးတွေဆီခွင့်တောင်းရမှာ”

ဘာပြောပြော သျှန်၏မျက်နှာလေးက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဝမ်းပကြည်လင်နေလေသည်။

“ခုလည်း . . . ငါ့ကို စကားလာပြောတာဖြစ်မှာလေ၊ နောင်နိုးရ နင်ပဲပြောတယ်လေ . . . အဲဒီလူက ‘ဝမ်းနိုး’ကို သိနေတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ . . . အဲဒီလိုတို့ သွားညွှန်ကိုလည်း သိနေတယ်လို့ နင်ပဲပြောပြီးတော့”

သျှန် အားတက်သရောဖြစ်နေသလောက် . . . နောင်နိုး စိတ်ထဲမှာထင်နေ၏။ သျှန်က နောင်နိုးကို အား

အားမရဖြစ်တာ မျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။

“အဲဒီတော့ . . . တစ်ခါတည်းလာတွေ့တာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား နောင်နိုးရဲ့”

“အေးပါ . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ငါ့စိတ်ပူတာက နင် အပြင်မှာသိချင်းဆိုနေတာ . . . လူကြီးတွေ သိမထားသေးတော့ တော်နေကြာ စကားပြောအဆင်မပြေမှာ စိုးရိမ်းတာ သျှန်၊ နေ့ဦး . . . ဘာလို့ အဲဒီလောက်အလောတကြီးသွားတာလဲ . . . အခြေအနေကောင်းမကောင်း အချိန်အကဲကြည့်ဦးမှပေါ့ သျှန်ရဲ့”

နောင်နိုးက သျှန်ကိုလှမ်းဆွဲ၏။

“ဟာ . . . သိချင်လှပြီဟာ . . . နင်ကလည်း”

“သိရမှာပါ . . . ခုပဲသိရမယ့်ဟာ၊ နင်ပုံစံက ပြေးဝင်သွားတော့မယ့်ပုံစံကြီးနဲ့၊ ဣန္ဒြေပျက်လိုက်တာ”

“အယ်သူက ပြေးဝင်မှာလဲ နောင်နိုးရဲ့၊ ဟိုနားကျတော့ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို . . . တစ်လှမ်းချင်းဝင်မှာ သိရဲ့လား”

သျှန်က ပြောသည်အတိုင်း ဣန္ဒြေရရ ခြေတစ်ချင်း လှမ်းပြသဖြင့် . . . သျှန်ကိုကြည့်ကာ နောင်နိုး ရယ်မိ

၏။

သျှန်က တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်ကာ
တလေးဆန်၏။ ရှေ့နောက်မျှော်ခေါ်တွေးတောမနေဘဲ သျှန်
ချင်တာ သူလုပ်ချင်တာ တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်တာတစ်ခုပဲ
နေလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အံ့
အံ့ပါရဲ့၊ ဒီစကားမျိုး ရှင်မို့ပြောရတယ် . . . ရှင်မို့ မှ
နာပြောင်ဆိုက်ပြီး ဒီနေရာတိုလာရတယ်လို့ရှင်”

ဒေါသဖြင့်အော်ပြောသောအသံကြောင့် သျှန်
‘အမယ်လေး’ ‘တ’မိ၏။ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတို့၏။

နောင်ရိုးကို အလန်တကြားကြည့်သော
ကြည့်မှာ . . . “ခက်ပြီ . . . ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”ဟူသောအကြည့်
လေသည်။

နောင်ရိုးက “ခဏနေ”ဟု ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှ
၏။ သျှန် ရှေ့ဆက်မသွားအောင် လက်ဖဝါးကို တင်းတင်းထ
ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ၊ မေမေမှဟုတ်ရဲ့လ
တောင် အောက်မေ့ရတယ်၊ အဲဒီလောက်ပြောဆိုလွှ

တာ ခိုင်းတာပေါ့၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ”
မေမေ့ကို စိတ်ဖျက်သောစိတ် သျှန်၌ ဦးဆုံး

ထွန်း၏။

“ဦးကလည်း ဘာတွေ ဘယ်လိုသွားပြောလိုက်သလဲမှ
မသိတာ သျှန်ရယ်၊ ခဏစောင့်ဦး . . . ဝင်မသွားနဲ့”

“သျှန်ကတော့ ဝင်ချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သိချင်
တယ် နောင်ရိုးရဲ့၊ သျှန်ဘဝစက်လမ်းတို့ ဒီလိုဖျက်ဆီး
တာ သျှန် မကြိုက်ဘူး”

“လူကြီးတွေ ပြေလည်အောင်ညှိကြပါစေ၊ သူတို့စကား
ပြောနေတုန်း သျှန်ရောက်သွားရင် ပိုဆိုးသွားရုံပဲရှိမယ်၊
ပြေလည်ဖို့ ပိုဝေးသွားမယ်”

နောင်ရိုးပုံစံက တကယ့် လူကြီးဆန်နေ၏။
သူက တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာကို ကြိုတင်သိရှိနေသော သက်ရွယ်ရင့်
လူကြီးတစ်ယောက်လို နားစွင့်နေသဖြင့် သျှန်လည်း နားစွင့်၏။
သို့သော် . . .

မေမေ့ငိုသံ . . . ငိုသံဖြင့်ပြောသောစကားသံက
စောစောကထက်စာလျှင် ထိုးတိမ်သွားကာ တစ်ယောက်တစ်ဦး
စင်ရောက်ပြောဆိုသံ(ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိသာအောင် ခပ်

သဲသဲကြားရလေသည်။)

“နောင်ရိုး . . လွတ် . . ဖယ် . . ငါ့လက်တို့”

ညွှန်က နောင်ရိုးဆွဲထားသော လက်ထဲမှ သူမ
၏လက်တို့ ရုန်းထွက်၏။

“ဟာ . . ညွှန်၊ နင် မသွားနဲ့လေ၊ သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ . . ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ ငါ မသွား
ရင်ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဖြစ်တယ် . . ဖြစ်လို့ သူတို့ဟာသူတို့ ရှင်းနေကြပြီပဲ”
နောင်ရိုးမျက်နှာကို ‘ညွှန်’ ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်

၏။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း . . နောင်ရိုး၊ နင့်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု
သိနေသလိုပဲ”

“စေတနာကောင်းနဲ့တားတာ ညွှန်၊ နင်သိတာထက် . .
တာမှ ပိုမသိဘူး . . စိတ်ချ”

“ဒါဖြင့် . . သာဖြစ်လို့တားနေတာလဲ၊ သွားကြည့်ရင်
သိရမယ့်ဟာ”

“အထဲဝင်ရင် ပိုရှုပ်သွားမလားလို့ဟ၊ တို့ . . လမ်းထိပ်
နားက သွားပြန်စောင့်မယ်လေ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒီဦးလေးကြီးနဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီး စကားပြောကြတာ
ပေါ့ သူနဲ့ရဲ့ အကျိုးအကြောင်းသိရင် တောင်းပန်လို့ရ
တာပေါ့၊ နင့်အမေရှေ့မှာ နင် တောင်းပန်လို့ရမလား၊
ကဲ . . ပြော”

ဟုတ်သည်။

မေမေတို့ရှေ့မှာ တောင်းပန်ဖို့တေး၍ ကျေ
လည်စွာမသိရခင်မှာပင် ညွှန် ချောလင့်ထားသမျှ ပျက်ဆီးရမှာ
သေချာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် . . နောင်ရိုး၊ နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်တာ
ပဲ”

ညွှန်နှင့်နောင်ရိုးတို့ လမ်းထိပ်ကြိုရည်ဆိုင်မှာ
သွားရောက်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သောအချိန်ကာလမှာ ရွှေသစ်ခွတေး
သံသွင်းပိုင်ရှင်၏ကားကြီး ဝါးရိပ်ဆိုင်လမ်းထဲမှထွက်လာလေ
သည်။

အခန်း(၁၁)

“ဟင်”

နောင်ရိုးနှင့် ‘သျှန်’ကို မိမိ၏ကားရှေ့နားမှာ
မြင်တွေ့ရသောအခါ ဦးဆန့်စင် ရင်မှာဒိတ်ခနဲဖြစ်၏။

သမီးလေး . . .

မိမိ၏သမီးလေးပါလား။

သျှန်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ချိန်မှစ၍ အပြုံးနှင့်တူ
ပျက်တာတူ စိတ်ကထင်မှတ်၏။

ထို့ကြောင့် . . သတိထားကြည့်မိ၏။ စုံစမ်း
ကြည့်မိ၏။ ယခု . . သေချာအောင် ‘ဝါးရိပ်’ မှာလာရောက်နဲ့မိး

သောအခါ . . မိမိထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း အပြုံးနှင့် မိမိ၏ သမီးလေးဖြစ်နေတာ အံ့ဩစွာသိရှိခဲ့ရပါသည်။

ကားကို ပလက်ဖောင်းနားကပ်၍ ရပ်လိုက်၏။

ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်၏။ သမီး၏နှစ်လိဖွယ်ရာအပြုံးကိုတွေ့၏။

“နောင်ရိုး . . တို့ပါလား”

သမီးထံအကြည့်ရောက်ပြီးမှ သိကျွမ်းစကား ပြောဆိုလက်စရှိသော နောင်ရိုးကိုနှုတ်ဆက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဦး၊ ဒီမှာ . . ကျွန်တော် ဦးနဲ့ သျှန်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ခင်ဗျ”

နောင်ရိုးက ရှိကျိုးစွာ ခါးလေးကိုင်းညွတ်ပြော

၏။

“ဪ . . ကားပေါ်တက်လေ၊ အချိန်ရကြမယ်ထင် တယ်၊ စကားပြောလို့ရတာပေါ့”

နောင်ရိုးက ‘ရမလား’ဟူသောအကြည့်ဖြင့်

သျှန်ကိုကြည့်၏။ သျှန်က ခေါင်းလေးညိတ်ပြုံးလေသည်။

နောက်ခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ကားပေါ်တက်

လာဆောလွယ်နှစ်ယောက်ကို စာစေ့တစောင်း အကဲခပ်ကြည့် ကာ ဦးသန့်စင် ပင့်သက်ချမ်းလေသည်။

အပြုံးထဲမှ ခါးသီးသောငြိမ်းဆန်မှု၊ မုန်းတီးစွာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရပါသည်။

“ခုချိန်ကျမှ သမီးနဲ့ ရှင်ဘာမှမပတ်သက်မိပါစေနဲ့ ကို သန့်စင်၊ ကျွန်မနဲ့သမီးရဲ့ဘဝက အခြေကျနေပါပြီ၊ ရှင် လို ကားကြီးကားကောင်းမစီးနိုင်ကြပေမဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာနဲ့ ဖေးချမ်းတဲ့ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ထားကြတာပါ၊ ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ အဖေမဲ့ဘဝနဲ့ တစ် ထက်လုံးနေလာခဲ့ပြီး . . . ခုမှ အဖေပေါ်လာတာကို သမီးကျေနပ်မယ်ထင်နေသလား၊ ရှင့်ကို စိတ်နှာမုန်း တီးမယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

အပြုံး၏စကားတွေက ရင်မှာ သံမှိုနှင့်နှက် သကဲ့သို့ နာကျင်စွာခံစားရ၏။ တကယ်ပဲ . . မုန်းတီးမှာလား။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှအကြည့် သမီး၏အပြုံး ကိုမြင်တွေ့ရသဖြင့်ပြန်လည်ပြုံးပြရာမှ စိတ်သက်သာရာရသလို ခံစားရလေသည်။

“တစ်ခုခုစားသောက်ရင်းက စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဘာစားကြမလဲ”

နောင်ရိုးရယ်၊ သျှန်ရယ်လို့ နာမည်စာပ်မပြော

၁ နှစ်ယောက်လုံးကိုရည်ရွယ်ပြော၏။

“ရပါတယ် ဦး၊ အစားအသောက်က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ တွန့်တော်တို့က ဦးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရုံပြောချင်တာပါ”

နောင်မိုးက နှုတ်အာသွက်စွာဖြေ၏။

“ဦးကတော့ တစ်ခုခုကျွေးချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေတယ်။ စကားပြောရင်း စားသောက်ကြတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

ပြောရင်း . . . ယခုရောက်ရှိနေရာဌာနနှင့်

နီးစပ်ဆုံးရှိနေသည့် ပါရမီလမ်းမပေါ်မှ (MEMENTO)ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့၏။

“လာကြကွဲ့”

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိ၏။

ကိုင်း . . . အပြုံးရေ . . .

မင်း . . . ဘာစာဟ်နိုင်သေးသလဲ။

အပြုံးက သမီးနှင့်သူ့ကို မပတ်သက်ပါနှင့်ဟု

အင်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်တွေ့ပြောဆိုခဲ့၏။

ယခု . . . သူကပတ်သက်တာမဟုတ်ပါ။

သမီးက သူ့ကိုလာရောက်ပတ်သက်ခဲ့တာလေ။

စားပွဲမှာနေရာယူထိုင်လိုက်သောအခါ သူက တစ်ဖက်၊ နောင်မိုးနှင့်သမီးကတစ်ဖက် . . . ထိုင်မိကြ၏။

“ဘာစားကြမလဲ . . . စားချင်တာပြောကြလေ”

မိန်းကဒ်ကို သမီးနှင့်နောင်မိုးရှေ့မှာချပေးရင်း ကြည့်နှူးစွာပြုံးမိ၏။ အဓိကက သမီးကိုကျွေးလိုလှတာပဲဖြစ်၏။

“ဟင့်အင်း ဦး . . . ရပါတယ်၊ သျှန် မဆာပါဘူး”

“မဆာပေမဲ့ စားလို့ရမှာပါစားပါ။ ဦးကတကယ့်စေတနာနဲ့ကျွေးချင်လို့ပါ”

နောင်မိုးနှင့်သျှန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြုံးကြ၏။ နောက်တော့ . . . သျှမ်းခေါက်ဆွဲကြော်မှာကြလေသည်။

“ဦးရော”

“ရတယ် . . . ရင်ထဲပြည့်နေလို့ အအေးပဲသောက်မယ်”

ပြောရင်း . . . Coke တစ်ဘူးမှာ၏။ နောင်မိုးက

‘သျှန်’နှင့်မိတ်ဆက်ပေးဖို့ နှုတ်ခမ်းပြင်လေသည်။

“သူ့နာမည်က ပြည့်ဝေသျှန်တဲ့ ဦးရဲ့ ဟိုတစ်ခါ . . . ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နဲ့ဆုံတုန်းက ဦး မေးခဲ့ဖူးတာ ကျွန်တော်ပြောပြထားခဲ့တယ်”

ဦးသန့်စင် . . . ခေါင်းညိတ်၏။ သမီးကို လှမ်း
အကြည့် သမီးက ပြုံးပြသဖြင့် ပြန်လည်ပြုံးပြရာမှ ရင်ထဲ ဒိတ်
ခနဲဖြစ်၏။

သူ ဘယ်သူဆိုတာသိလျှင် သမီးပြုံးပြနိုင်ပါ
မလား။ ယခုတော့ . . . တကယ်သူစိမ်းတွေလိုဆုံတွေ့ကြရပါပြီ။

“ပြည့်ဝေသျှန် . . . ဆိုတဲ့နာမည်က နာမည်ရင်းတော့
မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

သူ့ကိုယ်တိုင် သမီးလေးကို ‘အရိပ်ပန်း’ဟု နာ
မည်မှည့်ပေးခဲ့တာပါ။

မိမိက တိုးတက်မြင့်မားလိုသူဖြစ်၏။ ကြီးပွား
လိုသူဖြစ်၏။

ကြိုးစားရုန်းကန်နေချိန်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့
၏။ ဆံဃောဇဉ်တွယ်တာစရာအဖြစ် သမီးကိုထပ်မံရရှိသောအခါ
အောင်မြင်မှုအတွက် ခြေလှမ်းထုံစရာဖြစ်၏။

ရှေ့ဆက်တိုးချင်သည့်ဘဝခရီးလမ်းမှာ သမီး
က အရိပ်လိုတွယ်ငြိခဲ့ပြီဟူသောစိတ်ဖြင့် ‘အရိပ်ပန်း’ဟု သူပဲ
မှည့်ပေးထားခဲ့တာ။

ယခုတော့ . . . ပြည့်ဝေသျှန်တဲ့ကွယ်။

“နာမည်ရင်းက အရိပ်ပန်းပါ။ နောက်တော့ . . . သမီးက
တာပဲမေးမေး ပြောပြော . . . ‘ရှုန်’က အရင်ပြောထွက်
တာမို့ အာဟာရက ‘ရှုန်’လို့ပဲခေါ်တာ။ ရကောက်ဟထိုး
နသတ်နဲ့ရှုန်လေး အဲဒါကို ‘သ’ယပင်းဟထိုး နသတ်နဲ့
သျှန် လိုက်တာ။ သိချင်းဆိုတော့မယ်ဆိုတော့ ဦးကြီးရွှေ
က ပြည့်ဝေသျှန်လို့ ထပ်ပြည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

ဦးသန့်စင် . . . ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဆတ်ပြုံး၏။

“ဦးကြီးရွှေဆိုတာက . . . ကိုရွှေဆိုပြောစာထင်တယ်”

ဒီတစ်ခါ နောင်ရိုးထဲအကြည့်ရောက်ကာမေး

ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

“ကြည့်ရတာ မင်းပဲစိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ပုံပဲ . . . ဟုတ်လား
နောင်ရိုး”

ကိုရွှေထံမှာ အဲဒီကလေးမလေးက
ဘယ်သူလဲ စုံစမ်းစဉ်က ‘နောင်ရိုးခေါ်လာခဲ့တာပျ’ဆိုတာကြောင့်
သူ သိနေခဲ့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သူက အဆိုပါသူနာကြီးတယ် . . . အောင်

မြင်ချင်တယ် . . . ဖြစ်ထွန်းချင်တယ်၊ ဝါးရိပ်မှာ အပျော်
သဘောဝင်ဆိုရတာလောက်နဲ့ မကျေနပ်ဘူး။ ဝိုင်းတွေ
နဲ့ပိတ်ဆက်ပေးပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ခေါ်သွားခဲ့တာ

ဪ . . . အဖေ့ဆီပေးဖို့ အဖေ့ဖိပေါလေသည်

ပဲ။ ဦးသန့်စင် သဘောကျစွာပြောကြည့်တော့ သျှန်က ရှက်ပြုံးလေး
ပြုံး၏။

“မေမေတို့မသိအောင် သျှန် တိတ်တိတ်ကလေးခိုးပြီး
သိချင်းဆိုတာ ဦးရဲ့ အခုလည်း . . . ဦးကို မေမေတို့
ဘာတွေပြောလွှတ်လိုက်သလဲဆိုတာ သျှန် မသိပေမယ့်
သျှန် တောင်းပန်ပါတယ် ဦးရယ် . . . တကယ်ပါ။ မေမေ
ရိုင်းပျော်တားတာများရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ဟင်”

ဦးသန့်စင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မိမိ 'ဝါးရိပ်' သို့

သွားခဲ့၏။ အပြုံးနှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့၏။

ဒါတွေ . . . တလေးတွေသိမည်မထင်မှတ်တာ

သိထားကြသည်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားလေသည်။ မျက်နှာပျက်စေ
သည်။

“ဟာ . . . သျှန်၊ နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ”

နောင်မို့ ကပျာကယာဟန်ထားပေမယ့် မရပါ။

“လျှောက်ပြောတာလား နောင်မို့ရဲ့၊ တောင်းပန်သင့်လို့
တောင်းပန်တဲ့ဟာ”

သျှန်က နောင်မို့ကိုလှည့်မာန်၏။ ပြီးမှ . . .

အားနာမျက်နှာဖြင့် ပြုံးပုံက တကယ့်ကို မို့သားအပြစ်ကင်းစင်
လေသည်။

“သျှန်က ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်
တာ ဦးရဲ့၊ မေမေ့လို ဝါးရိပ်လောက်နဲ့ မကျေနပ်နိုင်
ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် နောင်မို့ကိုအကူအညီတောင်းပြီး တိတ်
တိတ်ကလေးသိချင်းဆိုနေတာ၊ ဦးနဲ့သာ 'သျှန်' စော
စောကတည်းကတွေ့ရင် ခုလိုတွေဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး
ဦးရယ် . . . ခုတော့ အားနာလိုက်တာ”

ဪ . . . သမီးလေးက မိမိကို ဘယ်သူ့ရယ်လို့

သေချာစွာ မသိရှာသေးပါ။ သိချင်းဆိုရဖို့သာ အာရုံစိုက်လျက်
ထိုက်စွာအတွက် ဝါးရိပ်သို့လာတာလို့ပဲ ထင်နေရှာသဖြင့် . . . ဦး
သန့်စင် သနားကြင်နာစွာ ပင့်သက်ချ၏။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုတစ်ခုက လွန်မြောက်သဖြင့် စိတ်

သက်သာရာလည်းရလေသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဦး ဝါးရိပ်ကိုရောက်ခဲ့သေးတယ် အရိပ် အဲ . . . သျှန်တို့ကိုမတွေ့ခဲ့ဘူး”

“အဟဲ . . . ဘယ်တွေ့မလဲ ဦးရဲ့၊ သျှန်တို့က ဦးရဲ့ကားကို တွေ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ . . . မေမေဒေါသတွေထွက်နေ သံကြားတာနဲ့ ပြန်ပြေးထွက်လာပြီး ဦးကိုစောင့်နေကြ တာ၊ မေမေဘာပြောပြော ငွေမယူပါနဲ့ ဦးရယ်၊ သျှန်က တကယ် အဆိုတော်ကြီးဖြစ်ချင်တာ၊ သျှန်သီချင်းတွေ ထစ်လောကလုံး ယုံနှံတာကို သျှန် အရမ်းကြားချင်တာ ပဲ . . . သျှန် အရမ်းအောင်မြင်ချင်ပါတယ်”

ဪ . . . သမီးလေးရယ် . . .

မိမိတုန်းကလိုပဲ အောင်မြင်ချင်စိတ် ငွေသန်ရှာ သည်။ မိမိက ဝစ်တာတစ်လက်ဖြင့် လေလွင့်ခဲ့၏။

ကြီးပွားတိုးတက်ရာလမ်းစရာရင်းမှ ဖြူဖြူနိုင် နှင့်တွေ့ခဲ့၏။ ခိုင်က ငွေအရင်းအနှီးအမြောက်အမြားရှိ၏။

ကျောက်အောင်သဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက်လာ ရာမှ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရှာဖွေနေစဉ်မှာပင် . . . မိမိနှင့်တွေ့ခဲ့ ၏။

ဒီမှာပင် . . . အပြုံးနှင့်သမီးကို သူ မေ့လျော့

ထားခဲ့ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်မက်မက်ခဲ့သော တီးဝိုင်းတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ မခိုင်နှင့်ပေါင်းစည်းခဲ့၏။

ယခုတော့ . . . ရွှေသစ်ခွဲတေးသံသွင်းလုပ်ငန်း

ဖြင့် သူ့ဘဝမှာအခြေတင်နေခဲ့ပြီ။

“ကောင်းပါတယ် . . . အောင်မြင်ချင်စဉ်စိတ်ကွဲက အောင်မြင်ဖို့တစ်ဝက်သေချာတာပဲ သမီးရဲ့၊ သူ့အသံ ကို ဦး ကြားဖူးခဲ့တယ်၊ အဆွဲအငင် အဖြတ်အစုစာက အရမ်းကောင်းတယ် . . . ကံကောင်းရင် တစ်ချိန်ထိုးနာ မည်ကြီးသွားနိုင်တယ်”

“ဟာ”

နောင်ရိုးရော သျှန်ပါ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွား စို့က မြင်ရသူကိုပါ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှ၏။

“ဒါ . . . ဒါဖြင့် . . . ဦး . . . သျှန်ကို ကူညီနိုင်မလားဟင်၊ သျှန် ကြိုးစားမှာပါ၊ ဦးရဲ့၊ အသားကုန်ကြိုးစားမယ်၊ သျှန် သီတယ် . . . သျှန် အောင်မြင်မှာသိလား”

“ဟဲ့ . . .”

နောင်မိုးက . . . သျှန်လက်ကိုပုတ်ရာမှ ဦးသန့် စင်ကို အားနာစွာ ရှုတ်ရိပ်ဝဲကာကြည့်၏။

“နင့်ဟာက အသားကုန်မကြီးစားရသေးဘူး၊ အသား
ကုန်ကြွားနေပြီ”

ရယ်ပြုံးပြောလေသည်။ သျှန်ကတော့ မလျှော့

ပါ။

“ငါ့အိမ်ကို ငါ အာမခံတာလေ နောင်ရိုးရဲ့၊ ဘာလဲ
ဒီငါ့နင် မယုံဘူးလား . . . စောင့်ကြည့်”

အေးအေးပါ . . . ကြည့်မှာပါ . . . ကြည့်မှာ . . . စိတ်ချ၊ ဦးက

ဖြင့် ဘာမှမပြောရသေးဘူး . . . နင်ကသေချာနေပြီ”

နောင်ရိုးပြောမှ . . . သျှန် သတိဝင်ကာ လျှာ

တစ်လစ်ထွက်လျက် ဦးသန့်စင်ကိုကြည့်၏။ ဦးသန့်စင် သဘော
ကျစွာ ပြုံးလေသည်။

“အဲဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်နေမှတော့ ကူညီမှာပါ
စိတ်ချ၊ ဘယ်သူမှ စကိတ်စီးပြီး ပန်းဝင်လို့တော့မရဘူး
ပေါ့ သမီးရယ်၊ သူများတွေလိုပဲ ကိုယ်လည်းပြေးနိုင်
သမျှ ခြေကုန်သုတ်ပြေးရမှာပဲ၊ အရေးအကြီးဆုံးက ဇွဲ
လုံ့လ ဝိရိယရှိဖို့ပဲလိုတယ်၊ သမီး . . . ခုလောက် စိတ်
တက်ကြွနေလို့ကတော့ အောင်မြင်မှာပါ၊ လူဆိုတာ စွဲ
ကြည့်မှရှိဖို့လိုတယ်လေ၊ ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်

နှုန်းတစ်ဝက်သေချာတယ်၊ ဒါဟာ . . . ပန်းတိုင်ရောက်
ဖို့တစ်အားပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . . သမီးတိမ်က အ
ဆင်ပြေပါမလား”

အပြုံးသာသိလို့ကတော့ သီချင်းဆိုတာ ခွင့်ပြု
မပြုထက် . . . သားအပချင်းဆက်သွယ်ခြင်းကို ဘယ်လိုမှခွင့်ပြုနိုင်
မှာမဟုတ်တာ၊ စိတ်ကျေနပ်မှာမဟုတ်တာ သေချာနေလေသည်။

“မအောင်မြင်ခင်မှာတော့ သျှန် တိတ်တိတ်ကလေး ခိုး

လုပ်ရမှာပဲ ဦးရဲ့၊ သိသွားလို့မောင်းချလည်း သျှန်က

တော့ ဆင်းလာမှာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သျှန်က . . .

အောင်မြင်ချင်တာကိုး”

“ရဲ့ရဲ့တောက် စိတ်ဓာတ်ပဲ”

ဦးသန့်စင် သဘောကျစွာပြုံး၏။ ဒါဟာ သူ

အမွေကိုရရှိခြင်းဟုမြင်တာ ကျေနပ်၏။

“နောင်ရိုးက ‘ဟဲ့’ဟု တိတ်တိတ်ကလေးအသံ

ထွက်၏။ စောစောက သျှန်၏မေမေထံမှ ဒေါသဒဏ်က သူ့ရင်ကို
ခုန်စေလေသည်။”

“သမီးအဖေ ဘယ်သူလဲ . . . သိသလား”

သျှန်ကို သွေးတိုးစမ်းပေး၏။

“မသိပါဘူး . . . ဦးရယ်၊ သျှန် ငယ်ငယ်ကတည်းက မေ
မေနဲ့ကွဲသွားကြတာလို့ပဲ သိတယ်”

“နာမည်တော့သိမှာပေါ့”

“ဦးသန့်ဇင်တဲ့ . . . အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ
နာမည်ရေးရလို့ သျှန် သိနေတာ၊ အိမ်မှာတော့ . . . ဒီ
နာမည် လုံးဝအခေါ်အပြောမရှိတာအမှန်ပဲ”

ဦးသန့်ဇင် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ အပြုံး စိတ်
နာမယ်ဆိုရင် နာလောက်အောင် သူ့ဘက်က အမှားတွေအများ
ကြီးရှိခဲ့၏။

ဇနီးနှင့်သမီးကို သူ လုံးဝ ပြန်လှည့်မကြည့်ခဲ့မိ
ပါ။ သာယာချမ်းမြေ့သောအိမ်ထောင်သစ်မှာ သူ ဖျော်မွေ့နေခဲ့
၏။

နောက်ဆုံး . . . ဝါးရိပ်သို့ အပြုံးတို့သားအမိ
ဘယ်အချိန်အခါက ပြန်ရောက်လာသလဲ သူ မသိပါ။ သမီးနှစ်
နှစ်ကျော်ကျော်အရွယ်လောက်က သူ အပြုံးကိုထားရစ်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် သမီးက သူ့ကို လုံးဝမမှတ်မိတာ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်
ပေ။

နောင်မိုးတစ်ယောက်သာ ဦးသန့်ဇင်ကို ဖျတ်

လုံးလေးပြုကြည့်၏။

“အံ့ဩစရာပဲ . . . ဦးနာမည်ကလည်း ဦးသန့်ဇင်နော်”

“ဟုတ်တယ် . . . ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းရှိနေတော့ . . .

‘အော်ကစ်စ် . . . အော်ကစ်စ်နဲ့ခေါ်ကြတာများလို့ ကိုယ့်
နာမည်ရင်းတောင် ကိုယ်ပြောဖို့မေ့နေခဲ့တယ်”

သျှန်၏မျက်နှာအမူအရာကို . . . အတဲခတ်အ
ကြည့် အံ့ဩရိပ်တစ်ချက်လွှမ်းတာကလွဲလျှင် ဘာကိုမျှ ဆက်စပ်
တွေးမိပုံမရပေ။

“ဪ . . . ဒါကြောင့် . . . မေမေ တအားစိတ်ဆိုးတာဖြစ်
မယ်၊ ဦးနာမည်က မေဖေနာမည်နဲ့တူနေခဲ့တာကိုး၊
ဦးက ကျွန်တော် ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းက ဦးသန့်ဇင်
ပါလို့ပြောခဲ့တယ်ထင်တယ်”

အပြစ်တင်းစွာ ရယ်မောပြောဆိုတာကြောင့်
သမီးကိုကြည့်ကာ ဦးသန့်ဇင် မချီပြုံး ပြုံးမိ၏။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ် . . . ဦးက သူ အမုန်းဆုံးဖြစ်နေတဲ့
သမီးရဲ့ အဖေဖြစ်နေခဲ့တာကိုး”

ဆိုတာကို . . . စိတ်ထဲမှပဲပြောမိပါသည့် နှုတ်မှ
ဖွင့်ဟပြောဖို့ စိတ်မရဲဘဲရှိ၏။ အပြုံး၏အမုန်းကို နံယူဖို့ ရဲဝံ့ပေမဲ့

သမီးမုန်းမှာ စိတ်ကွက်မှာကို သူ့ မခံယူရဲပါ။

ဖြူဖြူခိုင်နှင့် သားသမီးတစ်ယောက်မျှထွန်း
ကားခြင်းမရှိသဖြင့် . . .သူ့မှာ သွေးသားရင်းချာအဖြစ် ဒီသမီး
လေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။

ထို့ကြောင့် . . .

ပြောချင်သောစကားတွေ မျိုချ၏။

မိမိဘက်မှ ပျက်ကွက်ခဲ့သောအမှားအယွင်း
များစွာ၊ အပြစ်များစွာအတွက် သမီးလေးဖြစ်ချင်သောဆန္ဒများ
ဖြစ်လိုမှုများဖြစ်ထွန်းဖို့ . . . သူ့မှာ အဓိက တာဝန်ရှိသည်ဟု သူ
ယူဆလေသည်။

အခန်း(၁၂)

'ဝါးရိပ်'သို့ ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင်လာ
ရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် . . . မေမေ ဒေါသထွက်စိတ်ဆိုးတာ သျှန်
နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ပြီးဖြစ်
၏။

ထို့ကြောင့် . . .

သျှန် . . . ပြန်ရောက်လျှင် အနည်းနှင့်အများ
မေးမြန်းပြောဆို ဆူပူတာခံရလိမ့်မည်ဟု သျှန် ထင်မှတ်ကာ ရင်
တွေတုန်လျက် ခြေဖျားလက်ဖျားလေးမှအစ အေး၏။

“ငါကြောက်လိုက်တာ နောင်ဖို့ရယ်၊ မေမေ အရမ်းစိတ်

ဆိုးနေတာဟ”

“အဲဒီတော့ . . . နင်က ပြေလည်အောင်ပြန်ပြောပေါ့ သျှန်ရဲ့၊ အဲဒီလူနဲ့မသိဘူး ငြင်းပေါ့၊ တကယ်လည်း နင် တို့က ခုမှသိခဲ့ကြတာပဲ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်နော်၊ သူ့ဖာသာသူ ရောက်လာတာ ငါက နောက်မှ သိရတာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ပြောစရာ တစ်ခုရှိနေတယ်ဟ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ . . . ဆရာရွှေတို့တီးဝိုင်းနဲ့သီချင်းဆိုတာမြင်လို့ လိုက် လာတာပြောရင် ငါတော့ခက်ပြီဟ”

နောင်ရိုး မျက်လုံးလေးပြုန်း၏။

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီလိုပြောရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုပြောမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ပါဘူး၊ နင်ကြည့်ပြော ပေါ့ သျှန်ရယ်၊ နင် စကားတတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သူ့ငယ်ချင်းမွေးနေပွဲမှာ သီချင်းအတင်းဆိုခိုင်းလို့ . . . ဆိုရာက တွေ့သွားတယ်ပြောပေါ့၊ ဝါးရိပ်မှာ နင်သီချင်း ဆိုတာ သူ့ငယ်ချင်းက သိထားတယ်ပေါ့”

“ဟာ . . . ကောင်းတယ်ဟာ၊ နင်က သိပ်တော်တာပဲ

နောင်ရိုးရဲ့၊ ဒေသနာဇာတ်ရိုက်တယ် . . . ကေးလုံးပဲ သိလား ကိုင်း . . . နင်သွားတော့လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား . . . ငါလိုက်ခဲ့ဖို့ လိုဦးမလား”

“မလိုပါဘူး . . . မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ နင်ပါလာမှ တစ်ယောက် တစ်မျိုးဖြစ်မိရင် ခက်နေမယ်”

“မိဖြင့် . . . ငါ နေခဲ့ပြီ သျှန်၊ စကားပြောတာ သတိထား ပြောဦး”

“အေးပါဟ . . . နင်ကလည်း သွားပြီ . . . တာ့တာ”

သျှန်က လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်၏။ ခဏနေ လှည့်ကြည့်တော့ နောင်ရိုး ရပ်ကြည့်နေတာ မြင်ရလေသည်။

“ဟဲ့ . . . သွားလေ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သျှန်က လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

“နင့်ကို စိတ်မချလို့”

“အမယ်လေး . . . သွားစမ်းပါ၊ ပိုနေပြန်ပြီ”

သျှန် ရယ်သံဖြင့်ပြော၏။ နောင်ရိုးထွက်သွား တာ ရပ်စောင့်ကြည့်နေမှ နောင်ရိုး လက်ပြုပြီးထွက်သွား၏။

သျှန်ကတော့ နောင်ရိုးကို အားကိုးတာက

ပိုလေသည်။

“ဟဲ့ . . . နောက်ကျလှည့်လား သျှန်ရယ်၊ ဘယ်တွေ
လျှောက်သွားနေတာလဲ”

အဘပိုအသံကြောင့် . . . သျှန် လှည့်ကြည့်တော့
အဘပိုက ကွယ်နေသောတံခါးရွက်ကို တွန်းပြီးဖွင့်၏။

“ကားတွေ တစ်အားကျပ်လို့ အဘပိုရဲ့၊ တက်လို့မရတာ
ရော . . . ကားအလာဝေးတာရောကြောင့် ကြာသွား
တယ်၊ မေမေရော . . .”

စကားပြောရင်း မေမေကို အကြည့်ရှာမတွေ့
သဖြင့် စိတ်ပူပန်စွာမေးခြင်းဖြစ်၏။

“ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့ . . . အိမ်မှာပြန်နားခိုင်းထားတယ်၊
ကြည့်ရတာ ‘နေ’တအားပူတော့ အနေခက်တယ်နဲ့တူပါ
တယ်”

အဘပို . . . ပုံစံက ဒီနေ့ဆိုင်မှာ ဘာတစ်ခုမျှ
ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများထားကြသောပုံစံရှိမနေချေ။ အားလုံး
ပုံမှန်လှုပ်ရှားနေကြပြီပုံစံအတိုင်းရှိနေလေသည်။

“သမီး . . . သွားကြည့်လိုက်ရမလား”

အဘပို (စဉ်းစားသလို) ခဏငြိမ်၏။ ပြီးမှ . . .
ပင့်သက်ချလေသည်။

“ထော်နေကြာ . . . ညည်းအသံကြားတာနဲ့ အိပ်ပျော်နေ

တာ နီးသွားပါမယ် သျှန်ရယ်၊ ဆိုင်မှာ ခဏပိုင်းကူပါ
လား၊ စားစရာရှိတာစားလေ . . . မဆာဘူးလား”

ခါတိုင်းကတော့ သျှန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ
တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ယူစားမြဲဖြစ်၏။

ဒီနေ့မှာတော့ . . . စားလာခဲ့သော သျှမ်းခေါက်
ဆွဲကြော်က ဗိုက်ထဲမှာပြည့်လှုံနေလေသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မဆာပါဘူး”

ပြောမည်ကြပြီးမှ . . . နောင်ရိုးသတိပေးထား
သည့် . . . “စကားပြောသတိထား” ကိုကြားယောင်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ
ဖြင့် ဟန်လှုပ်စားဖို့ပြင်၏။

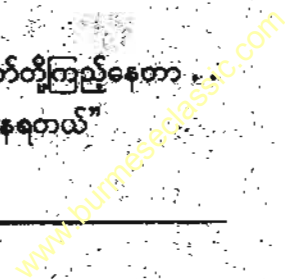
“ဆိုင်ကို ဘယ်သူလာသေးသလဲ အဘပို” ဟု မေးချင်
စိတ်က လျှာဖျားထိပ်ရောက်ပြီးမှ သတိကြီးစွာ ပြန်ထိန်းထားရတာ
မကြာခဏဖြစ်၏။

နောက်တော့ . . .

ဆိုင်က အကူကောင်လေးကို လက်တို့ခေါ်ပြီး
သျှန် တီးတိုးမေးလေသည်။

“ဟာဗျာ . . . မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကြည့်နေတာ . . .
အဘပိုဆူလို့ . . . အပြင်ထွက်နေရတယ်”

“ဟင်”

သျှန် တအံ့တဩဖြစ်နေချိန်မှာပင် အဘဝို
ရောက်လာ၏။

“ပြန်တော့ သျှန် . . နင့်အမေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ ပြန်
ကြည့်လိုက်ဦး”

သျှန် ပြန်ချင်တာနှင့် အတော်ပဲဖြစ်၏။

“အဲဒီ အဘဝိုကလည်းလေ . . အမျိုးမျိုးပဲ”

တွတ်တိုးပြောဆိုရင်းက စိမ်းအရောက်ပြန်ပြေး
ခဲ့သောလမ်းမှာ ရင်အခွန်ပြန်နေလေသည်။

အမေ့ထံမှ . . သတင်းဆန်းကိုကြားချင်လေ
သည်။ ထိုသတင်းက သျှန်ကို သိချင်းဆိုဖို့လာခေါ်တယ်ဆိုသော
စကားမျိုးဖြစ်၏။ ပြီးတော့ . . အမေတားမြစ်မှာသေချာသည်ဟု
တစ်ထစ်ချယုံကြည်လေသည်။ တကယ့် တကယ်ကျတော့ . .
သျှန် ကြားချင်သောသတင်းစကားရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမျှ သျှန်
မကြားရပါ။

သျှန် မြင်တွေ့ရတာ အမေ၏ ငိုထားသော
မျက်နှာဖြစ်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ အမေ့မျက်နှာက ငြိမ်သက်တည်
ကြည်နေကာ တစ်ခုခုစဉ်းစားတွေးတောနေတတ်သောပုံစံအနေ
အထား မကြာခဏတွေ့ရလေသည်။

အခန်း(၁၃)

ကြိုးစားမှု၏ရလဒ်က 'သျှန်'၏နာမည်ထွက်
လာခြင်းပဲဖြစ်၏။

ပြည့်ဝေသျှန် . . ၏ပုံတူပန်းချီပုံစတာတွေ
တခမ်းတနားချိတ်လျက် . . စီးရီးခွေကြော်ငြာလိုက်သောအခါ
အားလုံး အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကြရလေသည်။

ပြည့်ဝေသျှန် တူသောအမည်ကို သတိပြုမိ
ပြောမိ ဆိုမိရှိကြ၏။

“အံ့ရောဗျာ . . ဒီကောင်မလေးက ကိုရွှေတို့ဝိုင်းမှာ ဘစ်
ခါတလေဝင်ဆိုရုံပဲရှိသေးတာ . . စီးရီးထွက်တဲ့အထိ

ပေါက်သွားရတယ်လို့ မထင်စရာပဲ”

“မထင်ဘူး လုပ်မနေနဲ့ . . အခုမြင်ပြီပဲ၊ အရှင်မွေး နေ့
ချင်းကြီးတဲ့ဗျ၊ ‘အော်ကစ်ဒ်’ကမွေးထုတ်လိုက်တာ”

“ဟာ . . ဒီလိုလား”

“အင်း . . ဒီလို . . ဒီလိုပဲ”

ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲ ရယ်သံခပ်ကျကျထွက်

ရယ်ကြ၏။

ကိုရွှေက စပ်ပြုပြုမျက်နှာတွေကိုကြည့်ကာ စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းလေသည်။

“မဟုတ်တာတွေ . . လျှောက်မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်
တပည့်အကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ်၊ သိချင်းဆို ဝါ
သနာကြီးတယ် ကြီးလည်း ကြီးစားတယ်၊ အသံလေးတ
လည်းအလားအလာရှိတော့ . . ‘အော်ကစ်ဒ်’က မြေ
တောင်မြှောက်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ကိုရွှေကဗျာ . . အဲဒီလိုသိရင် ခင်ဗျားပဲမြှောက်ပေး
လိုက်ရင်ဦးရော”

“အေးလေ . . ကိုယ့်လက်ထဲကရွှေငါး သူများကွန်ထင်
ငြိရတယ်လို့”

“ဟာ . . ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ အယ်လီစကားတွေ
လျှောက်ပြောတာလဲ၊ တောပြောတောင်ပြော ထင်ရာ
မြင်ရာလျှောက်ပြောတာမကောင်းပါဘူး”

“ဘာမကောင်းတာလဲ၊ စေတနာနဲ့ပြောတာဗျ၊ ဒီတောင်
မလေးကို ခင်ဗျား စစ်တင်ပေးတာ၊ ပွဲထုတ်ပေးတာ၊
တကယ်ငွေရပေါက်ကျတော့ သူများလက်ထဲပါသွား
တာ ကောင်းလား”

စကားဆိုတာ လိုရာဆွဲပြော၍ရ၏။ ‘တင်ပြော
၍ရ၏။ ‘ချုံပြော၍ရ၏။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလွှဲပြော၍ရ၏။
လူပါးစပ်ပေါက်ထောက် ကြောက်စရာကောင်း

တာမရှိတော့ပါ။

“ဟ . . ဖီးရိုထွက်တာလွယ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ငွေအရင်း
အနှီးဘယ်လောက်ထိကြီးသလဲ သိသားနဲ့ဗျာ”

“အေးလေ . . ဒါကြောင့် ‘အော်ကစ်ဒ်’လက်ထဲရောက်
သွားတာပေါ့ . . ဟုတ်လား”

မြှောက်ကမ္ဘာမှ ပိုကဲ၏။ ကိုရွှေစိတ်ပျက်စွာ ဆိုသူ
တွေဝိုင်းနားမှ ခွာထွက်၏။ ရယ်သံတွေကျန်ခဲ့တာ ဘယ်လိုတာ
မြစ်၍ရပါမလဲ။

'အော်ကစ်ဒ်'အကြောင်း ယခုမှ စဉ်းစားမိ၏။
'သျှန်'၏အကြောင်းတစ်စွန်းတစ်စမေးခဲ့ဖူး ပြောခဲ့ဖူးတာတွေ
အမှတ်ရ၏။

“ဘုရားရေ . . .”

သျှန်ကို 'အော်ကစ်ဒ်'က စိတ်ဝင်စားနေတာ
များလား။ စိတ်ထဲ ရှင်းသန့်စွာရှိရာမှ မသိုးမသန့်ဖြစ်၏။

သျှန်၏နံ့ဘေးမှာ 'နောင်ရိုး'က အစဉ်အမြဲ
နေခဲ့တာပဲဟု သတိရ၏။ သို့သော် . . . မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာတွေ
ဖြစ်တတ်၏။ ဖြစ်မည်ထင်တာ ပျက်တတ်၏။

ဘာကိုမျှ အစိုးမရသော သင်္ခါရလောကကြီးထဲ
မှာ အယ်သူကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချ၍မရပါ။

စိတ်ပူစိတ်က ရင် တဒိန်းဒိန်းခုန်စေ၏။

နောင်ရိုးက သျှန်ကို စောင့်ရှောက်နေသည်ဆို
ပေမဲ့ . . . အမြဲတစေအနားမှာရှိနေနိုင်တာမဟုတ်ချေ။

နောင်ရိုးက ကိုရွှေတိုဝိုင်းမှာ ဒရမ်တီးနေခဲ့ပြီး
သီချင်းခွေ တစ်ခွေထွက်ဖို့ အချိန်ကာလက သတ်မှတ်၍မရဘဲ
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရှည်ကြာတတ်၏။

ထိုအချိန်မျိုးတွေမှာ . . .

အများအလွင်းတစ်ခုခုဖြစ်မသွားဘဲ နေမလား။
'သျှန်'က မိမိလက်ခံထားခဲ့သော တပည့်ဖြစ်
သဖြင့် မိမိမှာတာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆစိတ်ဖြင့် ကိုရွှေဟု အများ
ခေါ်ကြသော(ကိုကြီးရွှေ)၏ခြေလှမ်းများက . . . သူ တစ်ခါမျှ
မရောက်ဖူးဘူးသော 'ဝါးရိပ်'သို့ ခြေလှမ်းလေ၏။

အခန်း(၁၄)

“တဲ့ . . . ဘာတဲ့လဲ”

မျက်စိပျက်ပျက်နာပျက်ဖြင့် 'ဝါးရိပ်' သို့ဝင်လာ
သော အပြုံးတို့ . . . ဦးချစ်ပိုက ရင်ထဲပိတ်နေပြန်သောပိတ်ဖြင့်
စိုးရိမ်ထကြီးလှမ်းမေး၏။

ဖာပြုံးက . . . 'ခဏ' ဟူသောအနေအထားမျိုး
လက်ကလေးပြတာသောက်ရေတစ်ခွက်ပြည့်ပြည့်မော့သော့တ်
ချ၏။

ရင်ထဲမှာပူနေသောအပူထက် နှလုံးသားထဲမှာ
နာကျင်စွာခံစားရသောဝေဒနာကို ယခုအခါမှာပေးပြခြင်းမပြု

www.burmeseclassic.com

နိုင်လောက်အောင်တင်းကျပ်စွာခံစားရလေသည်။

အမြဲတစေပြုံးနေတတ်သောအပြုံးက ယခုတော့ ဒေါသစိတ် ခံပြင်းစိတ်မှာ မခံချင်ကြေးပေါင်းစပ်ကာ တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

ဦးချစ်ပိုက အလိုက်သိစွာ ဆက်မမေးဘဲ 'သျှန်' ထိုင်နေကျထောင့်စားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်၏။ အပြုံးက နီးယပ်တောင်ကောက်ယူလျက် ထပြတ်ဖြတ်ခပ်ကာ စားပွဲမှာလာထိုင်လေသည်။

“ဟင် . . . ဟုတ်သလား၊ ဟိုလူပြောတဲ့ကိစ္စ”

ဦးချစ်ပိုက တိုးတိုးမေး၏။ စိုးရိမ်ကြီးသောစိတ်ကြောင့် မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“အမယ်လေး . . . ဟုတ်ပါ။ သူ့ပုံစံကြီးတွေချိတ်ထားတာ လမ်းထဲမှာဟီးလို့၊ နာမည်က အရိပ်ပန်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ သျှန်လည်းမဟုတ်ဘူး ဦးလေးရေး ပြည့်စေသျှန်တဲ့”

အပြုံးက ခပ်တိုးတိုး ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ကပ်ပြောခြင်းကြောင့် သွားစေ့ပြောသံမျိုးလိုဖြစ်နေ၏။

“ဟင်”

ဦးချစ်ပို မျက်နှာနီခြမ်းသွားလေသည်။

“ကြည့်စမ်း . . . ဒီလောက်ထိမိုက်တွင်းနက်သလားဟာ နင့်သမီးက၊ ဘယ်ကောင်လဲ . . . အဲဒီကောင်က”

ဒေါသသံကြောင့် . . . 'အပြုံး' မဲ့ပြုံးပြုံးလေ

သည်။

“အဟင်းဟင်း . . . အပြုံးလည်း တော်တော်ဝေါသဖြစ်ရတာဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးပိုကြားရင်လည်း တော်တော်အံ့ဩမှာပဲ၊ ဟွန်း . . . ဘယ်သူရှိရမလဲ . . . ဘူးသီးသီးမှ အရိုးတော်ချင်တဲ့သူလေ . . . သူ့အဖေ”

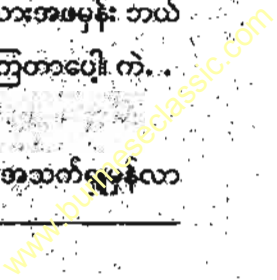
“ဟင်”

ငယ်ထိပ်တက်နေသောသွေးက . . . တော်တော် နိုင်ပြန်ကျဖို့ခဲယဦးစွာ ထင်းခဲနေခြင်းကြောင့် . . . ဦးချစ်ပို၏မျက်နှာက ပြုံးထွက်နေ၏။

“ဟိုလူ . . . ဘယ်သူ . . . 'ကိုရွှေ'ပြောတာ သူလား”
သေချာအောင်မေး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ တခြားသူတွေကတော့ သားအဖမှန်း ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ ထင်ရာမြင်ရာစွတ်ပြောကြတာပေါ့၊ ကဲ . . . ကောင်းရောလား”

ဦးချစ်ပို . . . ယခုမှ အသက်လှူပွဲနဲ့လာ

လေ့နာသည်။

“တော့... ငါဖြင့် လန်များစောင် လန်တယ်မိပြီးရာ . . .

နင့်ကိုဟုတ်သလားမေးတော့ ဟုတ်ပဲဆိုတော့ ရင်ထဲ
ဒိန်းခနဲကိုဖြစ်သွားတာပဲ”

ကိုရွှေပြောဖုံက တေးသံသွင်းပိုင်ရှင် သူဌေးနှင့်
‘သျှန်’က ရင်းနှီးမှုယူကာ စီးရီးထုတ်တော့မည့်သတင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ဆီ နောင်ရိုးကခေါ်လာလို့ လက်ခံထားခဲ့တာ
ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာတာဝန်ရှိနေသလားလို့ လူကြီး
တွေကိုလာပြီးအသိပေးအကြောင်းကြားတာပါ။ တော်
နေကြာမှ . . . မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ဆိုခြင်းကြောင့် . . . အပြုံး အထိတ်တလန်ဖြစ်
ရ၏။

“အဲဒီသူဌေးက လူမျိုးလူလွတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ . . . မိန်းမရိုတယ်”

“ဘုရားရေ”

အဲဒီအချိန်အထိ သျှန် အနားမှာရှိလို့ကတော့
သေကြေအောင်ရိုက်မိမှာလေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဆိုသောစကားကို အသံတုန်တုန်ဖြင့် မနည်း
ဖျစ်ညှစ်ပြောခဲ့ရ၏။ မျက်နှာ ထားစရာမရှိအောင်ဖြစ်၏။

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ . . . ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့
ကောင်းသလဲ”

အပြုံး ဝိုခို၏။

ဒီတော့ . . . ‘ဟုတ်ပဲ’ ဆိုတာကို ဦးချစ်ပို
မလန့်လဲနေမလား။

“ကျွန်မပြောတဲ့ ‘ဟုတ်ပဲ’က စီးရီးထုတ်မယ်တို့ပြောတာ
ဦးလေးပိုရဲ့၊ အမယ်လေး . . . သူတို့သားအဖချင်း ဘယ်
အချိန်ကတွေ့ပြီး စည်းလုံးသွားကြမယ်မသိပါဘူး။ ဒုက္ခ
ခံပြီးမွေးတွေးထားရတဲ့ မအေးကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုပြီး
နှုတ်ပိတ်ထားတာကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့
ကောင်းလိုက်သလဲလို့”

အပြုံး . . . ရင်ဘတ်ထုပြောရင်း မျက်ရည်ကျ
၏။ ဦးချစ်ပို မျက်ခုံးတွန့် စဉ်းစားလေသည်။

“ဟိုတစ်ခါ လာစုံစမ်းတုန်းက . . . သူတို့ချင်းဆုံသွားခဲ့ကြ
တာမှမဟုတ်တာ အပြုံးရဲ့ နင်ကမျှား နင့်သမီးကိုပြော
လိုက်လို့လား”

“ဟန်တင်း . . မပြောပါဘူး၊ မပြောဘဲအောင်ကို နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာ၊ အပြုံးက ဒီသမီးကို ဒီအရွယ်ထိအောင် ဖုက္ခခံပြုစေစောင့်ရှောက်လာရတာလေ၊ ဒါထိုမှ . . သူ့အဖေကို စိတ်မနာဘဲ ဆက်သွယ်လို့ကတော့ အပြုံးနဲ့ သေခန်းပြတ် . . ဒါပဲရှိတယ်”

အပြုံး . . ရင်နာလှပါသည်။ မခွဲနိုင် မခွာရက်ချစ်လှချေရဲ့ဆိုခဲ့သူက . . ပစ်သွားတော့လည်း လုံးဝထောက်ထားညှာတာစိတ်မရှိဘဲ ကျောခိုင်းပုံက လူစိတ်တင်းမဲ့လှသည်ဟု စိတ်နာကြည်း၏။

“စီးရီးတစ်ခွေထုတ်ဖို့ဆိုတာ နည်းတဲ့ကုန်ကျစရိတ်မှ မဟုတ်တာပဲ အပြုံးရဲ့၊ ဒီကောင်က အဲဒီလောက်အင်အားရှိသတဲ့လား၊ သေချာရဲ့လား”

“သေချာတယ် . . အပြုံး သေသေချာချာစုံစမ်းလာခဲ့တာ ဦးလေးပိုရဲ့၊ ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင်က သူပဲ၊ အဲဒီလူပဲ၊ ‘အော်ကစ်ဒီ’ လို့ပြောလို့ အဝေခေါ်ဖြစ်သွားသေးတယ်၊ နောက်တော့ . . ဒီကိုအာတုန်းကစီးလာတဲ့ကားနဲ့ သူ့ရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီသူပဲလို့ သိတဲ့သူက ပြတာ”

“ဒါနဲ့ . . စောစောပြောတဲ့နာမည်က . . ဘာ . . .”

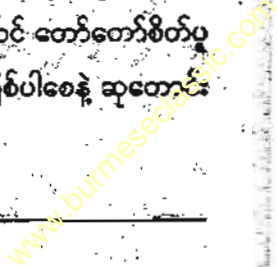
“အော်ကစ်ဒီလေ . . ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင်ဆိုတော့ သစ်ခွလို့ခေါ်တဲ့သဘောပေါ့”

ဦးချစ်ပို တအံ့တဩဖြစ်၏။

“တော်တော်ပိုက်ဆံရှိသွားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . ထင်တောင်မထားဘူး၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့၊ အဟင်းဟင်း(နာကျင်စွာရယ်သံမှာ အက်ကွဲသံပါနေ၏) . . ဒါ . . သူ့အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒတွေပဲလေ၊ ကျွန်မကျတော့ သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ထူထောင်ပေးနိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ”

“အရာခပ်သိမ်းက ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့၊ မိပြုံးရာဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီ၊ ညည်း အဲဒါတွေပြန်တွေးမနေနဲ့၊ ပစ္စုန်ပန်ကိုပဲရှာသူ့အဖေနဲ့ သူ့သမီးပြန်တွေ့ပြီး အဆင်ပြေတာလည်း ကောင်းတာပဲ၊ အဲစောပိုင်းတုန်းက . . တောင်တွေးမြောက်တွေးနဲ့ ငါတောင် တော်တော်စိတ်ပူသွားခဲ့တာ၊ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေရတာ၊ ခုမှစိတ်အေးရတယ်”

အပြုံး . . . မှိပ်မှိပ်၏။

“ဟွန်း . . . ဟွန်း . . . နောက်ဆုံးကျတော့ ဖအောနဲ့သမီးက သွေးတူမွှေးတူတွေပဲ။ ဒီလောက်စည်းရုံးနေတာ မအေ တစ်ခုမှ မသိစေရဘူး . . . အံ့ပါရဲ့၊ သူ့ အဖေကို သူ့အား ကိုးလို့တော့ သူနဲ့ကျွန်မ သေခန်းပြတ်ပဲ ဦးလေးပို၊ လုံးဝကို ခွင့်မလွတ်နိုင်တာ”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်နှိုမြှောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ်မခေါ်ချင်ရင်နေ ဘာတားမြစ်စရာရှိသလဲ”

အပြုံး . . . မျက်ရည်ကျလေသည်။

“ဪ . . . ဦးလေးပိုရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲကအနာ ကိုယ် အသိဆုံးပဲလေ၊ ခံစားခဲ့ရတာ ကျွန်မ၊ ဒုက္ခ ခါးစည်းခံခဲ့ ရတာ ကျွန်မ၊ ဒီတော့ စိတ် မနာဘဲနေမလား၊ ဒါကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံနိုင်လောက်တဲ့အထိ ကျွန်မ . . . မရင့် ကျက်သေးဘူး”

ပြောရင်း . . . အပြုံး ရှိုက်ငိုနေလေသည်။ ဦး

ချစ်ပို မျက်နှာပျက်လျက် သက်ပြင်းရှည်ချလေသည်။

အခန်း(၁၅)

“ဒီနေ့ . . . စီးရီးအပြုံးသွင်းရမှာပဲ နောင်ရိုးရိုး . . . ညဉ့်နက် မယ်နဲ့တူတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သျှန်၏ရင်ထဲမှာ စိတ်ထင်နေလျက် မျက်နှာ ပျက်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ ဒါက အလုပ်ပဲ သျှန်ရဲ့၊ အဆင် ပြေရင် ပြေသလို လုပ်ကြရတာ၊ ဓာအိုဆို ဝိုးလင်းသွား ပြီး နောက်တစ်နေ့တောင်ကူးတယ်”

“အေးလေ . . . အဲဒီလိုမျိုးကူးလည်း ကူးပါ၊ ငါ လုပ်နိုင် ပါတယ်၊ ခက်တာက . . . အမေ့စိတ်ပူနေလားစိုးရိမ်တာ

ပဲ”

“အေးဟာ . . . နင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေတော့ ခက်တာပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမယ့် ကိစ္စ လျှို့ဝှက်တော့ ခက်ကုန်တာ”

“ဒီစီးခိုးထွက်ပြီး အောင်မြင်တော့မှပြောမလို့ဟ၊ တော်နေကြာ . . . မလုပ်ရဘူးဆိုရင် တို့လို့တန်းလန်းဖြစ်မှာ ကြောက်တာ”

“အေးလေ . . . ခုတော့ခက်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီမှာကလည်း နောက်နေ့ရွှေ့လို့ရတာမှမဟုတ်တာ”

“အယ်လို့လုပ်ရမလဲ”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ငြိမ်သက်၏။

သူန်၏မျက်နှာမှာ စိတ်ပူပန်မှုဖြင့် ညှိုးချိပ်သန်း၏။ အနုပညာအလုပ်ဆိုတာက စိတ်ရှင်းလင်းကြည်သန့်နေမှ အလုပ်လုပ်လို့ကောင်းတာမျိုးပါ။

စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်နှောင်ဖွဲ့နေလျှင် ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်ပြေစွာဖြစ်မလာမှာ . . . နောင်ရိုးသိ၏။

“သူန် . . . ထားဟာ၊ အားလုံး ငါ့တာဝန်ထားလိုက်၊ ငါ့အဘကို အကျိုးအကြောင်းသွားပြောပြထားလိုက်မယ်။

ဟုတ်လား”

“ဖြစ်မလား . . . နင်က ဘယ်လိုပြောမလို့လဲ”

“အမှန်အတိုင်းပဲပေါ့၊ နစ်လည်း မဟုတ်တာလုပ်နေတာ မှမဟုတ်တာပဲ သူန်၊ ဒီအခွင့်အရေး ဒီအခြေအနေမျိုး ရဖို့က လွယ်တာမှ မဟုတ်တာပဲဟာ၊ သူတို့လည်း သဘောပေါက်ရမှာပေါ့”

“အေးလေ . . . အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ပါလိုက်ပြောလို့ ရရင်ကောင်းမှာနော်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်ထွက်လို့ ရမလားမသိဘူး”

စတုဒီယိုဘက်လှမ်းကြည့်ပြော၏။ ခဏနား

ချိန် အသက်ဝအောင်ရှုဖို့ အပြင်ထွက်နေချိန်ပါ။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နင်က အဓိကဟာ၊ နင် ခဏထွက်ချင်သလို တခြားလူတွေ ခဏထွက်ချင်တယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ် အလုပ်ဖြစ်မလဲ၊ အလုပ်ကအရေးကြီးတယ် သူန်၊ ကျန်တာ ငါ့တာဝန်ထား၊ ငါ သွားပြောလိုက်မယ်”

“အနည်းဆုံးတော့ နင်နားထဲဝှက်ဆိုသွားဖို့လိုမယ် နောင်ရိုး”

မေမေ ဆူပူပြောဆိုကြိမ်မောင်းလာ နောင်ရိုး

ခံရမှာသေချာတာမို့ . . သျှန် ရယ်ပြီးပြော၏။

“နင့်အတွက်ပဲ သျှန်ရယ်၊ နားရင်းအုပ်ရင်လည်း ငါခံမှာပါ။ နင်သာ စိတ်ရှင်းရှင်းထားပြီး အာတွေ့အောင်ကြိုးစား ‘ဆို’ဟာ အရေအကြီးဆုံးက နင်အောင်မြင်ဖို့ပဲ သိခဲ့လား”

သျှန်ကိုကြည့်သော နောင်ဦးမျက်လုံးလေးတွေက အရောင်လက်နေကြ၏။

“အေးပါ . . ငါကြိုးစားမှာပါ။ နောင်ဦးရဲ့ စိတ်ချ နင်အပြောအဆိုခံရမှာပဲ ငါ အားနာတာ”

“ဟ . . နင်နဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ အားနာတယ်ဆိုတာရှိစရာလား . . သျှန် အစုတ်ရဲ့”

နောင်ဦးက သျှန်ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး ‘ဆွားမယ်’ဟု ခေါင်းလေးဆတ်ပြော၏။ သျှန် ခေါင်းညိတ်ကျန်ရစ်ချိန်မှာ . . .

“စ . . မယ်၊ သျှန် . . ပြည့်ဝေသျှန် . . တယ်မှာလဲ”

အော်ခေါ်သံကြားရသဖြင့် . . သျှန် ပြေးဝင်သွားတာ နောင်ဦး တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လေသည်။

“သျှန် . . အောင်မြင်ပါစေ”

လေးနက်စွာဆုတောင်းမိလေသည်။

နောင်ဦးဘဝမှာ အဓိကအကျဆုံးက ‘သျှန်’ပဲဖြစ်ပါသည်။ သျှန်ကို သူငယ်ချင်းထက်မကပိုမိုသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးနေမိတာ သျှန် သိစေချင်လှ၏။

ယခုအချိန်မှာတော့ . . .

သျှန် . . စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် . . ဘာတစ်ခုမျှ ဖွင့်မပြောထားပေမယ့် . . သျှန် နားလည်သဘောပေါက်နေမည်ဟု နောင်ဦးထင်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၀၆)

“ဟေး . . ကောင်းတယ် သျှန်၊ အရမ်းကိုကောင်းတာပဲ”
“ထင်တောင် မထင်ဘူးကွာ . . ဒီလောက်အဆင်ပြေ
လိမ့်လို့၊ ဝရာဘိုပဲ သျှန်ရေ . . ညည်းအောင်မြင်ဖို့က
သေချာတယ်”

အားလုံး . . တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စိုင်းဝန်း
ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သံတွေကြားမှာ . . ‘သျှန်’၏အပြုံးက တောက်ပ
တက်ကြွနေ၏။ သွင်းပြီးသမျှအတွက် စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေလေ
သည်။

အလုပ်မှာစိတ်ဝင်စားနေနိုးခြင်းကြောင့် ယစ်

ညဉ့်တာကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ သူ့နဲ့ သတိမထားမိပါ။

အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့မြင်နေရပြီ။ အရက်

တက်ပြီဟု သိလိုက်၏။ နောင်ရိုးကို သူ့နဲ့ ယခုမှ သတိရလေသည်။

အိမ်ကိုသွားရောက်ပြောဆိုခဲ့တာ အမေကခွင့်

ပြုရဲ့လား၊ ဘာတွေပြောဆိုလွတ်လိုက်သလဲဆိုတာ . . အရမ်းကို

သိချင်နေလေသည်။ စိတ်ပူစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

“ဟဲ့ . . ဘာရှာနေတာလဲ”

နောင်ရိုး၏မိတ်ဆွေ ဒရမ်ဆရာ ကိုမြသော့င်း

က သူ့နဲ့ ကိုမေးဆတ်မေး၏။

“နောင်ရိုး . . ကိုရှာတာ ဆရာ”

“ရှိလိမ့်မယ် . . စောစောလေးကတင်မြင်လိုက်သေး

တယ်၊ တချောင်ချောင်မှာ ခွေအိပ်နေပြီထင်တယ်”

“နောင်ရိုးလား . . ဒီမှာ . . ဒီမှာ”

တစ်ယောက်ကလှမ်းအော်၏။ ခုံတန်းလျား

လေးမှာ ခွေအိပ်နေရာမှ နောင်ရိုးက မျက်လုံးပွတ်သပ်ကာ ထ

လာခဲ့၏။

“ခုနလေးကမှ အရမ်းအိပ်ချင်လာတာနဲ့ ငါ မှေးခနဲ

အိပ်ပျော်သွားတာဟ”

“အေးပေါ့ . . အိပ်ချင်ပြီပေါ့ . . ခိုးတောင်လင်းပြီပဲဟာ၊
ပြောပါဦး . . အမေတို့နဲ့တွေ့သလား”

ပြောရင်း နောင်ရိုးမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်
၏။ နောင်ရိုးထံမှ ခေါင်းဆတ်ညိတ်တာကို မပီပိုးဝါးမြင်ရလေ
သည်။ အိပ်ချင်မှူးရိဖြစ်နေသောကြောင့်လား မဆိုနိုင်။

နောင်ရိုးမျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ
ချေ။

“ဘာပြောလဲဟင် . . နင့်ကို”

သူ့နဲ့အသံမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေ၏။ နောင်ရိုး၏
မျက်နှာရိပ် မျက်နှာထဲကိုကြည့်ကာ ဒိတ်ထဲထင်၏။

နောင်ရိုးက အကြမ်းပန်းကန်ထဲ ပါဆယ်ဝယ်
လာခဲ့သော အိတ်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ထည့်၏။ နောက်အိတ်တစ်
ခုက ပဲအိကြာကွေးဖြစ်လျက် သူ့နဲ့၏ရှေ့မှာချပေး၏။

“ရှေ့ . . သောက်၊ နင် ဆာတော့မှာပဲဆိုပြီး ငါ ပြေး
ဝယ်ပေးထားတာ၊ အစကတော့ အိကြာကွေးက ပူပူ
ကျစ်ကျစ်ကလေး စားကောင်းသား၊ အခုတော့ . . အေး
စက်မှာကြောသွားပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ . . ငါ အရမ်းတိုဆာနေတာ၊ နပ်ရော စား

လေ နောင်ဦးရဲ့”

“တော်ပါပြီ ... ငါ ဆိုင်မှာစားခဲ့တာ”

သျှန် ... စားသောက်နေတာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချင်၏။ ပြောရမည့်စကားအတွက် ရင်လေးလေသည်။

“ဒီည ... ပြီးသွားပြီလား”

“ဘယ်ကလာ ... ပုဒ်ရေပြည့်အောင်သွင်းဖို့က တော်တော်ကျန်သေးတယ်၊ တစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ် တော်တော်ကို ကြာတာပဲဟ၊ တော်နေကြာ ... ဟိုဟာ မကြိုက် ... ဒီဟာမကြိုက်နဲ့ ပြန်ချိန်တာ အကြာကြီးရယ် ... ပြောပါဦး ... အမေ လော်တော်အံ့ဩသွားသလား”

“အရမ်းကိုစိတ်ဆိုးနေတာ”

“ထင်တယ် ... အနည်းဆုံး ငါ့ကိုယ်စား နှင် အမာန်ခံရမှာပဲ၊ တော်တော်မှ စိတ်ဆင်းရဲသွားရဲ့လား”

အစားစားရင်း ရယ်မောပြောသော သျှန်အသံမှာ “ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲမဟုတ်လား” ဆိုသောအသံမျိုးဖြစ်လေသည်။

“ငါက ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာရှိမလဲ၊ နှင် စိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ ငါ တွေးပူနေတာ သျှန်၊ နှင်အိမ်က ... နှင်ကို လုံးဝ

ပြန်မလာခဲ့နဲ့တောင်ပြောလိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... အဲဒီလောက်တောင် ...”

သျှန် ... အစားအသောက်စားရာမှ နှင်သွား၏။ အံ့ဩမျက်နှာဖြစ်ထွန်း၏။

“အေး”

သျှန် မျက်လုံးပြူးလေးဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး အစာမျိုချ၏။

“ဟာ ... နှင်ကလည်း၊ ဘာတွေသွားပြောလိုက်လို့လဲ နောင်ဦးရဲ့၊ ဦးရီးထွက်ဖို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခွင့်အရေးရတုန်းလုပ်ရတာဆိုတော့ ရှင်းမပြဘူးလား”

“ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူးဟာ ... နှင်အမေကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ၊ သူက ဒီလောကနဲ့ကင်းတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ နှင် ဦးရီးထွက်မှာ သူ ကြိုသိပြီးနေပြီဟ၊ နှင်ရုပ်ပုံ ပိုစတာကပ်ထားတာကအစ သိတယ်”

“ဟယ် ... သိတယ်လား”

သျှန် ... လန့်အော်၏။

“နှင်က ဒီဘက်ကိုမလေးစားဘူး၊ ထင်ရာစိုင်းတယ်၊ လုပ်ချင်ရာစွတ်လုပ်တယ်၊ နည်းနည်းလေးမှ မလေးရှံသေးပါ

လား ခေါင်းထဲမထည့်တဲ့သမီးမိုက်၊ ဒီလောက်တောင်
ဖြစ်တာ သူ့ အားကိုးတဲ့သူနဲ့ပဲသွားနေ၊ ပြန်လာစရာမလို
ဘူး၊ လက်မခံတော့ဘူးလို့ပြောလိုက်တဲ့”

“အမေကလည်း အာတွေ့လျှောက်ပြောတာလဲ”
သျှန် . . အံ့ဩလေသည်။

“အေး . . ငါလည်းအရမ်းအံ့ဩတာပဲ၊ အဲဒီလောက်ကြီး
ဖြစ်မယ်ထင်မထားတာ အမှန်ပဲ သျှန်၊ ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်
ရမှာက တိုင်ပင်ပြောဆိုမထားဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာစွတ်
လုပ်လို့ ဒေါသဖြစ်တာလောက်ပဲရှိမယ်၊ ပြီးတော့ . . ဒီ
လောက်ထိဖြစ်လာတာ ဝမ်းသာဖို့တောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ငါ
က . . အန်တီပြုံး လိုက်ကြည့်ပါဆိုတာ . . ဘာမှလိုက်
ကြည့်စရာမလိုဘူး၊ သူ့ကို ကြည့်ရှုမယ့်သူရှိနေတာ ငါ
အာလိုက်စရာလိုသလဲတဲ့”

“ဟာ . . ဘာစကားလဲ . . အဲဒီစကားကြီးက”

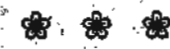
“မပြောတတ်ဘူး . . သူက အာစကားတွေကြားပြီး ဘာ
ဖြစ်သလဲမသိဘူး၊ နင် ကြည့်ရှုင်းဖို့လိုပြီ”

“အင်း . . ရှင်းရမှာပဲ၊ ငါကလည်း အတွေ့အကြုံမရှိ
ညှို့အထိ သိချင်းသွင်းမှာတွေ ဘာတွေဘယ်သိမလဲ

နောင်နိုးရဲ့ ဒါကြောင့် . . ဘာစကားမှ ကြိုမပြောထား
တာ၊ စီးနိုးထွက်မှ အမေ အံ့ဩသွားအောင် ငါ ဖွင့်ပြော
မယ်လို့ ငါစိတ်ကူးယဉ်ထားတာ၊ ဝါးဟားဟား . . (ပါး
စပ်မှာလက်ကရလေးအုပ်ကာ သမ်း၏) အိပ်ချင်လိုက်
တာ၊ ခုမှ အရမ်းအိပ်ချင်လာတယ်၊ အိမ်ရောက်လို့က
တော့ လှဲအိပ်ချလိုက်မှာပဲ”

သျှန်က . . ဘာကိုမျှ သိပ်ပြီး ပူပူပင်ပင်ရှိမနေ
ဘဲ အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်၏။

နောင်နိုးက တားဖို့ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ပြန်ဝိတ်
လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၇)

“ဟင် . . . နင် ဘာလို့ပြန်တာလဲ၊ အရိပ်ပန်း ပြန်မလာခဲ့
နဲ့တော့လို့ နှင့်ကောင်လေးကို ဝါပြောပြီးသားပဲ”

‘သျှန်’က အိပ်ချင်စေဖြင့် အိမ်သို့တန်းပြန်
လာခဲ့၏။ လှေကားထပ်ပေါ် ပြေးအတက် ဖိနပ်ချွတ်အရောက်မှာ
အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့်အမေနှင့်ဆုံလေသည်။

သျှန်ကိုမြင်ကာနှင့် ဆွေ့ဆွေ့နှုန်းနှုန်း ဒေါသ
ပြစ်နေသောအမေကို သျှန် ဘယ်လိုမှ နားမထည်နိုင်ပါ။

“ဟာ . . . ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်မပြန်လို့ သဘိက ဘယ်သွား
ရမှာလဲ အမေရ မဟုတ်တာ”

“နင့်အဖေရှိတယ်လေ၊ နင့်ရှေ့မှာ နင့်အဖေတစ်ယောက် လုံးရှိနေတာ၊ ငါလိုသေးလို့လား မိရိပ်ရဲ့ဟင် . . . နင်တို့ ချင်း ဒီလောက်သင့်မြတ်နေတာ နင့်ဘဝမှာ ငါလိုသေး လို့လား”

“ဟင်”

သျှန်၏ အိပ်ချင်လှစွာစင်းကျနေသော မျက်

လုံးတွေ ပွင့်ထွက်ပြုစုထွက်သွားတာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင်မေ့၏။

“ဘာရယ် . . . အမေဘာပြောလိုက်တယ်”

“လုပ်မနေနဲ့၊ အခုမှ မသိချင်ယောင် လာဆောင်မနေနဲ့ အချိန်စနန်း၊ အဆိုတော်တင် မကဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ရင်တောင် အကယ်ဒမီရမယ်အမူအရာမျိုးတွေ ငါ ရှေ့မှာအသုံးမဝင်ဘူး၊ စါက ညည်းကို မင်းသမီးဖြစ် အောင်တင်ရိုက်ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလည်းမရှိဘူး၊ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှလည်းမရှိတော့ ငွေပုံအောဖေး စရာလည်းမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ . . . ညည်းအားကိုးနေတဲ့ ညည်းအဖေရှေ့မှာသွားလုပ်ပြ၊ ဒါမှ . . . ဆွဲက ငွေရင်း ထုတ်ပြီး ညည်းကို အသုံးချစားမှာလေ”

“အမေ”

သျှန် . . . စိတ်ဆိုးလှစွာ အသံကုန်အော်၏။

“အမေ . . . ဘာပြောတာလဲ၊ သျှန် နားမလည်ဘူး၊ ဘယ် မလဲ သျှန် အဖေ၊ အရိပ်ပန်းရဲ့အဖေ၊ ဟိုးငယ်ငယ်က လေးတည်းက သေပြီလို့ပြောခဲ့တာ . . . အမေပြောခဲ့ တာလေ၊ ဝါးရိပ်ကို အမေနဲ့ပြန်ရောက်လာလို့ အဘပို့ တို့ကိုပြန်ပြောတဲ့အခါကျမှ အဖေက သမီးတို့ကိုပစ် သွားခဲ့ပါလားလို့ သမီးသိခဲ့ရတာပဲ၊ အခုမှ . . . ဘယ်က အဖေကိုအားကိုးတွေဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

အမေက သျှန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၏။

“လိမ်ချင်ရင် ပီပီရီရီလိမ်ရတယ် အရိပ်ပန်းရဲ့၊ အခု . . . ညည်းကို စီးနှီးထုတ် အမြတ်ထုတ်ယူဖို့ ကြံတာ ဘယ်သူ လဲ . . . ညည်း တကယ်မသိဘူးလား”

“ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင်လေ၊ ဦးသန့်စင်ဆိုတဲ့နာ မည်တူတာနဲ့ ‘အဖေ’လို့ပြောမလို့လား၊ အမေက ဦးကို အဖေနဲ့နာမည်တူတာတစ်ခုနဲ့တင် မုန်းနေတာကမ ဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြုစုတာ ဒေါ်ပြုပြင်၏။ ဒေါ်

သကြောင် . . . အသားတဆတ်ဆတ်တုန်း၏။

“အရိပ်ဝန်း . . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ညည်း . . . ညည်းက ငါ့ကိုတောင်ရန်တွေ့လို့ပါလား။”

“ရန်တွေ့တာမှမဟုတ်တာ၊ ပြောပြတာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် . . . ဟိုတစ်ခါ . . . ဦးသန့်စင်ကို အမေရန်တွေ့လွှတ်ကတည်းက အမေ့ဒေါသကိုသမီးသိလို့ အခု စီးနိုးထွက်မယ့်ကိစ္စတွေ့တာတွေ ဘာမှမပြောဘဲ အုပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ပြောပြရင် အမေ့စွင့်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ခွေးမ . . . ဟင်၊ တစ်သက်လုံးကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တဲ့ ငါ့အမေထက် ညည်းက စွဲငွေးဖြစ်နေတဲ့သူကို အားတိုးချင်တယ်ပေါ့ . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း၊ အားကိုး . . . သွားသွား . . . အားကိုး၊ အဲဒီလူနဲ့ဆက်သွယ်လို့ကတော့ ငါ့ကို အမေလိုမသတ်မှတ်နဲ့ . . . မခေါ်နဲ့၊ ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ထွက်သွား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အမေ၊ သမီးအောင်မြင်မှာ ကျော်ကြားမှာကို အမေ အာလို့ မလိုလားတာလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အားဖြစ်နေတာလဲ . . . နားမလည်ဘူး၊ လုံးဝကို နားမလည်တာ”

“ကောင်းပြီ . . . ညည်း၊ နားမလည်ရင် နားလည်အောင်

ပြောမယ်၊ အဲဒီရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင် ဦးသန့်စင်ဟာ ညည်းအပေပဲ အရိပ်ဝန်း၊ ငါတို့ကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်သွားခဲ့တဲ့သူပဲ”

“ရှင်”

သျှန် အံ့ဩတာ နောက်ပြန်လဲကျမတတ်ဖြစ်

၏။

“ဟုတ်တယ် . . . မြေးလေး၊ အပြုံးပြောတာ အမှန်တွေပဲ၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြုစုလာခဲ့ရတာက ‘အပြုံး’၊ အခု သမီးမှာအောင်မြင်ဖို့တက်လမ်းရှိမှ သူ့သမီးလားလို့ ဟိုတစ်ခါလာစုံမိမိကတည်းက အပြုံးက အမြတ်ပြောခဲ့တာပဲကွယ်၊ ခုလို . . . တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးဆက်သွယ်တော့ အပြုံးက အယ်ကျေနပ်မလဲ”

ဘွားညွန့်ထွက်လာပြီးရှင်းပြမှ သျှန် ပါးစပ် အဟောင်းသားလေးဖြစ်၏။ အံ့ဩမင်သက်၏။

ဦးသန့်စင်က ‘သျှန်’အပေအရင်းတဲ့ကွယ်။ တစ်ညည့်လုံး အိပ်ရေးယုတ်ဝင်ပန်းခဲ့သမျှ

ကြားလိုက်ရသောသတင်းဆန်းကြောင့် ‘သျှန်’၏နှလုံးတွေ လှုပ်ခတ်ကြာဆင်းကာ ခွေလဲကျလှမတတ်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၁၈)

မလှစ်မယုက်ငြိမ်သက်နေခြင်းက ကိုယ့်အ
သက်ရှည် ကိုယ်ပြန်ကြားရမတတ်တိတ်ဆိတ်လွန်းအားကြီးနေ
လေသည်။

နောင်ဖို့သည် သျှန်၏မျက်နှာပြင်မှ တင်းမာ
ခက်ထန်နေသော မျက်နှာထားလေးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူး
သောလူတစ်ယောက်လို ငေးမောနေမိ၏။

သျှန်၏ ပကတိမိုးသားသန့်စင်လှပသော မျက်
နှာကလေးမှာ မာနနိုင်စွန်းထင်းနေသည့်အချိန်မှာပင် ကြည်ရှင်
ထားငါးစွာ လှပနေသည်။

“ဪ... ဒါကြောင့် မေမေ တအားစိတ်ဆိုးတာဖြစ်
မယ်၊ ဦးနုမည်က မေပေနာမည်နဲ့တူနေခဲ့တာကိုး...
ဦးက... စချွန်တော် ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းက ဦးသန့်
စင်ပါလို့ပြောခဲ့တယ်ထင်တယ်”

ချွန်... ရယ်မောပြောဆိုခဲ့ဖူးတာ နောင်မိုး
သတိရနေ၏။

ထိုအချိန်ကတည်းက... ဦးသန့်စင်က သူ
ကိုယ်သူ ချွန်အဖေပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ဝန်မခံခဲ့တာလဲ နောင်မိုး
မသိချေ။

ဦးသန့်စင်... နှင်... ဦးသန့်စင်...
အမှန်တော့... ဦးသန့်စင်က ပြောင်းလဲခဲ့တာ
မဟုတ်ပါ။ စ'လုံးနှင့် စင်ခြင်းက 'စင်ကြယ်သူ' အဖြစ် နာမည်မှည့်
ခဲ့တာတည်းက 'စင်' ခဲ့တာဖြစ်၏။

ခေါ်ခေါ်သုံးစွဲသူတွေက 'စ'လုံးနှင့် 'စ' ကဲ့သို့
ကြားဘဲ 'စင်' လို့ပဲ အသံထွက်ခေါ်ကြတာဖြစ်၏။

ကြာတော့လည်း...
'စင်' မှ 'စင်' သို့ပြောင်းလဲခြင်းက အဓိကဟု
ဟု ဦးသန့်စင် ထင်သည်။ ဒီလိုနှင့် ဦးသန့်စင်ဖြစ်လာ၏။

သမီးအတွက် ပြဿနာဖြစ်ပြီ။
သမီးရှေ့မှောင်ထိုင်ချိန်မှာလောက် မျက်နှာပူတာမရှိတော့ပါ။
နောင်မိုးထံမှ အကဲအကြောင်းတချို့သိထား
ပြီဖြစ်သဖြင့် အကြံမမည့်ပြဿနာကို သူ နားလည်သဘော
ပေါက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ချွန်၏ မျက်နှာပေးက ခါတိုင်းတွေ့ရသလို
မတူဘဲ မျက်ပွားချ ငြိမ်သက်နေကြည့်နေခြင်းကြောင့်...
ဦးသန့်စင် ဖင့်သက်ချစ်၏။

ချွန်က ခေါ်နေတာတိုင်းခေါ်ရမလား။
သမီးကုခေါ်ရမလား... မဝေခွတတ်ပေ။
ဟဲ့ ဦး ရောတိနေပြီလေ ချွန်၊ နှင်ပြောချင်တာ
ပြောလေ။

နောင်မိုးက ဦးသန့်စင်အနေခက်နေမှန်းသိသ
ဖြင့် လက်တို့ပြော၏။

“ရပါတယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ညဉ့်ကလည်း တော်တော်
နက်တော့ ပစ်ပန်းနေခဲ့မယ်ထင်တယ်”

ဦးသန့်စင်က အပြုအမူတစ်ခုခုကလေးပြော
၏။ ချွန်မျက်နှာပေးက ဆက်ခံ မော့လာလေလို့ ချွန်

“လှပင်ပန်းထာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာကပိုနေခဲ့တာပါ။
သျှန် ကြားရတဲ့စကားတွေက အမှန်ပဲလား။”

သျှန်အသံက ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းသံစွက်နေ၏။
နားမလည်နိုင်ခြင်း . . . အံ့ကြခြင်းတွေဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။

ဦးသန့်စင်၏အပြုံးက ငြိမ်ကျသွား၏။ ပင့်
သက်ချတာကို သတိထားကြည့်လျှင် မြင်သာလေသည်။

“ကြားရတဲ့စကားတွေ . . . ဘယ်သူပြောတာကို ကြားရ
တာလဲ . . . ဘာစကားတွေလဲ”

တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြောသော်ငြားလည်း
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဦးသန့်စင်အသံက အန်နေလသည်။

“မေမေ ပြောတာ၊ ဝါးရိပ်ဆိုင်က ဒေါ်ပြုံးက သျှန်မေမေ
ပဲလေ။ သျှန်တို့သားအမိကိုထားရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ်ထားခဲ့တဲ့
ဖေဖေဦးသန့်စင်နဲ့ ရွှေသစ်ခွတေးသံသွင်းပိုင်ရှင် ဦး
သန့်စင်နဲ့က တစ်ယောက်တည်းပဲတဲ့။ အဲဒါ . . . အဟုတ်
ပဲလား။ တကယ်ပဲလား။”

သျှန်က . . . ဦးသန့်စင်ကို စိတ်ကြည်မေး၏။
ဦးသန့်စင် ခေါင်းညိတ်တာမြင်တော့ . . . “ဟင်” ခနဲဖြစ်ကာ ရင်ထဲ
လှုပ်ခနဲတုန်ခါ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
တဆတ်ဆတ်တုန်လှာကာ မျက်ရည်တွေရစ်ပိုင်းတက်လာသော
ပုံစံလေးကို ဦးသန့်စင်က သနားကရုဏာဖြစ်ထွန်းကာ စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

“အခုကြောင့်လဲဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ၊
သျှန် . . . နားမလည်ဘူး။ တကယ်ကို နားမလည်တာ
သျှန် . . . ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အဖေဆိုတာ
သျှန်တို့ဘဝထဲကနေ လုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ၊ မေ
မေကပြောတယ် . . . အဖေသေပြီတဲ့။ အခုမှ . . . ဘာလို့
ပြန်ပေါ်လာရတာလဲ”

သျှန်၏ ခိုသံပါဖြင့်ပြောသံက နှလုံးသားတစ်ခု
လုံးအက်ကွဲကြော့မှထိရှသံပါနေခဲ့၏။

“သျှန် . . . သတိထားလေ၊ စိတ်ထိန်းဦး”

နောင်ရိုက်က . . . သျှန်၏လက်ကို အသာအယာ
ဆုပ်ကိုင်သတိပေးရာမှ သူပါရောငိုတော့မှာလို မျက်နှာပျက်နေ
လေသည်။

ဦးသန့်စင်၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနုတ်လာ
၏။ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခနဲ၏။

သမီးကလေးရယ်

အဖိုးတို သနားလှ၏။ သမီးခံစားနေရသော

ပုံစံလေးက အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲတာ သိသာလေသည်။

“MEMENTO ကို သျှန်တာလို့ခေါ်တာလဲ သိလား။ ဒီဆိုင်မှာ သျှန်ခြောက်တစ်ကောင်ကို ဦးမှတ်မိနိုင်အောင်လို့ပါ။ သျှန်အဖေနှာမည့်နဲ့ ဦးနှာမည့်တူနေလို့ မေမေက အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားခဲ့တာထင်တယ်လို့ သျှန် ပြောခဲ့တာ မှတ်မိမယ်ထင်ပါတယ်”

“မှတ်မိပါတယ် . . . အဲဒီအချိန်ကတည်းက သျှန်ဟာ ဖေဖေပေးသမီးပါပဲလို့ စိတ်ထဲကပြောခဲ့မိပါတယ်”

“စိတ်ထဲကနေ . . . ဘာလို့ ဖါးစပ်ကဖွင့်ပြောဖို့ ဖကြိုးစားခဲ့တာလဲ။ ခုတော့ . . . သျှန်ကို ဖေဖေက ဘယ်လောက် အထင်လွဲသွားပြီလဲ သိလား။ သူ့ထက် အဖေကိုအားကိုးတယ် ဖတ်သက်တယ်လို့ထင်သွားခဲ့ပြီ။ သျှန်ကို အရမ်းကိုစိတ်ဆိုးနေပြီ။ သျှန် . . . ဒီကိစ္စတွေသိနေတယ်လို့ သူထင်နေတာ”

“အောရီးပဲ . . . အောရီးပဲ သျှန်။ ပွင့်ပြောလိုက်ရင် သမီးက အပြုံးလို့ပဲ ဖေဖေတို့စိတ်နှာနှာအော်လွှတ်လိုက်မှာ

စိုးရိမ်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ဖေဖေ ဝါးရိပ်ကိုသွားခဲ့တာ သမီးထင်သလို စိုးရိမ်တုတ်ဖိုက်စွဲသွားပြောခဲ့တာမတူဘဲ ပါသား။ ကိုရွှေတို့အဖွဲ့မှာ သမီးတို့မြင်လိုက်ကတည်းက အပြုံးနဲ့ တော်တော်တူနေလို့ အယ်သုလဲစုံစမ်းခဲ့တာ၊ နောင်ရိုးခေါ်တာခဲ့တာဆိုလို့ နေ့စဉ်ရိုးကိုတောင်မေးခဲ့သေးတယ်”

ဦးသန်းစင်က နောင်ရိုးကိုမေးသော်ပြော၏။

နောင်ရိုး ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ခြောက် . . . သျှန်ကတော့ သျှန်အသံကိုသဘောကျသဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းတယ်ပဲထင်ခဲ့တာပါ။

“နောင်ရိုးပြောပြလို့ ဝါးရိပ်ကဆိုတာ သိရတာ၊ အမေက အဆိုရှင် ပြုံးသလင်ဆိုတာကိုပါသိလိုက်ရတော့ သမီးလေးများပြစ်မလားလို့ လိုက်သွားခဲ့တယ်။ တကယ်ပဲ အပြုံးဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သမီးနဲ့လုံးဝမမတ်သက်နဲ့လို့ ဖော်ငေါက်လွှတ်တာခံရတယ်။ ဒီတော့ . . . သမီးကို . . . ဖေဖေဟာ . . . သမီး ဖေဖေပါလို့ ဖွင့်ပြောဖို့ နှုတ်မရဲတော့ဘူး။ အပြုံးလို့ပဲ စိတ်နာ စိတ်ဆိုးနေခဲ့မှာစိုးရိမ်လို့ မပြောတာတလို့ရင် ဖေဖေစိတ်ဆန့်စာ သမီးကို သမီး

ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေပြည့်မြောက်စောင်ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချခဲ့တာပါပဲ”

သျှန်က . . ဦးသန့်စင်စကားပြောနေတာကို
အာရုံစိုက်နားထောင်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ . . မဲ့ပြုံးပြုံး၏။

“ဒါကြောင့် . . သျှန် စီးရီးထွက်ချင်တယ်ဆိုတာကို ထွက်
ပေးခဲ့တဲ့သဘောပဲပေါ့ . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . ဒါပေမဲ့ . . ဖြစ်နိုင်မယ့်အရည်အချင်း
လည်းရှိနေလို့ဆိုပါတော့”

“ဒါဟာ . . သျှန်တို့သားအမိကို ထားရစ်ခဲ့တဲ့ကြွေးတို့
ပြန်ဆပ်တာလား”

“သျှန်”

နောင်ဇိုးက အားနာသံဖြင့် ဟန့်၏။ ဦးသန့်စင်
ပြုံးလေသည်။

“ပြောပါစေ နောင်ဇိုး၊ သျှန်ရင်ထဲမှာခံစားနေရတာတွေ
သျှန်မှာပြောခွင့်ရှိပါတယ်၊ ဒါမှ . . သူ စိတ်ရှင်းမှာလေ”

ဦးသန့်စင်က နောင်ဇိုးကိုပြောပြီးမှ သျှန်မျက်
နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ကြွေး . . ဆိုတဲ့စကားထက်၊ ဖေဖေဘက်က တာဝန်

မရကျခဲ့တာတွေအတွက် တာဝန်ယူချင်တာဆိုရင် ပို
မကောင်းဘူးလား သျှန်”

သျှန် . . ပြုံးရာမှ . . ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်

လေသည်။

“အကျိုးအမြတ် . . ခံစားခွင့် အဲဒါတွေခံစားရမှာကို
လည်း ထည့်တွက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“သျှန် . . အယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဝီတစ်ခါ လွှတ်ခနဲအော်မိသူက ဦးသန့်စင်ဖြစ်

၏။

“မေမေကပြောတယ်၊ ဘူးသီးကြီးမှ အစိုးတော်ချင်တဲ့သူ
တဲ့ . . ဖေဖေကိုပြောတာလေ၊ အဲဒါတော့ ဒီစကားကို
သျှန် မပြောသင့်ဘူးလား၊ ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးတည်း
က စမမေ့နဲ့ သျှန်ကိုပစ်သွားခဲ့တဲ့အတွက် သျှန်တို့ရင်
ထဲမှာ အယ်လောက်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သလဲ ဖေဖေသိ
ခဲ့လား၊ အယ်လောက်ခံစားခဲ့ရသလဲ ဖေဖေတွေးမိရဲ့
လား၊ သျှန် မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ဒုက္ခပင်လယ်စေ့ရ
တာတွေဟာ ဒီလောက်နဲ့ ကျေးအေးသွားလိမ့်မလို့လို့
ဖေဖေထင်သလား”

သွန် ငါ့၏။ ဦးသန်းစင်ကိုယ်တိုင် မျက်ရွည်ကျ လေသည်။

“ဆော်ပါအော့ . . . သွန်ရယ်၊ ဖေဖေ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဖေ ဖေဖားခဲမိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဖေဖေ အယ်လီပြန် ဖေဆော်ရမလဲလို့တော့ပြီး သွန်တို့ဘာအခါတို့ ကူညီခင် တိုက်ထိမိ ဖေဖေရင်ထဲမှာရှိနေပါတယ်၊ အခု . . . သွန် တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ပဲ ဖေဖေ ရှည်စားတယ်၊ သွန်ဆီက ခါတျားအမြတ်တစ်ပြားမှ မပျော်လင့်ပါဘူး၊ အသစ် တစ်ယောက်တစ်ရပ် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုဘယ်လောက်များ သလဲ၊ သွန် သိမှာပါ၊ ဘယ်သူမှ မထင်ရဲ မစွန့်စားရဲ ကြပါဘူး၊ အခု သွန်တို့တစ်ယောက်တည်း ဖေဖေသမီး ပြစ်နေလိပ်”

ဦးသန်းစင်အစာက စိတ်ထိခိုက်ကြကွဲနေ၏။ မျက်နှာက ပြိုကော့မည့်မီးလုံး ဝိုင်းညှိနေ၏။

“သွန်ဆီက ဖေဖေ မျှော်လင့်တာတစ်ခုပဲရှိပါတယ်၊ အဲ ဒါ . . . သွန်ဆီက ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲ”

“ခွင့်လွှတ်ဖို့”
သွန် အံ့သြသံထွက်၏။ အံ့သြကြည့် ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်”
“သွန် သိချင်တာရှိတယ်”

“ဘာလဲ . . . ခြောက်ပါ၊ ဖေဖေ ပြောပါမယ်”
“အဖိုးတို့တို့ ဖေဖေ ဘာလို့ပစ်သွားခဲ့တာလဲ”

ဦးသန်းစင် အသံကွဲကွဲပြန်လာခဲ့၏။ သွန် နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်ကာ မင်္ဂလာစိတ်မျှင်းမျှင်းချလေသည်။
“မှန်တဲ့ကတိုင်းပြောရင် ဖေဖေတို့ သွန် တော်တော် စိတ်ဆိုးမှာပဲ ဒါပေမယ့် . . . အမှန်ကတိုင်းပဲ ပြောပါမယ်၊ ဖေဖေဆီက အောင်မြင်ချင်တယ်၊ ကြီးပွားတိုးတက် ချင်တယ်၊ ကြီးပွားအောင်ကြိုးစားနေချိန်မှာ မမျှော်လင့် ဘဲ ဖေဖေ တိမ်မထောင်ကျခဲ့တာ၊ တက်လမ်းမှာနေချိန် မှာ တိမ်ထောင်ချေဝဲဝဲသက်ထဲ ဖေဖေနှစ်မြှုပ်ခဲ့တယ်၊ နေ့စဉ် စားဖို့ သောက်ဖို့ကြိုစားနေရလို့ကတော့ ဖေဖေ အဝ ရေရန်မျောမြို့လို့ ခံစားရတယ်၊ အလုပ်ထဲ စိတ် ရောကိုယ်ပါနှစ်ကြိုးစားရတာကကျတော့ မေဖေထွတ် သွားခဲ့တာ၊ အခကတော့ . . . ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲပါ၊ ဖောင် မြင်တဲ့တစ်နေ့ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေ မယ့် . . . အခြေအနေက ထင်အလို့ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး”

“တော်တော် . . . ရက်စက်ခဲ့တာပဲ”

သျှန် အံလေးကြိတ်၏။

“မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးမှ သွားသင့်တာပေါ့၊ မေမေစိတ်နာတာ မလွန်ဘူးလို့ သျှန်ထင်တယ်”

“ပြောပြီးသွားရင်လည်း . . . ရက်စက်တယ်လို့ပဲ မြင်ကြမှာပါ။ ကလေးငယ်ငယ်လေးနဲ့ထားသွားတာကို ဘယ်မိန်းမကခွင့်ပြုမှာလဲ၊ ပြီးတော့ . . . ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားခဲ့နိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေသလိုဖြစ်တာနဲ့ ပြန်ကြည့်ခဲ့တယ် သမီးတို့သားအဖမိ မရှိကြတော့ဘူး။ ပြောင်းသွားပြီပြောကြတယ်။ ဝါးရိပ်မှာစုံစမ်းကြည့်တော့ ပြန်ရောက်လာတာမတွေ့ရဘူး။ အဲဒီတော့ . . . နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့ပြီပဲထင်တာ၊ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်လာလဲ”

“သျှန် . . . ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ရောက်လာခဲ့တာ”

“ဪ . . . ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြာမှ ပြန်တာလာပဲ၊ အဲဒီတော့ . . . မထင်တော့ဘူးလေ၊ လာမကြည့်မိတော့ဘူး”

သျှန် . . . မပြုံးလေး ပြုံး၏။

“သျှန်တို့ အခွေအခဲအများကြီးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတယ်၊ သျှန်တို့ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာမှု လုံးဝမရှိခဲ့ဘဲ မှောင်ပိန်းကျနေချိန်မှာ ဖေဖေ အဆင်ပြေနေမယ်လို့ သျှန် မသိခဲ့ဘူး။ သျှန်သိတာ ဖေဖေသေသွားပြီပဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖြူဖြူခိုင်နဲ့ သင့်မြတ်သွားတာကလည်း အနုပညာလမ်းကြောင်းသင့်သွားလို့ ပူးပေါင်းမိသွားတာပါ။ ကံကောင်းချင်တော့ စီးပွားဥစ္စာတက်တယ်၊ အဆင်ပြေသွားခဲ့တယ်၊ ထားပါ . . . အခု . . . သမီးတို့နဲ့ပြန်တွေ့တာလည်း ကံတရားပဲပေါ့၊ သမီး၊ အောင်မြင်တဲ့အထိ ဖေဖေ . . . ရေဆုံးရေဖျား ကူညီမယ်”

“မေမေက ခွင့်ပြုမယ်ထင်လို့လား။ သျှန်ကိုအော်ငေါက်မောင်းထုတ်တာ သူ မသိအောင် စီးဖို့သွင်းတာတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ဦးသန့်စင်ဆိုတဲ့ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်နေလို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . . ဖေဖေတို့ နောက်ဆုတ်လို့မရနိုင်တော့ဘူး သျှန်၊ အားလုံး ပြီးလုပြီးခင်ဖြစ်နေပြီ၊ တိပ်ကြော်ငြာက အခု ရိုက်ဖို့စရန်သတ်ပြီးပြီ၊ ငွေရေကြေးရေက အမီးမဟုတ်ပေမယ့် . . . စပြီးတဲ့အလုပ် ဆုံးစောင်းလုပ်ရမှ”

ဖြစ်မယ်၊ ဒါ... ပေးပေးစိတ်ဆုတ်ပဲ”

“သူနဲ့စိတ်ဓာတ်လည်း ဒီလိုပါပဲ၊ သူနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရ
မယ့်အထိတော့... ခုနစ်နှစ်လောက်မှာ... ရပ်စေရန်ဆိုင်ခွား။ သူနဲ့
ဖောင်မြင်ချင်တယ်။ သူ့ကို ဝေငွေကူးခေါင်းကြော
မာတယ်လို့ ချောချောပြောတယ်။ တစ်ဖွတ်တို့လုပ်တတ်
တာ... ဝေငွေခွဲအရမ်းတူတယ်ပြောတယ်”

ဦးသန်းစင် သူ့ဘာသာနဲ့... ရယ်ပြုံး၏။

“အစစ်ပဲ၊ ဝေငွေလည်း လုပ်မယ်ဆိုရင်... ဖုတ်ရမယ့်ကျေနပ်
တို့ကောင်းပဲ၊ သူနဲ့ဆက်လုပ်ပါ... သမီး... အောင်မြင်ရ
စေမယ်၊ ဝေငွေတာဝန်ယူတယ်”

“ကော့လူးတင်ပါတယ်ပြောရင်... သူ့စိမ်းဆန်ဝန်မှာပဲနော်၊
ဒါပေမဲ့... သူနဲ့... တာဝန်ပေးတာပင်မဟုတ်ဘဲ... လိုပဲ
ပြောချင်တယ်။ (သူနဲ့... ပဲပြုံးလေး... ပြုံး၏) ခုပြန်
တွေ့ရတဲ့အခါပေးပေးမိလောက်ကို... သူနဲ့... ချက်ချင်း Well-
come လုပ်ဖို့က... ရင်ထဲမှာ... စိမ်းနေတယ်”

ဦးသန်းစင်... ခေါင်းညှိတယ်။

“ဝေငွေပေါက်ပါတယ်၊ ဝေငွေကိုယ်တိုင်... သမီး ဒီအဖွယ်
ရောက်မှပြန်တွေ့ရတာ... စိမ်းနေမိသေးတာပဲ”

“ဝေငွေပေါက်တာလေးရှိတယ်”

“မေးပါ... ဆီချင်တာရှိရင်... မေးလို့ရပါတယ်”

“ဒေါ်ဖြူဖြူခိုင်က... သမီးနဲ့မေမေအကြောင်း... သိသလား”
ဦးသန်းစင်... ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းချ၏။

“ဖေဖေ... အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတာ... ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်၊
နောက်တော့... ကိုသွားတယ်ဆိုတာ... လောက်တော့... သူ့
ထားပါတယ်၊ ဒီထက်တော့... ဘာမှမပြောမဘူး”

“ဒါဖြင့်... သိသွားခဲ့ရင်... ဘာဖြစ်မယ့်ထင်သလဲဟင်”

“ဖြစ်စရာအကြောင်း... ရယ်ပယ်ထင်မိဘူး၊ ဖေဖေက... ကိုယ့်
သမီးကိုယ်... စင်စင်မြေတောင်မြှောက်ပေးတာပဲ၊ အရင်
အိမ်ထောင်နဲ့လည်းပြန်ပေါင်းတာမှ... စတတ်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင်... သူနဲ့... စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့... သိချင်ဆက်သွင်းလို့
ရတယ်ပေါ့နော်”

“ဟာ... ရတာပေါ့၊ ဘာလို့မရမှာလဲ...
တစ်ချိန်လား... ငြိမ်နားထောင်နေခဲ့သေး... နောင်
မွဲက... သိခဲ့မှ... လုပ်လုပ်နားရားဖြစ်ပါ။”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး... သူနဲ့ရဲ့... နင့်အခမက... နင့်ကို... ဦးနု
ပတ်သက်ဆက်နွယ်မယ်ဆိုရင်... သူ့ကိုဖြစ်၊ အိမ်မှာ
တောင်နေခွင့်မရှိဘူးလို့... ယက်ပြတ်ပြောထားတာနော်၊
အရမ်းကို... စိတ်သီးနေခဲ့တာ”

သျှန် . . . စိတ်မော့စွာ ဆံမင်သပ်တင်၏။

“အဲဒီတော့လည်း ငါ အဆောင်တစ်ခုခုမှာပြောင်းနေရုံပဲ ရှိတာပေါ့ နောင်နိုးရဲ့။ အောင်မြင်မယ်မှန်းသိသားနဲ့ နောင်ဆုတ်ရင် ငါ အရှုပ်ပဲ”

ဦးသန့်စင်က သမီးမျက်နှာကို အငေးသား ကြည့်မိ၏။ တကယ့်ကို မိမိစိတ်ဓာတ်နှင့်ထပ်တူဆင်မျှပါတကား။ သဘောကျကျေနပ်သွားလေသည်။

“အောင်မြင်လာတော့လည်း သူတားခုံဖူးတာအတွက် မှားနေခဲ့ပါလားလို့ သမီးအမေ သဘောပေါက်ပြီး ခွင့် လွှတ်မှာပါ။ အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ ပဲ။ လူတိုင်းဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ပါရမီရှိမှဖြစ်တာ အထူးခြားဆုံးဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ် သမီး မှာအပြည့်အဝရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ . . . အောင်မြင်မှု တစ်ဝက်ပဲ။ ရာနှုန်းပြည့်အောင်မြင်ဖို့ လမ်းစပဲ”

သျှန်မျက်နှာလေး ဝင်းပကြည့်စင်သွားတာ ကြည့်ကာ . . . နောင်နိုး သက်မြင်းရှည်ချစ်လေဖာည်း။

ဒီလိုနှင့် . . . သျှန်တို့သားအမိခွဲခွာဖို့ အစပြုခဲ့ရ ခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၁၉)

“ပြောထားပြီ၊ ခဲသားပဲ။ အဲဒီလူကို အားကိုးရင် သွားနေ၊ အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာခဲ့ဖို့ဆိုတာ”

အမေဒေါသကို သျှန် အံ့အားသင့်ရ၏။ စိတ် ဆိုး ဒေါသဖြစ် ခဏနေ ပြန်ချော့လိုက်လျှင် စိတ်ပြေတန်ကောင်း သည်ဟု သျှန်ထင်ခဲ့သည်။

တကယ့်တကယ်ကျတော့ အခြေအနေက သျှန် စင်ထားတာထက်ပိုဆိုး၏။

“အခု . . . ဘာလို့ပြန်လာခဲ့တာလဲ”

သီချင်းကိုအားစိုက်သီဆိုခဲ့ရခြင်းကြောင့် သျှန်

နှလုံးသားတွေ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေတာ သျှန် အသိဆုံးပဲဖြစ်တယ်
သည်။

သျှန်ဖြစ်ချင်တာက နေရာမှာ လုံအိပ်အနား
ယူလိုက်ချင်တာပဲဖြစ်၏။

“သူ့ကို အားကိုးတာမှမဟုတ်တာပဲ၊ သျှန် ကြိုးစားနေတာ
အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေတာ”

“မအော့ရင်ကို နင်းချေထားတဲ့သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ အောင်
မြင်မှုရရှိ ညည်း မျှော်လင့်ခဲ့တာပဲ သျှန်၊ သူ့ကြောင့်
ငါတို့ ခုတွေရောက်ခဲ့ရတာ . . . ဘဝမျက်ခဲ့ရတာတွေ
ညည်း မမှပစ်နိုင်ပေမယ့် ငါ မမေ့ဘူး၊ ဝါဘဝမှာ အနား
တီးတဲ့ မပတ်သက်ချင်ဆုံးလူနဲ့မှ ပတ်သက်နေတို
တော့ ငါ အရမ်းစိတ်နှာတယ်၊ နေခဲ့ . . . ငါ သွား
မိပဲ”

အမေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ သူ့ပစ္စည်း
သိမ်းဆည်းထည့်တာကို “သျှန် မဝီရိုးဝါးမြင်ရ၏။

သျှန် . . . အိပ်ချင်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းတစ်ခေါင်း
လုံး မူးဝေနှောက်ကျနေ၏။ ဝါးခနဲ သမ်းရင်း စာခန်းထဲဝင်
“ဘယ်သွားမှာလဲ . . . မဟုတ်တာ၊ သျှန် အောင်မြင်

ရင် အမေ ပျော်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ အမေသမီးက စာစ်
နေမှာ နာမည်ကြီးမှာသေချာသတဲ့အမေရ . . . သိလား”

သျှန်က အမေပစ္စည်းထုပ်ကိုလှမ်းဆွဲ၏။ အမေ
က ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲလှချိန်မှာ သျှန်၏အိပ်ချင်စိတ်က သျှန်ကို
အနိုင်ယူ၏။

“ဟာဗျာ . . . အမေကလည်း . . . ခက်တော့တာပဲ”

မဝီရိုးဝါးမြောရင်းမှ . . . နံရံကို ကျောမိုထား
သော ကိုယ်က တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျကာ ထိုင်ရက်သားငုတ်
တုတ်အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

သျှန် . . . နိုးလာချိန်မှာ အမေမရှိတော့ပါ။

“ဘွားညွန့် . . . အမေရော . . . အမေ အယ်သွားလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး . . . အယ်ထွက်သွားတယ်မသိဘူး၊ ငါ
ဆိုင်ကပြန်လာတော့ မရှိဘူး၊ ညည်း ထိုင်ရက်အိပ်ပျော်
နေတာတွေလို့ ငါ လာပြီးစောင်းသိပ်ပေးရတာ”

“ဟင် . . . ခါဖြင့် တကယ်ဆင်းသွားပြီထင်တယ်”

“ဟဲ့ . . . ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ၊ ဘာလိုဆင်းသွား
ရမှာလဲ”

“အမေက . . . အမေက . . . သျှန် အမေနဲ့ဆက်သွယ်တာ

မကြိုက်တူး၊ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်၊ အဖေနဲ့သွားနေတဲ့ သျှန် ... မသွားရင် သူသွားမယ်ပြောတာပဲ”

သျှန် စိတ်ချစ်ထွေးစွာ ခေါင်းလေးကုတ် ညည်းပြောပြော၏။

“ဟင်း . . . ညည်းတို့သားအမိနဲ့ ခက်တော့တာပဲ၊ ခေါင်းကြောက် ဘာမာသလဲမမေးနဲ့၊ ပြောပါလား . . . ညည်းအဖေနဲ့မပတ်သက်တော့ပါဘူးဆိုတာ . . . ပါးစပ်က ခုတော့ ကောင်းဧရာ၊ ကဲ . . . ဘယ်နဲ့လုပ်ကြမလဲ”

ဘွားညွန့် ဖုာယာခတ်သွား၏။ ဟိုဒီပြေးလွှား

ကြည့်၏။

“ဟုတ်ပဲ . . . သူ့အဝတ်အစားတွေမရှိဘူး သျှန်ရဲ့၊ လုပ်ကြပါဦး . . . ခက်တော့တာပဲ”

“ဆိုင်များသွားသလားပဲ”

“ဟဲ့ . . . ဆိုင်ကနေ ငါ ခုပြန်လာတာ၊ အဲဒီမိဖြူစိတ်ကြီးတာ ညည်းသိသားနဲ့ သျှန်ရယ်၊ မအေ စိတ်ကျေနပ်အောင် အေးအေးဆေးဆေးနေပါတော့တဲ့၊ ခုတော့ . . .

ညလုံးပေါက်သီချင်းဆိုရတယ်လို့ ကြားကြားဖူးပေါင်းတဲ့ပါဧရာ၊ ညည်းအဖေ စိတ်ဆိုးတာမပြောနဲ့၊ ငါတောင်

စိတ်ဆိုးတယ် . . . သိလား”

“ဟာ . . . အလုပ်လုပ်နေတာ ဘွားညွန့်ရ မယုံရင်လိုက်ကြည့်လို့ရတာပဲဟာ၊ သျှန် ဘယ်လောက်ဝင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့”

“မသိချင်ပါဘူး . . . ညည်းတွေမှာ ညည်းအဖေတစ်ယောက်လုံး၊ စုကွဖြစ်ခဲ့တာ ညည်းမြင်သားနဲ့ သျှန်၊ စူးနဲ့မျက်စည်ထုတ်ပြီး တိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်မှ- ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

“ဟာ . . . ဘွားညွန့်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်ဦး . . . သျှန်ကို စီလောက်အထင်သေးတဲ့နေရာမှာ သျှန် မနေဘူး . . . စိတ်ချ၊ သျှန် အောင်မြင်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ကြ . . . ကြ . . . ကြချင်တဲ့ဆီ ကြ၊ လူကြီးက ဆုံးမတာ အကောင်းမမြင်ချင်ဘူး၊ နာမည်မတက်သေးဘူး . . . မြောက်ကြ မြောက်ကြဖြစ်နေပြီ . . . အံ့ပါရဲ့၊ ခုပဲ တို့ယ့်အဖေထွက်သွားရတာကြည့်တော့”

သျှန် . . . ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် အဝင်တွေ ဟာ့တ်ထည့်၏။ စီးကျလာသောမျက်စည်ထုတ်၏။

“သျှန် သွားတော့မယ်၊ သျှန်မရှိမှ မေမေပြန်လာမှာ မဟုတ်လား၊ ပြောလိုက်ပါ . . . မေမေကို မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် သျှန် ထွက်သွားပါပြီလို့”

ဘွားညွန့် ပွစိပွစိပြောနေသောစကားတွေနားမထောင်ဘဲ ချာခဲလည်ထွက်လာခဲ့၏။

မေမေ တယ်ထွက်သွားတာလဲ . . .

စဉ်းစားမရချေ။

ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမည်မှန်းမသိတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ သျှန်လက်ထဲမှာ ငွေရယ်လို့ များများစားစားမရှိသဖြင့် ယူလာစရာလည်းမရှိချေ။

နောက်ဆုံး . . .

သျှန် . . . အားကိုးသူက နောင်ရိုးပဲဖြစ်လေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . နောင်ရိုး၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ကွ . . . မင်းကောင်မလေးရောက်နေတယ်”

နောင်ရိုးနှင့်အတူနေ သူငယ်ချင်း ပြင်စန်ထက်ခါးကို တစ်ဖုန်းဖုန်းထုခေါ်သဖြင့် ခေါင်းလောင်းရေခဲနေရာမှ နောင်ရိုး ကယုတယာထွက်ခဲ့ရ၏။

“ဟင် . . . ဘယ်မှာလဲ . . . သူ”

မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ဆံပင်ရေသုတ်ရာမှ ဟိုစီ

ကြည့်၏။

“ဟွန်း . . . ပြောတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူးနဲ့ ငြင်းလိုက်တာ၊ လာတယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖာယာခတ်နေတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ . . . မင်းကိုလာခိုတာဖြစ်မယ်၊ အဝတ်အစားစိတ်နဲ့ဟိုလာတာကွ၊ မင်းတော့ပွတာပဲ”

“ဟာ . . . မြင့်စန်း၊ မင်းကွာ . . . ပါးစပ်စည်းကမ်းခန့်လိုက်တာ၊ အလကား . . . သူများသားသမီးကို”

ပြောရင်း . . . ပြင်စန်း မေးဆတ်ပြရာကြည့်၏။

ထက်ဝယ်ပဲ . . . အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျားလေးမှာ အဝတ်အိတ်အေးချပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ထိုင်နေသော သျှန်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သျှန် . . . ခဏနော် . . . ခဏလေး”

သျှန်ကြားသာအောင် ဖော်ပြောလို့ သျှန်ထ

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းညိတ်ပြင်း၊ မြင့်စန်းမျက်နှာ ခယ်ကျဲကျဲဖြစ်နေ၏။

“မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကမေးရင် ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ပြောထားခဲ့ဦး”

“အကောင်းဆုံးက မင်းပါးစပ်ပေါက်ကိုပိတ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ မြင့်စန်း၊ ဟိုမှာက ဘာဖြစ်လာတာမှန်း မသိဘဲနဲ့”

နောင်ရိုး အဝတ်အစားအမြန်ဆုံးလဲပြီးထွက်လာခဲ့၏။

“ငါ . . အိမ်ကထွက်လာခဲ့ပြီ နောင်ရိုး၊ အဖေနဲ့ငါ ပတ်သက်နေတာကို အမေက မကြည်လင်ဘူးလေ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခု . . အိမ်ပေါ်ကနေ အမေဆင်းသွားပြီဆိုတော့ ငါနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ မရှိမှ အမေမြန်လာမှာမဟုတ်လား”

“နင့်ကို ငါပြောသားပဲ သျှန်၊ နင့်အမေနဲ့က မရပါဘူးဆိုတာ၊ အဘဝိုက ဘာပြောသလဲ”

“အဘဝိုကဆိုင်မှာဟ၊ အိမ်မှာမှမရှိတာ၊ တွားညွှန်က အမေဘက်က၊ ဒီတော့ . . ငါ့ကိုပဲအပြစ်ပြောတာပေါ့”

“အဲဒီတော့ . . ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ နင်စဉ်းစားပြီး

ပြီလား၊ သျှန်၊ နင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

သျှန် နဲ့ဘေးမှာထိုင်၏။ သျှန်နှင့်သျှန်အမေ ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူသိ၏။ သို့သော် . . ဤမျှ မြန်ဆန်မည် မထင်ခဲ့ပေ။

“ငါလည်း ဘယ်လိုစဉ်းစားချိန်ရှိမှာလဲ စိတ်ရွတ်ရွတ်နဲ့ထွက်လာခဲ့တာ နောင်ရိုး၊ လုံးဝကို မစဉ်းစားတာတော့”

“လောလောဆယ်နေဖို့ ရှာရမှာပေါ့ သျှန်ရဲ့၊ အခန်းငှားနေဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးဟ၊ စပေါ်ငွေက ခေါင်ခိုက်နေတာ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဆောင်တွေဘာတွေသွားနေရင်တော့ အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

“နင့်သဘောပဲလေ၊ နင်ပဲ ကြည့်စိစဉ်ပေးတော့ နောင်ရိုး၊ လောလောဆယ် ငါသိတာ၊ အိမ်ချင်နေတာပဲဟ၊ ညက စီးရီးသွင်းတာ ညည့်လုံးပေါက်ပဲ၊ နင် မလာတော့ ငါ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“သတိရတယ် . . ငါလာလို့မရလို့ မလာတာ အဆောင်က ချက်ချင်းရပါမလားတောင် မသိဘူး၊ နင် . . နင့်အဖေဆီဖုန်းဆက်ပြောရင်ရော”

“ဟင်္ဂ်အင်း . . မပြောနဲ့၊ တော်နေကြာ . . သူ့အိမ်ပေါ်

တက်ချင်လို့ပြောတာထင်နေမယ် နောင်ရိုး၊ ရော့ . .
ဟော့အိမှာ ငါ့လက်ကောက်(သျှန်က လက်မှချက်ချင်း
ချွတ်၏) နင် အဲဒါနဲ့ ဝါဖို့ အခန်းတစ်ခန်းရအောင်
ချက်ချင်းငှားပေး”

“ဘာလုပ်မှာလဲ . . မဟုတ်တာ၊ ငါ့အိမှာ ငါ့စုထားတဲ့ငွေ
ရှိပါတယ် သျှန်ရဲ့၊ နေ . . ပြန်ဝတ်ထားလိုက် နင့်မှာ
အဲဒါလောက်မှမရှိရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သျှန် ဝတ်ထားတာ လက်ကောက်အလုံးလေး
ဖြစ်၏။ နောင်ရိုးကက သျှန်လက်ထဲ လက်ကောက်ပြန်ထည့်ပေး
ပြီး . . အိမ်ပေါ် အပြေးအလွှားပြန်ပြေးတက်၏။

စုဆောင်းထားသောငွေသွင်းစာအုပ်မှာ ငွေ
ဘယ်လောက်ရှိသလဲကြည့်နေစဉ် . . မြင့်စန်းက မျက်နှာရွှင်ရွှင်
မြင့် . . .

“ငါ . . ဘာကူညီရမလဲ” လာမေးလေသည်။
“သျှန်က . . သူ့အမေနဲ့စိတ်ကောက်ပြီး ဆင်းလာတာ
မြင့်စန်း။ အခန်းငှားဖို့ ငွေလိုအပ်မယ်၊ အဲဒါ ငွေ ဘယ်
လောက်ရှိသလဲကြည့်တာ”
“ဘာလဲ . . မင်းတို့က”

“ဟာ . . မဟုတ်တချုတ်တွေပြောဦးမယ်၊ ဘာမှ မင်းတို့
မကဘူးနော်၊ သျှန် တစ်လောက်တည်းအတွက် ရှာမှာ၊
အဆောင်ဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်၊ မင်းတွေ့ထားတာများ
ရှိသလား”

မြင့်စန်း . . မျက်နှာပင့်ကာ မျက်လုံးဝင်းလက်

၏။

“အဆောင်ထက်ကောင်းတာရှိတယ် နောင်ရိုးရဲ့”
“ဘာလဲ . . ဟိုတယ်တက်နေ ပြောမလို့လား”
“ဟာ . . မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကြီးတော်ကြီးမှပဲ၊ စကား
ကောင်းကောင်းပြောမလို့ကွ . . နားထောင်၊ တစ်လမ်း
ကျော်တဲ ခေါ်တင်ဓာင်ကွာ . . မင်းသိမှာပါ”
“အင်း”

“သူ့ဘေးခန်းကငှားထားတဲ့စုတွေဆင်းသွားပြီတဲ့ကွ၊
အဲဒါ . . လူငှားရှိရင်ပြောပါ၊ ပြောနေတယ်၊ သူတို့က
ခန်းလေးက အခန်းကျဉ်းပေမယ့် သစ်အိပ်ရုံရပ်က
လေး။ သျှန်အတွက်လည်း အနီးတစ်အဖော်ရှိနေတော့
အဆင်ပြေတာပေါ့ . . မကောင်းဘူးလား”
“မကောင်းဘူး”

“ဟ . . . အာမကောင်းစရာရှိလို့လဲ”

“စပေါ်ငွေ သိန်းနဲ့ချီစောင်းမှာနို့ အဆောင်ပဲနေမယ် ပြောပါမှပဲကွာ”

“ဟာ . . . ဝါပြောရင်ရပါတယ်၊ ငွေ အဲဒီလောက် မကောင်းစေရဘူးကွာ . . . လစာကောင်းကောင်းသာ ပေးလိုက် . . . ဒေါ်တင်တင်က ငှားမှာ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ သူနဲ့အတွက်ရော ဒေါ်တင်တင် အတွက်ရော အဖော်ရသွားမှာ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဖြင့် မင်းသွားပြောကြည့်”

“အေး . . . ခဏစောင့်”

မြင့်စန်းက ဝတ်ထားသောစွပ်ကျယ်ပေါ်မှာ အပေါ်အကျီကောက်စွပ်ကာ လေချွန်ပြီးထွက်သွား၏။

နောင်နွဲ့က ငွေသွင်းစာအုပ်ကို အပေါ်အကျီ အိတ်ထဲထည့်ပြီးမှ သူနဲ့ မြင့်သွားမှာစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲထည့်ကာ ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

သူနဲ့က စိတ်တိုမျက်နှာဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ် စောင့်နေလေသည်။

“ကြာလိုက်တာဟာ . . . ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အတော်ပဲ . . . သူနဲ့ရ ဟိုဘက်လမ်းမှာ ငှားမယ့်အခန်း လွတ်ရှိတယ်တဲ့၊ အခု . . . မြင့်စန်း သွားပြောနေပြီ”

“ကိုမြင့်စန်းက သူနဲ့ကိုပြောသွားတယ်၊ ရမှာသေချာ တယ်၊ လိုက်သာလာခဲ့တဲ့ . . . ကိုင်းသွားကြမယ်”

“နင်တစ်ယောက်တည်း နေရဲတယ်နော်”

“အမယ် . . . ဘာလို့မနေရဲရမှာလဲ . . . လူကိုများ အထင် သေးလို့ . . . ဟွန်း”

သူနဲ့ . . . မျက်စောင်းထိုးပြောတာကို နောင်နွဲ့ ငေးခနဲကြည့်မိလေသည်။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ သူနဲ့ရယ်။

အခန်း(၂၀)

သျှန် . . . စီးရီးခွေ မောင်မြင့်မှာထုတ်နိုင်ခြင်း
က သျှန် ကံကောင်းတာပဲဖြစ်၏။

ပြိုက်ခဲနဲ့ ကုန်သွားတာမျိုးမဟုတ်ပေမဲ့ . . .
ရောင်းရသောစာရင်းဝင်ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် . . . ဖြည့်ဝေသျှန်၏မှာ
မည်တို့ သတိထားမိကြသူများလာလေသည်။

'သျှန်' ကံမကောင်းခြင်းက 'ဝါးရိပ်' မှထွက်ခွာ
သွားသောအပေကို ရှာမတွေ့ဘဲ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းပဲဖြစ်လေ
သည်။

"ခက်တာပဲ မောင်မိုးရာ၊ အမေပြန်ရောက်လောက်ပြီ"

မှတ်တာ၊ ပြန်မရောက်သေးဘူးတဲ့ . . . ဘယ်သွားနေ
သလဲမသိပါဘူး”

နောင်နိုး . . . ရောက်လာတာနှင့် သျှန် ညည်း

၏။

“နင် . . . ဝါးရိပ်ကိုရောက်ခဲ့ပြီလား”

သျှန် . . . ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသောအနေအ

ထားက အပြင်ကပြန်လာတာမှန်း သိသာလေသည်။

“ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဘဝီရော ဘွားညွန့်ရော အရမ်းကို စိတ်ပူ
နေကြတာဟ၊ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာဆိုတော့ ငါလည်း
စိတ်ဆင်းရဲတယ် . . . တကယ်လည်း စိတ်ပူလာတယ်”

“သူ . . . သွားတတ် လာတတ်တဲ့နေရာတွေ စုံစမ်းကြည့်
ပြီးပြီလား”

“ဟိုထစ်လောက စီးနင်းကိစ္စအလုပ်များနေတော့ ဘယ်စုံ
စမ်းနိုင်မလဲ နောင်နိုးရဲ့ . . . နင်လည်းသိသားနဲ့၊ ပြီး
တော့ . . . လူကြီးပဲလေ၊ စိတ်ပြေတော့ ပြန်လာမှာပဲ
ငါ ထင်ခဲ့မိတာ၊ ခုတော့ . . . တော်တော်တောင်ကြာနေ
ပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း . . . သွားတတ် လာတတ်တဲ့နေရာတွေရှာ

သင့်တယ် သျှန်ရေ၊ သူများကိစ္စဝပ်စုတယ်မထင်နဲ့ . . .

ကြားနေရတော့ စိတ်ပူပြီးဝင်ပြောမိတာ၊ ရော့ . . . ပုစွန်
ငါးမုန့်ကြော်လေးစားကြ၊ ခုပဲကြော်လာခဲ့တာ၊ ရော့ . . .

ရော့ . . . နောင်နိုး”

ဒေါ်တင်တင်၏တိုက်က ပတ်ကားတိုက်မဟုတ်

ဘဲ သစ်သားအုပ်ညှပ်တိုက်ဖြစ်၏။

အခန်းနှစ်ခန်းကြား ကာရံထားသော သုံးထပ်

သားက အပြည့်မရှိဘဲ အပေါ်မှလွတ်နေ၏။ တစ်ဆင့်နိမ့်ထား
သောဖိနပ်ချွတ်နေရာမှာ သုံးပေအမြင့်မျှရှိသော တစ်ဖက်ကပ်
တံခါးရွက်ကလေး အခန်းနှစ်ခုကြားတပ်ထားခြင်းကြောင့် . . . ဟို
ဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်း လွယ်လင့်တကူ ကူး၍ရလေသည်။

ဒေါ်တင်တင်က ဆင်နားရွက်တံခါးဖွင့်ဝင်လာ

ပြီး ငါးမုန့်ကြော်မန်းကန်ပေးရာမှ နောင်နိုးနှင့် သျှန်ကို အကဲခတ်
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။

သျှန်၏တိမ်ညှပ်ခန်းကလေးက ပစ္စည်း တန်

ဆာပလာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိပေ။ လျှာတိုးကြမ်းခင်းအနေအထား
လှပခြင်းမရှိသဖြင့် လူငှားတင်လျှင် မျက်နှာပန်းလှအောင် နေ၍
တင်တင်ခင်းပေးထားသော ဖယောင်းပုဆိုးသာရှိ၏။

နောင်ရိုးက နံရိုးတိုင်နေရာမှ သွက်လက်စွာ ထလှူလေသည်။

“အတော်ပဲ ကြီးတင်ရ . . . ဆာနေတာနဲ့ သျှန်ဆီမှာ တစ် ခုခုစားမလားအောက်မေ့ထားတာ”

ပြုံးချိုမျက်နှာထားဖြင့် ရယ်မောပြောလျှင် သျှန်က မျက်စောင်း ဖျတ်ခနဲထိုး၏။

“စားရမယ် အားကြီးကြီး၊ သူများတောင် ကြီးတင်က ကျွေးထားရတာ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်ဘာတစ်ခုမှမရှိတာ တယ်လိုစားသောက်နေသလဲ တစ်ခွန်းမပေးဘဲနဲ့များ”

“ဟိုက် . . . ဟုတ်သားပဲ သျှန်ရဲ့၊ ဆောဖိုး . . . ဆောဖိုး ငါ့ လုံးဝမေ့နေတာဟာ”

နောင်ရိုးက နဖူးရိုက်ပြောလေသည်။ ကြီးတင် က နောင်ရိုးနှင့်သျှန် နှစ်ယောက်ရေနှားမှာ ထိုင်ချလေသည်။

“ဘာတစ်ခုမှ ပါမလာခဲ့တော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ တို့နှစ် ယောက်ပေါင်းစားမယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်စာ တစ်ခါ တည်းထည့်ချက်လိုက်တယ်လေ၊ ကုန်ကျစရိတ် တစ် ယောက်တစ်ဝက်ပဲပေါ့၊ ထမင်းလခပေးစားတဲ့သဘော လည်း မသတ်မှတ်ပါဘူး၊ သျှန်ဆီက အကျိုးအကြောင်း

သိထားရတော့ အတူအညီပေးတဲ့သဘောပါပဲ”

“သျှန်ကတော့ ကြီးတင်နဲ့တွေ့ရတာ ဘုရား ‘မ’တာပဲ အောက်မေ့ပါတယ်၊ အဟုတ်ပါ”

“ရော . . . စားဦး၊ ကောင်းတယ် . . . ဆီမို့နေတာပဲ”

နောင်ရိုးက သျှန်လက်ထဲ ပန်းကန်ကမ်း၏။ သျှန်က ပန်းကန်မယူဘဲ ငါးမုန့်ကြော်တစ်ခဲယူစားလေသည်။

“ဒါနဲ့ . . . အမေဆိုတာက ရှာကြားဦးလေ၊ ဒီလိုနေလို့ဖြစ် မလား”

ဒေါ်တင်တင်က လူကြီးပီသစွာ စိတ်ပူစကား ပြောခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။ ခြောသာပြောရသည်။

သျှန်တို့သားအမိ ပြန်လည်ထင်မြတ်ပြီး သျှန် မိမိခန်းဆက်မငှားမှာစိုးရိမ်၏။ သျှန်လို တစ်ကိုယ်တည်သမား နှိုက် သိပ်လွယ်ကူလှတာမဟုတ်ပေ။

ပြီးတော့ . . .

တစ်ယောက်စာပိုပိုသာသာလေးချက်လိုက် စာနှင့် သျှန်နှင့်သူမ နှစ်ယောက်စာစား၍ရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သျှန်က အပြင်မှာ ဘာစားလို့ ညာစားလို့ဆိုပြီး စားသောက်ခြင်း ပြုသဖြင့် မိမိအတွက် စားသောက်စရိတ်အလိုလိုထွက်လာသ

ဖြင့် ဟန်ကျနေလေသည်။

“ဈာမှာပါ . . ခက်တာက ဘယ်မှာဈာရမှန်းမသိတာ ကြီးတင်ရဲ့”

“သူ့ သွားတတ်လာတတ်မယ့်နေရာတွေပေါ့။ သိပ်ထေး ဝေးလံလံကြီးသွားမယ်တော့မထင်ပါဘူး”

သူ့နံ့က နောင်ရိုးထဲ အကြည့်တစ်ချက်ရောက် ကာ ယုံယုံလေးပြန်လေသည်။

“အမေက တခြားဘယ်မှမသွားတတ်ဘူး။ ဝါးရိပ်ဆိုင်နဲ့ အိမ်နဲ့ . . ဝါပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီးသွားတာပြုတာကို မရှိတာ၊ ဝါကြောင့်လည်း . . ဘဝီနဲ့ သွားညွှန်က စိတ်ပူနေကြ တာ၊ သွန်ကြောင့်ဆိုပြီး . . သွန်ကို စိတ်ဆိုးနေကြတယ် လေ”

“ဟဲ့ . . တခြား ဘယ်ကိုမှမသွားတာ”

ကြီးတင် တဖန်တပြောဆိုပုံက မျက်လုံးပြူးကို တော်တော်နှင့် ပြန်မသိမ်းနိုင်ပေ။

“အဟုတ်ကို မသွားတာ၊ သွန်တစ်သက်ဆိုပါတော့”

ပြောရင်းမှ . . ဝါးရိပ်ကိုရောက်လာခဲ့သော အချိန်ကာလကို သတိရ၏။ နေခဲ့ဖူးသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့

ကလေးတစ်မြို့ကို ဖျတ်ခနဲသတိရ၏။

အဲဒီများသွားရောသလား။

စိတ်ရောက်၏။

သို့သော် . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ချက်ချင်း ပြန် ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး . . အဲဒီလောက်ခြေငြိမ်တာ အံ့ပါရဲ့၊ တို့ များတော့ . . အိမ်တွင်းစောင်းနေရတာလောက်ပျင်း တာမရှိပါဘူး။ ဟိုသွား ဒီသွား သွားနေရမှ စိတ်ပျော် တာ”

ဒေါ်တင်တင်က စိတ်ပျက်မျက်နှာဖြင့် မျက်နှာ ရှုံ့တွနေ၏။ နောင်ရိုးက သွန်ကိုကြည့်၏။

“သွန် . . နည်းနည်းပေးပါးထွက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်မလား”

“အင်း . . ကြည့်ချင်တယ်။ သွားညွှန်တို့စိတ်ပူတာက မပြောနဲ့၊ သွန်တောင် စိတ်ပူလာပြီ နောင်ရိုးရဲ့၊ အမေ က ဘယ်မှသွားတတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . သွားကြမယ်လေ”

“ပေး . . ပန်းကန်ဆေးပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အမယ်လေး . . နေပါ . . နေပါ။ တော်တို့ဘာသာ တော်တို့ သွားစရာရှိတာသွားကြပါ။ ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ့်

ဘာသာကိုယ်ဆေးပါမယ်”

နောင်ရိုးလက်ထဲမှပန်းကန်ကို သျှန် လှမ်းယူ
မည်အပြု . . . ဒေါ်တင်တင်က တားဆီးကာလှမ်းယူ၏။

နေရာမှ ပျင်းတု့စွာ ထ၏။ အေးဆေးစွာ စ
ကားပြောချင်ကာမှ သွားကြမည်ပြုခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်သွားဖို့
လည်းရလေသည်။

“ဒါနဲ့ . . . သျှန် သီချင်းခွေထွက်ပြီဆို . . .”

ဖိနပ်ချွတ်မှ တစ်ထစ်ဆင်းပြီးမှ သတိရစွာ
လှည့်ပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ထွက်ပါပြီ”

“ဒါဆို . . . ဝါလည်း တစ်ခွေပေးခလ”

“ကြီးတင်က သီချင်းနားထောင်မှာမို့လား”

“အို . . . ဘာဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ကြည့်ရမှာပေါ့။ သူများ
မေးတော့ ပြောလို့ရတာပေါ့ . . . ပေးမှာလား”

သျှန်နှင့် နောင်ရိုး တစ်ယောက်မျက်နှာထစ်
ယောက်ကြည့်ရယ်မိကြရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

ဒေါ်တင်တင်က ဘာရယ်တာလဲဟူသောအ
ကြည့်ဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

အိ အိ အိ

အခန်း(၂၁)

သျှန်တို့နေသောနေရာက . . . ဘတ်(စ်)ကားပဲ
ပီးစီး အငှားကားပဲ ငှားငှား လမ်းထိပ်ထိလမ်းရွှောက်ထွက်ကြရ
၏။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သျှန်တို့လမ်းထဲထိအငှား
လိုက်လာသောကားနှင့်ဆုံပါက လွယ်လင့်တကူ အငှားကား ငှား
လို့ရတတ်လေသည်။

နောင်ရိုးနှင့်သျှန် ထွက်လာချိန်မှာ ဒေါ်တင်
တင်က ထုံးစံအတိုင်း ကိပ်ထဲမှ ချောင်းပြောင်းကြည့်ရှုကုန်ရစ်
လေသည်။ ဒါကို နောင်ရိုးရာ သျှန်ပါ ဖြင်လေသည်။

“ဒေါ်တင်တင်က ဒီအတိုင်းထွက်ကြည့်လည်းရနေသားနဲ့၊ ဘာလို့ချောင်းကြည့်နေတာလဲ မသိဘူး၊ တစ်မျိုးပဲနော်”

“အဲဒါ . . သူ့အကျင့်ပဲ နောင်နိုးရဲ့၊ သူက အားနေတဲ့သူလေ၊ ဒီတော့ . . ပျင်းပျင်းနဲ့ သူများတွေကိုစောင့်ကြည့်တာ သူ့အကျင့်ဖြစ်လာတယ်”

“နေရထိုင်ရတာတော့ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် . . နည်းနည်းစပ်စပ်စုစုနိုင်တာကလွဲရင် စိတ်သဘောရင်း ကောင်းပါတယ်”

“ဟာ . . သျှန် . . ခဏလေး . . ခဏ”

“ဟင်”

နောင်နိုးပုံစံက အလန့်တကြားမို့ သျှန် လန့်

သွား၏။

“ကြားလား . . ကြားလိုက်သလား”

နံဘေးမှဖြတ်သွားသောကားကို လက်ညှိုးထိုး

ပြတာမို့ သျှန် ပြူးတူးကြောင်တောင်လေးပဲကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲ နောင်နိုးရဲ့၊ အငှားကားမှ မဟုတ်တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သျှန်ရား၊ ကားထဲကဖွင့်သွားတဲ့သီချင်းသံတ နင့်အစစ် ကြီးပေါ်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကြားလားမေးတာ”

သျှန် . . အံ့ဩ ရင်ခုန်လေသည်။

“ငါ့အသံ . . ငါ့သီချင်း . . ဟာ”

အံ့ဩလှစွာ တုန်လှုပ်ဝမ်းသာပုံစံ မယုံကြည် နိုင်အောင်ဖြစ်နေပုံပါ။

“ဟုတ်ပါမလား . . နောင်နိုးရား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှဟာ . . နင်ကလည်း နင့်ကို ငါက ဘာလို့ညာပြောရမှာလဲ၊ နင့်သီချင်းခွေဖွင့်သွားတာ သေချာတယ်၊ နင် နာမည်ကြီးမှာသေချာတယ်”

“အဲဟုတ် . . တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ . . ခုနာမည်ကြီးတွေဆိုတာလည်း တစ်ယောက်ကအစ တစ်ရာ အားပေးရာက နာမည်ကြီးလာကြတာပဲဟာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နောင်နိုးရား၊ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

သျှန် ပျော်ရွှင်ဖြူတူးနေပုံက တွေ့မြင်နေရသူပင် အပျော်တူးစက်၏။

“ဒါက အစပိုမဟုတ်ဘူး... နောက်တော့လည်း အဲဒါတွေအားလုံး... နှင့် ခိုးသွားမှာပါ သျှန်ရာ၊ ခဏလည်း... သျှန်ခဏလေး”

“ဟဲ့... ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

နောင်မိုးက လမ်းထောင့်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် သျှန် ကြောင်တောင်တောင်လေး လိုက်ပါသွားရ၏။

“နောင်မိုး... နှင့် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

နောင်မိုးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ကက်ဆက် ခွေထုတ်ပေးပြီး ဖွင့်ခိုင်းသဖြင့် သျှန် မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်ကာ ပူထူ၏။ လက်ဖက်ရည်မှာကား ထိုင်ခုံပုလေးမှာထိုင်၏။

“ရှက်စရာကြီးဟာ... ကိုယ့်သီချင်း ကိုယ်ပြန်ဖွင့်ခိုင်းရတယ်လို့... နှင့်ကလည်း”

သျှန်... ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ကလေး မာန်လေးသည်။

“နှင်မသိဘူး သျှန်ရဲ့ ဒါ... ပရိသတ်နားထင်ရောက်စေရန် သွင်းပေးတဲ့ကြော်ငြာတစ်ခုပဲ၊ ဒါမှ သတိထားမိကြမှာပဲ”

“ငါ့မုန်းသိသွားရင် တော်တော်ကြောင်တယ်ထင်မှာပေးချာတယ်”

“စိတ်ချ... နှင့်ကို ဘယ်သူမှမသိစားသေချာတယ်... လောင်းမလား”

“တော်စမ်းပါ... လောင်းကြေးထပ်ဖို့ သိပ်ဝါသနာပါတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့ကို တော့လို့ပွဲများမှတ်နေသလား မသိပါဘူး”

နောင်မိုး သဘောကုစွာရယ်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှဖွင့်သောကက်ဆက်မှ သျှန်အသက်ကြားရချိန်မှာ ဆိုင်၌ လှစည်ချိန်နှင့်အကိုက်ပုံဖြစ်လေသည်။

ယခုအချိန်မှာလောက် သျှန်၏မျက်နှာလေးဝင်းပကြည်လင်နေတာမရှိတော့ပါ။

ထိုနေ့က... အမေ ခေါ်ပြီးသင်သွားမည်ထင်သောနေရာဌာန၊ သတင်းအစအနကြားရမည်ထင်သောနေရာဌာနများသို့ သျှန်နှင့်နောင်မိုးတို့သွားရောက်စုံစမ်းပေးပြန်ကြရတာ ခြေတိုလှပါပြီ တင်စားပြောရမလောက်ပါ။

“အဲဒါဟာ... ဘယ်အားတစ်ပင်သိဘူး၊ ဘာပဲလောင်းမှ ကိုမကြားရတာ၊ ကြည့်ရတာ ကြောက်လေးကောင်ထဲက

တစ်ကောင်လို မြေလှိုင်းနေသလားမသိပါဘူး”

“ဟဲ့ . . . ဘာစကားတွေပြောတာလဲ၊ သူများအမေကို နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“နင်ကဟာ . . . တရုတ်သိုင်းကားထဲက ကြွက်လေး ကောင်တို့ နင် မသိဘူးလား သျှန်ရဲ့၊ ဘာ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိဖြစ်စရာရှိသလဲ”

သျှန် မျက်စောင်းလေးခဲ၏။

“ထော်တော့ . . . လျှာမရည်နဲ့တော့ . . . စိတ်ပူတာ ရင် တစ်ခုလုံးအရည်ပျက်မတတ် လောင်မြိုက်နေပြီ နောင် နိုးရဲ့၊ ဒီမှာဖြင့် . . . အမေ ဆယ်ရောက်နေမှန်းမသိလို့ စိတ်ပူရတဲ့ကြားထဲ . . . မြေလှိုင်းတယ်ပြောတော့ ကောင်း ရော”

သျှန် . . . အသံတုန်ရုံမက မျက်ရည်ဝတာဖြင့် တော့ နောင်နိုး ပျာယာခတ်သွားရလေသည်။

“ဟာ . . . ဆောနီ . . . သျှန်ရော၊ ဆောနီ . . . ငါက မြေ လှိုင်းပျံ့စကားလုံးမျိုးသုံးစိတာဟာ . . . ဆောနီ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“စိတ်က ဆိုးပြီးနေပြီ၊ စိတ်ဆိုးပြီးသားကို ပြင်လို့ဘယ်ရ မလဲ နောင်နိုးရဲ့၊ နင်ကလေ ပြောလိုက်မှဖြင့် ဒီအတိုင်း

ချည်းပဲ၊ ထားပါ . . . အရေးကြီးတာက အမေ့ကိုရှာတွေ့ ဖို့ပဲ”

“နင့်အမေထွက်သွားတဲ့ကိစ္စ . . . နင့်တို့အမေ . . . အဲ . . . ဦးကို နင်ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား”

“ဟာ . . . ဘာတိစ္စအထူးအညီတောင်းရမှာလဲ၊ မဆိုင် လိုက်တာ . . . ဘာမှမဆိုင်တော့တာကို”

သျှန် ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်၏။ တကယ်လည်း လုံးဝပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုမရှိကြတော့ပြီပဲ။

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ . . . သူက ကားလည်းရှိ အပေါင်းအ သင်းကလည်းများတော့ စုံစမ်းလို့လွယ်လော့လို့ ငါ တွေးမိတာပါ”

“တော်စမ်းပါ နောင်နိုးရော၊ အဲဒီတော့မှ . . . ဟိုတုန်းက ကိစ္စ သုံးပေါ်သလိုပေါ်မှာ သူ မဖိုးရိမ်ဘဲနေမလား၊ အမေ ရှာတွေ့ခဲ့ရင်တောင် . . . သူ့ကြောင့်အမေနဲ့ငါ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စ သူ့ကိုမှအကူအညီတောင်းရသ လားဆိုပြီး . . . အမေက ငါ့ကို ဒီထက်ပို စိတ်ဆိုးမှားတာ မစဉ်းစားနဲ့ . . . မဖြစ်ဘူး”

“ပါဖြင့် . . . နင် ဘာကြောင့် အိမ်စောင့်အစည်းလာရသလဲ ဆိုတာ . . . ဦး မသိဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“သိတယ်... အဖေနဲ့မတ်သက်ဆက်နွယ်တာကို အဖေ
မကြိုက်လို့... ငါ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာရတယ်ဆိုတာ
လောက်မ ငါပြောထားတယ်၊ အဖေဆင်းသွားတာတော့
မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ ငါမပြောတော့ဘူး”

“ဒါတော့ နင့်အဘောပဲပေါ့ သူနဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့
ပြောသင့်တယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါမှ... နင့်ကို အဖေတစ်
ယောက်အနေနဲ့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ကြည့်ဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိ
ပါလားဆိုတာ သူသိမှာ”

“တော်ပါပြီဟာ... ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးတည်းက တာ
ဝန်ယူရကောင်းမှန်းမသိလို့ ထားသွားခဲ့သေးတာပဲ၊
ခု... စီးရီးယပ်ပေးတာနဲ့ပဲ တော့နပ်ပါပြီ၊ တော်နေကြာ
ရိုးရိုးသားသားပြောပြတာတောင် တစ်မျိုးထင်မှာစိုးရိမ်
ရတယ် နောင်ရိုးရဲ့ နှင် ဘာမှမရွယ်နဲ့... သိရဲ့လား”
“ဟုတ်ကဲ့... သိပါပြီခင်ဗျာ”

နောင်ရိုးက ပါးစပ်ကို ရောက်နှစ်ဖက်တုပ်ကာ
ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောပြနေကြာနဲ့... သူနဲ့မျှော်စောင်းက ဝဲခနဲ ကျလာ
ကာ ခိုက်မည်ပြင်၏။

နောင်ရိုး... ကျောတော့ပြေးလေသည်။

ကဏန်း(၂၂)

“ဟိတ်ကောင်... ဟိတ်ကောင် နောင်ရိုး... လာနား
ထောင်စမ်း၊ လာ... နားထောင်ကွ... ဘယ်သူလဲလို့”

နောင်ရိုး အိမ်ပေါ်လှမ်းအောက်မှာ မြင့်စန်းက
နေကြီးသုတ်ပျာခေါ်သဖြင့်... နောင်ရိုး ဒိတ်ခနဲဖြစ်၏။

“ဘာလဲ... အာဖြစ်လို့လဲ”

“နားထောင်... ဆို”

ဘော်လုံးပုံစံရေဒီယိုကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

နောင်ရိုးကြားသာအောင် အသံကို ပိုမိုမြှင့်တင်၏။

“သူနဲ့ဆိုတာကတော့ အိမ်နားမညီပဲပေါ့နော်၊ အိမ်မှာ

သျှန်လို့ပဲခေါ်ကြတာပါ။ သီချင်းဆိုတော့မှ . . ပြည့်ဝေ
သျှန်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ဆိုတာပါ”

ဟာ . . သျှန် . . သျှန်အသံ . . .

နောင်ရိုး မျက်နှာ ဝင်းလက်စောက်ပသွား၏။

သျှန်ကို . . အသံလွင်ဌာနမှ အင်တာဗျူးခံရ

သည်အထိ တွင်ကျယ်လာခြင်းအတွက် ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သည်
အထိ နောင်ရိုး ပျော်လေသည်။

“သျှန်ပဲကွ . . သျှန်ကွာ . . ဘယ်တုန်းက အသံသွင်း
လိုက်မှန်းတောင်မသိဘူး”

“အေး . . ငါလည်း မင်းဆီက ဘာပြောသံမှမကြားရဘဲ
ကြားရလို့ အံ့ဩနေတာ။ မင်း . . မသိဘူးလား”

“ဟင်အင်း . . ခုတလော . . သူ့ရော ငါရော အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေတာ မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီကွ”

ပြောရင်း . . သျှန်အသံကို နားစိုက်၏။ အနေ
ထဲ ရေဒီယိုလိုင်းက တချစ်ချစ်မြည်သံဖြင့် အားစိုက်နားထောင်
ရလေသည်။

“ဟာ . . ဟေ့ကောင် . . ဘယ်လဲ”

“သျှန် . . သိပါ့မလားလို့ကွ၊ သွားဖွင့်ပြမလို့”

နောင်ရိုး ကောက်ယူကိုင်လိုက်သောစာတမ်း
ရေဒီယိုကို မြင့်စန်းက ပြန်လှူယူ၏။

“ဖြစ်သည်မနေနဲ့နော် နောင်ရိုး၊ နော် . . ငြိမ်ငြိမ်နေ
နားထောင်၊ မင်းပြေးသွားလို့ လုံးစ ဝိမာမဟုတ်ဘူး။
တော်နေကြာ . . ပြီးတော့မှာ”

နောင်ရိုး ပြန်ထိုင်ရပေမဲ့ . . စိတ်က မငြိမ်ပါ။
သျှန် ရယ်မောပြောဆိုနေသံကို သျှန် ကိုယ်တိုင်နားမထောင်လိုက်
ရမှာ မကြားလိုက်ရမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေလေသည်။

“စီးရီးထွက်တာ အောင်မြင်တယ်နော်၊ ပြည့်ဝေသျှန်ဆို
တဲ့နာမည်ကို လူတော်တော်များများသိကြတယ်ဆိုတော့
အရမ်းပျော်မှာပဲထင်တယ်”

သျှန် သဘောကျစွာ ရယ်သံမှာ ရှက်သံလေး
နောနေလေသည်။

“အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောလို့မရသေးဘူးထင်တယ်၊ သျှန်
စီးရီးက အခုမှ ဒီတစ်ခွဲပဲထွက်ရသေးတာလေ၊ လက်
ခံကြတယ်လို့ပြောရမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း
သျှန် အရမ်းပျော်တာအမှန်ပါပဲ”

“နောက်ထပ်စီးရီးထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ထင်တယ်”

နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှိပါတယ် . . . ထွက်မှာပါ . . . စီစဉ်နေပါပြီ”

“အခု သီချင်းခွေတော်တော်များများကို အဆိုတော်တွေ ကိုယ်တိုင်တီဗီမှာကြော်ငြာနေကြတာ တွေ့နေရတယ် လေ၊ သျှန်ရော . . . အဲဒီလို လူကိုယ်တိုင်ကြော်ငြာဖို့လို အပ်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“ကြော်ငြာဖို့လိုအပ်တယ်လို့ သျှန် ထင်ပါတယ်၊ ဒါမှ . . . ပရိသတ်က ပိုပြီးသတိထားမိမှာလေ၊ လူကိုယ်တိုင်ကျ တော့ အစီအစဉ်တော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . သျှန် စိတ် မရဲလှဘူး”

“အာဖြစ်လို့ စိတ်မရဲရတာလဲ၊ သျှန်က အရမ်းခေမာတာ ပဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်ရင်တောင်ဖြစ်မှာ အသံရော ရုပ်ရော ပြောစရာမရှိတဲ့ဟာ”

သျှန်၏ရယ်သံ ပိုမိုမြင့်တက်လာ၏။

“ကွာ . . . အရေးထဲမြောက်နေပြန်ပြီ၊ ဟိုက စိတ်ဝါသွား ရင်စုကွပါပဲ”

နောင်မို့ ရင်တွေ ဖာဒိန်းဒိန်း အခုန်မြန်လာ

၏။

“မြောက်တာမဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်း သျှန်က အကြည့် ခံတဲ့ရှုပ်ကွ . . . ချောတယ်၊ သေသေချာချာပြင်ဆင်လိုက် စို့တတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်လို့ရတယ် . . . တကယ် ပြောတာ”

နောင်မို့၏အကြည့်မျက်စောင်းက မြင့်စန်းထံ ရောက်လာသဖြင့် မြင့်စန်းက တကယ်ပြောတာနှင့် စကားဆီမီး ချိန်မှာ . . . သျှန်၏ ရယ်ပြော ပြောသံကို ကြားရတာ တစ်ဆက် တည်းဖြစ်လေသည်။

“သျှန်က . . . အမှုအရာမှ မလုပ်တတ်တာ . . . ဘယ်ဖြစ် မှာလဲ”

“သရုပ်ဆောင်တဲ့အစဉ်က ဒါရိုက်တာတွေက သင်ပေး ကြတာပဲလေ . . . လုပ်ရင်ဖြစ်မှာပဲ၊ အခု . . . ရှက်ရယ် ရယ်နေတာတောင် တော်တော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ့်သီချင်းကြော်ငြာမှာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရိုက်ကြည့်ပါ လား၊ အဆိုတော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လာဖို့ ဝန်ခံသတ်က လည်း မျှော်လင့်တောင့်တကြမယ်လို့ထင်ပါတယ်”

“သျှန်ကို ခုလိုအားပေးတာ တွေ့ရတောင်ပါတယ်၊ ဖြစ် လာရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့နော် . . . သျှန်လည်း”

ကြီးစားကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . သိပ်တော့မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ ရှုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကံပါမယ်မထင်ပါဘူး၊ ရင်းနှီးရမယ့်ငွေက မနည်းတော့ စွန့်စားရဲကြမယ်မထင်ဘူး။

“သျှန် အနုပညာအရည်အသွေးကိုယုံကြည်စိတ်အပြည့်နဲ့ စွန့်စားကြည့်ချင်တဲ့သူရှိလာရင် သျှန်က လက်ခံမယ်ပေါ့နော်”

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အခွင့်အရေးကို သျှန် လက်မခံရင် သျှန်လောက်မိုက်တာ အယ်ဂျီပါမလဲနော်”

ရယ်မောပြောသံလေးက ကြည်လင်ရွှင်ယူစွာ

လွှင့်နေကာ နားထောင်တောင်းလှလေသည်။

“ကွာ . . တော်နေကြာ . . ရှုပ်ရှင်ရိုက်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းလာရင် ခုကွပါပဲ”

နောင်ဇိုးက ဆံပင်ထဲလက်ငါးချောင်းသွင်းတာ

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ညည်း၏။

“ဟ . . ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးရလို့တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ . . ရခဲဘိခြင်းဟာ . . မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နောင်ဇိုးပုံစံကြည့်ပြီး . . မြင့်စန်း ရယ်၏။ သျှန်နှင့်အင်တာဗျူးသူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားနေကြပြီဖြစ်သဖြင့် မြင့်စန်းက ရေဒီယိုအသံကိုးလိုက်၏။

“ဘာလဲ . . မင်း စိတ်ချေဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား နောင်ဇိုး၊ မှန်မှန်ပြော . . .”

“အင်း”

နောင်ဇိုးက ပင့်သက်ချသံဖြင့် ‘အင်း’အသံထွက်၏။

“စိတ်မချတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဘာမလုပ်ရဘူး ညာမလုပ်ရဘူးတွေ ပိတ်ပင်ရင် သျှန်ရဲ့ ဇာနည်အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းကိုပိတ်တာပဲ နောင်ဇိုး၊ မင်း တားဖို့တော့စိတ်မကူးနဲ့”

နောင်ဇိုး အသံထွက်အောင် ရယ်လေသည်။

“မင်း ငါ့ကို သိပ်အထင်ကြီးနေပြီ မြင့်စန်း၊ တားရတောင် ငါနဲ့သျှန်က ဘာမှပတ်သက်နေတာမှ မဟုတ်တာပဲ”

မြင့်စန်း . . အံ့ကြံမျက်နှာ ပန်ကြည့်လေသည်။

“မင်းတို့ချင်း ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လား နောင်

မိုးရေ၊ ဒီလောက် တတွဲတွဲဖြစ်နေတာကြာပြီပဲ၊ ဖုံးမိ မနေနဲ့”

“သူငယ်ချင်းတွေကွာ . . သူငယ်ချင်းပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ သျှန်က တွဲတာကွာ၊ စွတ် အထင်ကြီးမနေနဲ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းနဲ့ငါ၊ ဒီလောက်ရင်းနှီးတာ ဘာ ဖုံးစရာလိုသလဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . မင်း ကြွနေတာ အဆီသာချည်းပဲ နောင် နိုး၊ သျှန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိတာ သိသာနေတာ၊ မင်းဖွင့်ပြောသင့်ပြီ . . ဘာလို့ ဖွင့် မပြောတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် . . ဖွင့်ပြောဖို့ ငါ အကြိမ်ကြိမ်ကြိမ် စားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . သူစိတ်ဆိုးသွားမှာ မခေါ် မပြောတော့မှာစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ငါ မျှီသိပ်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ကွာ . . .”

နောင်နိုး စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းယမ်း၏။ ပြုနေထူ

ထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်ထဲ လက်ငါးချောင်းထိုးဖွ၏။

“ဘာဖြစ်လဲ . . . ခုတော့ . . .”

“သူ့ အောင်မြင်လာလေ . . ငါ ပြောမထွတ်လေပဲ”

“အေး . . မထွက်နဲ့နော် . . မထွက်နဲ့၊ တော်နေကြာမှ

ဒီထက်ဝေးသွားမယ် နောင်နိုး၊ သျှန်က ခုတောင် နှစ် မည်တော်တော်လေးရနေပြီ၊ နောက်ထွက်မယ့်ခွေအ တွက် ကြော်ငြာတောင် သူနဲ့ရိုက်မယ်ဆို . . မင်းပဲပြော တာ”

နောင်နိုး ခေါင်းညိတ်၏။

“အစီအစဉ်ရှိတယ်ကွာ၊ ဓာတ်ပုံဆရာက သျှန်နဲ့ကြော်ငြာ ရိုက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ဦးသန့်စင်ကိုပြောတာနဲ့ ဦးသန့် စင်က စီစဉ်တာ”

“ဒါဆို သေချာပြီ နောင်နိုး၊ မင်းတော့မလွယ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ . . ဒီထက်ထိအောင်မြင်ရင် ငါနဲ့အလှမ်းဝေး သွားမှာစိုးရိမ်လို့လား”

“ဒါပေါ့ . . ဒါပဲရှိတာပဲ”

“အဲဒီတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ငါ့ကံတရားပဲ ပေါ့”

ပြောရင်း နောင်နိုးအဆံက တိမ်လဲနစ်မြုပ်

သွားလေသည်။ ‘သျှန်’ ကြီးပွားတိုးတက်အောင်လုပ်တာ မြင်ချင်

တွေ့ဆုံလှပါသည်။

သို့သော် . . . တလူလူမြင့်တက်သွားသော စက္ကူ
စွန့်တစ်ခုလို သူနှင့်အလမ်းတွာဝေးလျက် . . . အမြင့်မှာရှိသော
အခြားစက္ကူစွန့်၏ကြီးနှင့်ငြိတွယ်ဖြတ်တောက်ခံရမှာ စိုးကြောက်
လှ၏။

နောင်ရိုး . . . စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သည့်အတိုင်း

“ဖုန်းမြင့်နိဗ္ဗိဟူသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးနှင့် ‘သူန့်’တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း
ဖြင့် နောင်ရိုးနှင့်သူန့်တို့ ဝေးကွာသွားစေဖို့ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၃)

‘သူန့်’၏တေးစီးရီးကြော်ငြာတွင် ‘သူန့်’ကိုယ်
တိုင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် . . .

‘သူန့်’ ၏အမည်နာမကို ပိုမိုသတိထားမိသွား
ကြ၏။

“ချောတယ်နော် . . . အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“လှလိုက်တာ”

ဆိုသောစကားကို မြင်တွေ့သူတိုင်းပြောကြား
စဉ်အထိ သူန့်၏အလှ ဖန်သားပြင်ထက်တွင် တေးကံပ
င်ကြားခဲ့လေသည်။

“ဒါ ဦးဆုံးရိုက်တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ . . . ကြောင်မသွားဘူး၊ တကယ်ကြည့်လို့ထောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်”
 “ဘာလဲ . . . ဒါရိုက်တာကြီးရေ . . . ဒါရိုက်တာမျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့များ စိတ်ကူးနေပြီလား”
 ‘ဖုန်းမြင့်နိုင်’က ရယ်သွမ်းသွေးကာပြောခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်၏။ ‘သျှန်’နာမည်ကို ထိုလူပြော ဒီလူပြောဖြင့် ကြားနေရင်း တိုယ်တိုင်က သျှန်ကို လုံးဝမတွေ့ဖူးသေးပါ။
 တီဇီရှေ့မှာထိုင်ဖို့ သူ လုံးဝ ဝါသနာမပါတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ စလောင်းရှေ့မှာထိုင်ပြီး သူကြည့်ချင်သော လိုင်းကိုရွှေ့ပြောင်းကြည့်ရတာလောက် ဘယ်လိုစိတ်ဝင် စားစရာကောင်းပါသလဲ။

“ဟာ . . . စိတ်ကူးတာပေါ့ဗျာ၊ အနုပညာအရည်အသွေး ရှိတဲ့သူကို . . . မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တယ်ဗျာ။ ဒီကောင်မလေးက တကယ် Move သွင်းပြီးအလုပ်လုပ်တာ ရုပ်ရှင်သာရိုက်လို့ကတော့ မိုးပျံအောင်နာမည်ကြီးစေရမယ် . . . မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်ပါလား”

ဖုန်းမြင့်နိုင် သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ခင်ဗျားက ဒါရိုက်တာ၊ ခင်ဗျားစမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ အသိ”

ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်စေ့တာလဲ”
 “ခွေရတယ်လေ . . . ကျွန်တော်က အနုပညာစိတ်ကူးတာ . . . ငွေမှမရှိတာပဲ ဦးဖုန်းမြင့်နိုင်ရဲ့၊ အဲဒီတော့ ပြောင်ပဲပြောမယ်ဗျာ . . . ရှမ်းရှမ်းပဲ၊ ခင်ဗျားက အရင်းအနှီးရှိတဲ့သူ . . . ဒီလိုင်းထဲဝင်တိုးကြည့်ပါလား”

ဖုန်းမြင့်နိုင် ရယ်သံပိုမိုကျယ်လာ၏။

“မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ကိုယ်တောင် ဦးနှောက်စားလှပြီဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဝင်တိုးဖို့အချိန်ရမှာလဲ”

“ဒါကတော့ဗျာ . . . ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ၊ ကျွန်တော် အားလုံးကိုင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါက ယုံကြည်ရင်ပြောတာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲ၊ ဒီအလုပ်လုပ်နေရရင်ပဲ ကျေနပ်နေတာဗျာ၊ ငွေအရင်းအနှီးရှိလို့ကတော့ ဒီစကား ခင်ဗျား လုံးဝ ကြားမမှာမဟုတ်ဘူး”

ဖုန်းမြင့်နိုင်၏အရယ်မျက်နှာလေး လော့ဘုပြင်သက်၏။ ဒါရိုက်တာ ဦးထိပ်ခေါင်၏စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ည့်လေးစားစိတ်ရှိသူပီသစွာ . . . စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စဟစ်ခုံအဖြစ်

ရင်ထဲတိုးဝင်၏။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သူ မြင်လေသည်။

“ကျွန်တော်သာလုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလုပ်ပေးမယ်ပေါ့ဟုတ်လား ဦးခေါင်”

ထိပ်ခေါင်ဟူသောနာမည်မှ ‘ခေါင်’ကို ‘သူ’ခေါ်ခြင်းပဲဖြစ်၏။ ဦးထိပ်ခေါင်၏မျက်နှာက ဝင်းလက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဒါပေါ့... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ဒီစကားမျိုး ကတိကဝတ်ပြုနေရမယ့်သူတွေလားဗျာ၊ ပြောစရာတောင်မလိုပါဘူး။ ပရိဂ္ဂဟာသာရှိကြည့်... ပွဲကပြတ်ပြီဗျာ ကျိန်းသေအောင်ပွဲခံရမှာ သေချာတယ်။ ဟာ... ရယ်ပြန်ပြီ ဘာရယ်တာလဲ ကိုဖုန်းမြင့်ရဲ့”

“ညော်... မြောက်ရင် မြောက်၊ မမြောက်ရင် ချောတ်ထဲကျ... ဒီနှစ်လမ်းပဲရှိတယ်များပြောတော့မလားလို့ဗျာ ကြိုတွေးရတာလေ”

ရယ်သံဖြင့်ပဲပြောလေသည်။

“ဟာ... ဖွ၊ ဘာလျှောက်ပြောတာလဲ၊ ထိပ်ခေါင်ဗျာ... ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် အပျက်ခံမယ့်အလုပ် ဘာအလုပ်မှ

မလုပ်ဘူး... စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားသာ စိတ်ဝင်စားရင် ပြီးပြီဗျာ၊ ကောင်မလေးအခြေအနေကို ခင်ဗျားကြည့်ဦးလေ၊ ဒီည တီဗီကြည့်ကြည့်ပါလား”

“ဟား... ထိုင်စောစိုကြည့်ရလောက်အောင် ကျွန်တော့်မှာအချိန်ပိုမရှိတာ ခင်ဗျားသိသားနဲ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော်ကူးထားပေးမယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားသလား... ဒါပဲပြော”

“ဆိုပါတော့... ခင်ဗျားလို အဓိပတိထိပ်ခေါင်ရဲ့စကားကိုမှ စိတ်မဝင်စားရင် ဘယ်သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားရမလဲဗျာ”

“ဟာ... ခင်ဗျား အမှန်တရားတွေ တော်တော်မြင်တတ်လာပြီပဲ ကိုဖုန်းမြင့်ရ... ဟင်”

ဦးထိပ်ခေါင်၏ ပီတိဖြင့်ရယ်သံ၊ ဦးဖုန်းမြင့်နိုင်၏ရယ်သံနှစ်ခု ကြည်မွေ့စွာဖြစ်ထွန်းခြင်းက...

ပြည့်ဝေသျှန်၏အောင်မြင်မှုအတွက် မြစ်ဖျားခံရာ အခြေခံပဲဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၄)

နောင်နိုးကိုမြင်တာနှင့် ဒေါ်တင်တင်က အပြေးအလွှားပြေးထွက်လာခဲ့၏။

“ဟယ် . . . နောင်နိုး၊ နင် သိပြီးပြီလားဟင်၊ သိပြီးလား သျှန်အကြောင်း . . .”

“ဟင် . . . သင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိမ်ထဲမှာ လှမ်းတက်လာခဲ့သော နောင်နိုး၏ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်၏။ ရင်က ဒိန်းခနဲ ခုန်၏။ မျက်စိအကြည့်က သျှန်၏အခန်းဘက်ရောက်၏။

သျှန်၏အခန်းတံခါးက ဖွင့်လျက်အေးအေးထား

မှာပဲရှိပေမဲ့ . . သျှန် ရှိမရှိ မသေချာပေ။

သျှန်နှင့်ကြီးကြီးတင်က တစ်ယောက်တစ်ခန်း နေတယ်ဆိုပေမယ့် နှစ်ယောက်တစ်အိမ်နေသလိုပူးပေါင်းနေထိုင် တာမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် သျှန်က အပြင်ထွက်လျှင် တံခါးပိတ်သွား ကျင့်မရှိဘဲ ဖွင့်ထားစမြဲဖြစ်၏။

“သျှန်ကို . . သျှန်ကို . . ရှပ်ရှင်ရိုက်တော့မှာတဲ့”
“ဟင်”

နောင်ရိုး၏ရင်မှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်၏။ ဝမ်းသာစွာ လှိုက်ခနဲဖြစ်ပြီးမှ ရင်ထဲ ဟာဆင်းသွားသလို ခံစားရ၏။ ထင်သည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဟု ထင်ခဲ့ တာ . . ခုတော့ . . ဖြစ်ပြီလေ။

“သျှန် . . ဘာမှလည်း ကျွန်တော့်ကိုမပြောပါလား”
ဝမ်းနည်းသံမပါစေဖို့ အသံကို ထိန်းပြောရ လေသည်။

“ပြောရအောင် . . မင်းက ခရီးထွက်သွားတယ်ဆို၊ အမယ်လေး . . သျှန်မပြောနဲ့၊ ကြီးတင်တောင် ဖော် တယ်ကွဲ့၊ သူဌေးက ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါ ရိုက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်လာပြီး စားပြောဆိုသွားကြ

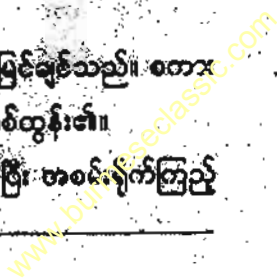
တာ”
“ခုရော . . သျှန် ဘယ်မှာလဲ”
“သူဌေး . . လာခေါ်သွားစာထိုး မိတ်ကပ်ပြင်ပြီး အစမ်း ရိုက်ကြည့်မယ်ဆိုသလားကွယ်”

နောင်ရိုး ပင့်သက်ချလေသည်။
“တကယ်ဆို . . ကြီးကြီးတင်ကိုပါ သူ အဖော်ခေါ်သွား တာမဟုတ်ဘူး”

မိတ်မချနိုင်စွာ နောင်ရိုးဆို၏။
“အမယ်လေး . . ခေါ်လို့ကတော့ ကြီးကြီးတင်လိုက်တာ ပေါ့ကွယ်၊ ခုဟာက . . မိတ်ကပ်ပြင်မယ့် ခပ်နွဲ့နွဲ့လူ လည်းပါလာတာ၊ စကားပြောတတ်ဆိုတာ နားထဲအမြင် ကတ်တာနဲ့ လိုက်ဖို့မတော်စေရပါဘူး၊ သျှန်လည်း လာခေါ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကပျာကဟောလိုက်သွားတာ . . ခေါ်ဖို့သတိတယ်ရရှာမလဲ”

“မယ်သွားကြတယ် ပြောသလဲ”
သျှန်နှင့်တွေ့ချင်သည်၊ မြင်ချင်သည်။ စကား တွေပြောချင်စိတ်က တားဆီးမရအောင်ဖြစ်ထွန်း၏။

“မပြောတတ်ဘူး . . မိတ်ကပ်ပြင်ပြီး အစမ်းရိုက်ကြည့်

မယ်ပြောတာတောင် သူတို့ပြောသံဆိုသံကြားနဲ့ ကြီး
တင်ပြောတာ၊ ကြီးတင် ဘယ်သိမှာလဲ”

နောင်နိုး စိတ်မော့စွာ ပင့်သက်ချင်း။ လှေကား
ပေါ်မှ လေးတွဲစွာဆင်း၏။

“ဟဲ့... ပြန်တော့မှာလား၊ ဇာလေ ထိုင်ဦး... ကြီးတင်
လက်ဖက်သုပ်လိုက်မယ်၊ ဒီကပဲစောင့်ပါလား”

“ဟင့်အင်း... သွားမယ် ကြီးကြီးတင်၊ ဒီကနေထိုင်စောင့်
လည်း မင်ပန်းတာပဲရှိမယ်၊ တော်ရုံနဲ့ပြန်ရောက်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ... ဒါဖြင့်လည်းသဘောပဲ၊ သွန်လာရင်
နောင်နိုး ခန့်လွှက်တာပြန်လာပြီဆိုတာ ပြောပြထား
လိုက်မယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောင်နိုးကိုတားမရ၍သာ လွှတ်လိုက်ရသည့်
ဒေါ်ဒေါ်တင်ကျတော့ တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေသလိုသမား
လက်ဖက်သုပ်စားရင်း သွန်အကြောင်း စကားပြောချင်နေသည့်
သူဌေးဆိုသည့်လူငယ်က လူပျိုလူလွတ်ထဲ
ဖြစ်နေမလားသိချင်သည်။

သွန်၏ကြည့်သောအကြည့်က ဘယ်လိုမှ နိုး
သားခြင်းမရှိတာကြောင့် သွန်၏ရုပ်ရည်အဆင်းကို သဘောကျ
ကာ ‘စင်’တင်ပေးတာလား၊ ဟိုအရင်ကတည်းက ရုပ်ရည်ခိုက်နေ
သူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှိသလား စုံစမ်းမေးမြန်းချင်နေလေသည်။

ပြီးတော့...

သွန်အပေါ်မှာ နောင်နိုး အနစ်နာခံ၊ အနွံအ
တာခံကာ စွဲလမ်းချစ်ခင်နေသမျှ ခိုင်မိသိရှိပြီးဖြစ်သဖြင့်...
သူဌေး၏ အကြည့်နက်ရှိုင်းစိတ်ဝင်စားမှုကို သတိပေးချင်သည်။

သွန်နှင့် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုရလျှင် လက်
ထပ်ထားလိုက် ဘာလိုက် ညာလိုက် အကြံပေးချင်သည်။

ဟွန်း... ခုတော့... ကောင်းတယ်...

ပြောချင်သည့်စကားတွေ ပြောခွင့်မရလိုက်
ခြင်းအတွက် ဒေါ်တင်တင်၏ရင်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်၏။

“ဟင်း... ဟိုသူဌေးက သူ့ထက်အစစ သာနေတာပဲ၊
နှစ်ယောက်ယှဉ်ရွေးလို့ကတော့... ဟိုကဲ့ပဲရွေးမှာပေါ့၊
ဒင်းကိုရွေးမလား... တေသေး”

ဒီမိကို အရေးမစိုက်ရကောင်းလားဟုသော
စိုးရိမ်ဖြင့် ဒေါ်တင်တင် မဲ့ရွံ့ကာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး

ပြောရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရစွာ မျက်လုံးစိုင်းသွား၏။
 ထိုအခါမှာ . . .
 သျှန် ချစ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရင် ဝိအိမ်ကလေး
 မှာ တယ်နေတော့မလဲ . . . ထိုအခါ . . .
 ယခုမှ . . . သတိရစွာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလျက်
 ထိုအခါ 'ထ'မိလေသည်။ သျှန်လိုတစ်ယောက်တည်းသမားရဖို့တ
 မလွယ်လှတာလေ။

အခန်း(၂၅)

ထူထဲကြီးမားလှပသော အယ်လ်ဘတ်ကြီးထဲမှာ
 ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့်ရှိက်ထားသော သျှန်၏ဓာတ်ပုံတွေက လှပလှ၏။
 သျှန်က နဂိုကတည်းက လှပသူဖြစ်၏။ မိတ်
 ကပ်ပညာဖြင့် ခြယ်သမ္ပန်းမဲလိုက်သောအခါ သျှန်၏အလှက ကြ
 တက်လျက် ပိုမိုပေါ်လွင်လာလေသည်။
 ဓာတ်ပုံတွေကြည့်နေသော နောင်ရိုးနံဘေးမှာ
 သျှန် ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာ . . . သင်းပျံမွှေးကြိုင်သောနေ့အတွက်
 နောင်ရိုး နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာခဲ့၏။
 ဟိုးအရင်တုန်းကလေး ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ

www.burmeseclassic.com

သင်းသင်းကလေးနဲ့ပဲ ရင်အေးချင်ပါတယ် သျှန်ရယ်။

နောင်ရိုး ပင့်သက်မောချ၏။ မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့

ရသော သျှန်၏ဘဝကို ရိုးသားအေးဆေးသောဘဝထဲမှာပဲ သိပ်
မွေ့စွာ မြင်တွေ့ချင်၏။

ယခုတော့ . . .

နောင်ရိုး ချစ်ခဲ့စေဘဲ သျှန်က လျှမ်းလျှမ်း
တောက်အောင်မြင်တော့မည့် အနုပညာကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ဖို့ သေ
ချာလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကားကြီးစတင်ရိုက်ကူးနေစဉ်မှာပင်
လာရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာသော ပရိသတ်များ အကဲခတ်ကြည့်ရှု
သော ဒါရိုက်တာကြီးများကိုယ်တိုင်က . . . “တော်လိုက်တာ” ဟု
အိုးကျွေးကြရသော ‘သျှန်’ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သျှန်ကိုကားရိုက်နေစဉ်မှာပင် ဟိုက ဒီက ဝိုင်း
ဝန်းငှားရမ်းသည်အထိ ဖြစ်လာတာကျတော့ . . . ဘယ်သူ့မှာမှ
မရှိဘူးဘူးသော စန်းက သျှန်ကျမှ မျက်နှာသာပေးရာရောက်သည်
ဟုပဲ ဆိုရမလားမသိပါ။

“လှလားဟင် . . . နောင်ရိုး၊ ဘယ်ပုံလှသလဲ”
“အားလုံးကောင်းပါတယ် သျှန်ရဲ့၊ နင်က လှပြီးသားပဲ

ဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . နင်ကြိုက်တာတစ်ခုရွေးဖို့ ငါပြောတာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နင်ယူထားဖို့လေး နင့်ကို ငါ လက်ဆောင်ပေးမလို့”

“ဘာလဲ . . . နင်က အယ်သွားမှာမို့လဲ”

“ဘယ်သွားမှာမှတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ အမှတ်တရ
အဖြစ်နဲ့ပေးတာ၊ မယူလည်းနေလေ . . . မပေးဘူး . . .
မယူနဲ့တော့”

နောင်ရိုး ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ခေါင်းယမ်း၏။

“ဘာလဲ . . . ငါ့ကို နင့်ပရိသတ်လိုသဘောထား လက်မှတ်
ထိုးပေးဦးမှာလား သျှန်ရဲ့”

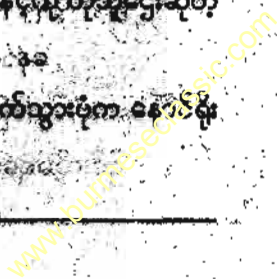
“နေဟာ . . . မယူရင်နေ၊ ငါက တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ နင့်ကို
ပေးတာ နောင်ရိုးရဲ့၊ အထွဋ်အထက်မနေနဲ့”

“အထွဋ်အထက်တာ ဟုတ်မလားဟာ၊ နင်က နာမည်ကြီး
လာတော့ နင်လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ဓာတ်ပုံကို လိုချင်တဲ့
သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာဆိုတော့ မေးရတာ”

“နင့်ကို ပရိသတ်ထဲရောသွင်းရအောင် နင်က ငါ့
ပရိသတ်မှမဟုတ်တာ နောင်ရိုးရဲ့၊ ငါ့ရဲ့ . . . အခေါ်ဆုံး

သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ငါမေးနေတာ သိရဲ့လား”
 နောင်ရိုးသဘောတရား ရယ်မောပစ်လိုက်လေ
 သည်။
 “ဟုတ်လား . . . ငါက နင့်အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဟုတ်
 လား . . . ဟုတ်သေးရဲ့လား”
 သျှန် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်လို့ကလီနေ ရိနေရတာလဲ နောင်ရိုး၊ ဘာလဲ
 နင်က ငါ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကို မကြိုက်ဘူးလား”
 “ဟား . . . ဘာမကြိုက်စရာရှိသလဲဟာ”
 “ဒါဖြင့် . . . ဘာလို့စကားကောင်း မပြောတာလဲ”
 “နင်ထင်လို့ပါ . . . ငါပြောတာ စကားကောင်းတွေချည်း
 ပဲ၊ နင်နဲ့ငါ အခင်ဆုံးဖြစ်နေပြီးတော့ နင်အိမ်ပြောင်း
 တာ . . . ကားဝယ်တာကအစ စာစ်ခုမှ ငါမသိရလောက်
 အောင် နင် စိမ်းသွားတာကိုဆရာ ငါမပြောရတော့ဘူး
 လား”
 သျှန် ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။ ပြီးမှ . . . ပင့်
 သက်ချကာ နောင်ရိုးမျက်နှာတို့ ကြည့်၏။
 “ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် ကြိုတင်မသိတဲ့တိစ္ဆာ နင့်ကို ဘယ်လို

ပြောရမှာလဲ နောင်ရိုးရဲ့”
 ဦးဖုန်းမြင့်နိပ် ချစ်ရေးဆိုတာ သျှန် ငြင်းဆန်
 နိုင်ဖို့ထက် တုံ့ပြန်ဖို့ပဲ လိုအပ်ပါသည်။
 သျှန် . . . ငါ့စိမ်းသိပြည်အိမ်ဖြစ်လာဖို့ ဦးဖုန်းမြင့်
 နိုင်က အဓိကဖြစ်၏။ သူ၏ ကြီးမားလှစွာသော အငွေရမ်းစိတ်ထုတ်
 မှု . . . စွန့်စားမှု . . . ကြီးမားအားထုတ်မှုများအပေါ် ဝဲညာအားနာ
 စိတ်ဖြင့် သျှန် . . . ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ . . . နောင်ရိုး သိအောင်
 မပြောစံ့ပေး။
 “ဟင် . . . နင်ထောင်မသိဘူး၊ ဒါဖြင့် . . . ဒါတွေ(ကားကို
 လက်ညှိုးထိုးပြ၏)က ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရောက်လာ
 တာလဲ သျှန် . . . ဦးလေး ဦးသန့်စင်ဝယ်ပေးတာတော့
 လားပဲဖြစ်နိုင်ဘူး”
 နောင်ရိုး ရှုရှုရဲ့ရဲ့ဖြစ်တာ ဒေါသတကြီးဖြစ်
 တာ သျှန် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်တွေ့ဖူးခြင်းပဲဖြစ်၏။
 “မှန်မှန်ပြောဟာ . . . မှန်မှန်ပြော၊ နင့်ကိုယ်တို့အဖွဲ့ဆိုတဲ့
 လူ ဝယ်ပေးတာမဟုတ်လား”
 သျှန် မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်သွားမုံက နောင်ရိုး
 ရင်တွဲမတတ်ဖြစ်ရတာပါ။

“သျှန် . . သျှန်ရယ်၊ နင် . . နင်ဟာ အောင်မြင်မှုတစ်ခု အတွက် နင့်ဘဝကို နင် အဆုံးခံတဲ့အထိမိုက်ရသလား ဟင် . . မိုက်တွင်းနက်ရသလား”

သျှန်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြောပုံက ကိုင်ပေါက်လိုက်မလားထင်မှတ်ရလေသည်။

သျှန်ကနောင်ရိုးလက်ကို တွန်းလိုက်၏။

“ဘာ . . . မိုက်တွင်းနက်တာလဲ၊ နင် မဟုတ်တဲ့စကားနဲ့ ငါ့ကိုမခော်ကားနဲ့ နောင်ရိုး၊ ငါက ငါ့သိက္ခာကို ငါထိန်းတယ်၊ မဟုတ်ဘာ တစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . . ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေဝယ်ပေးတဲ့အထိ လိုက်လျောရတာလဲ . . . ပြောပါဦး”

“ပြောမယ် . . . ငါ သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီလေ၊ ငါက သူ့ချစ်သူပဲ နောင်ရိုးရဲ့၊ ငါ့အတွက် သူ့ အဆင်ပြေဆုံး ဖြစ်ဖို့ ဝယ်ပေးတာ၊ ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေးတာ ငါ ငြင်းလို့ရမှာလား”

နောင်ရိုး . . . တောက်ခေါက်လေသည်။

“အေး . . . မငြင်းနဲ့၊ ယူပေါ့ . . . ယူ၊ နောက်ထပ် နင် ငြင်းလို့မရအောင် သူ့က နင့်ကို တိုက်တွေ့ကားတွေ”

ခံငွေတွေ ဂုဏ်တွေနဲ့ ဖိထားလိုက်လိမ့်မယ် သျှန်၊ အဲဒီ အတွက် နင်ပေးဆပ်ရမှာက နင့်ဘဝတစ်ခုလုံးပဲဆိုတာ နင် သိထားဖို့လိုမယ်”

သျှန်၏ လက်က ပြောက်တက်သွား၏။ နောင်ရိုးပါးတစ်ခြမ်းလုံး ပူထူသွားခဲ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ . . . ငါက သူ့အချစ်ကိုလက်ခံပြီးမှတော့ ငါက သူ့ချစ်သူပဲ နောင်ရိုး၊ ငါတို့လက်ထပ်ရင် ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားမှာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ် သလဲ . . . နင် မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့”

သျှန်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူကာ ပြေးဆင်းသွား၏။

မြင့်စန်းနှင့်လေ့တားရင်းမှာဆိုတွေ့သည့်တိုင် မြင့်စန်းကို နှုတ်ဆက်မနေဘဲ ကားပေါ် အပြေးတက် မောင်းထွက် သွား၏။

“ဟ . . . တယ်ဖုတ်ပါလား၊ ကားစောင့်စောင်းတတ် သွားပြီပဲ”

မြင့်စန်း မျက်လုံးပင့် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။

“ဘာလဲ . . . ဘာတွေ မကြည်လောင်ဖြစ်သွားတာလဲ၊ မင်း

“ကောင်မလေးက ငါ့တောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး”
ပြန်ကျနေသော ခေတ်ပုံ၊ နောင်ရိုး၏မျက်နှာ
သေလေးကိုကြည့်ကာ အဆင်မပြေတာ ခိုပိမိလေသည်။

“အလတားတွာ . . . ဟိုလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်တာနဲ့
ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာ”

နောင်ရိုးက ကျနေသော ဓာတ်ပုံကို တောက်ယူ
သိမ်း၏။

“ဖုန်းမြင့်နိုင်ဆိုတာနဲ့ ယူထားပြီလိုလို့ ပြောနေကြတာပဲ
နောင်ရိုး၊ အပြင်မှာဆိုတင်းတွေ ပျံ့နေတာ ကောလ
ဟာလတွေဆိုပါတော့”

“ဖုန်းမြင့်နိုင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီဆိုတာတော့ . . .
ငါ့ကို ထန်ခံသွားတယ် မြင့်စန်း၊ ယူ . . . မယူတာတော့
ငါ မသိဘူး”

“တရားရုံးမှာလက်ထပ်တဲ့နေ့ရက် အချိန်နာရီကအစ
ခွတ်ပြဖို့လိုရင် ခွတ်ပြနိုင်တဲ့သူ ရှိတယ်၊ အဲဒီလူက တော်
တော်ကိုသိထားတဲ့ပုံပဲ”

နောင်ရိုး အံ့ဩမင်သက်ကာ ငြိမ်သွား၏။

“သူ့အဖေမြင့်တက်ဖို့ သူ့ဇာတ်တဲ့လှေကားပဲလေ၊ တရား

“ဝင်ယူတယ်ဆိုတော့ ငါ စိတ်အေးသွားတယ်”
“မင်း . . . သူ့ကို တော်တော်ချစ်ခဲ့တာပဲ”

မြင့်စန်း အံ့ဩစွာပြော၏။

“မင်း နားလည်သလို . . . သူ နားလည်ရင်ကောင်းမှာပဲ။
အေးလေ . . . ဖူးစာမပါလို့လို့ အောက်မေ့ပါတယ်”

“အဓိကကတော့ မင်းညံ့တာပဲ နောင်ရိုး၊ မင်းက ကိုယ်
ချစ်တာကို ရင်ထဲထည့်သိမ်းထားပြီး ဖွင့်ပြောခဲ့တာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“တော်ကွာ . . . မပြောနဲ့တော့၊ ငါနဲ့ယူရင် သူ့ဘဝ နှစ်မွန်း
မှာ . . . အခု သူလိုချင်တာတွေ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နေ
ပြီပဲ၊ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ကွာ . . . မင်း၊ ကောင်းတယ် . . . ကျန်ခဲ့တာပဲကောင်း
တယ်”

မြင့်စန်းထံမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲသံကြားရ၏။
နောင်ရိုးက အံ့ဆွဲထဲမှာထည့်သိမ်းထားသော ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူ
၏။

ဪ . . . သွန်နှင့်သူ ခေါင်းချင်းဆိုင်ရယ်မော
နေသောပုံ။

'အမှတ်တရပေါ့'ဟု ပြောဆိုရိုက်ခဲ့သောပုံတ
တကယ့်ကို အမှတ်တရဖြစ်ကျန်ရစ်၏။

သျှန်ရော . . .

သူ့လိုပဲ အမှတ်အတရအဖြစ် သိမ်းထားသေး
ရဲ့လား။ သူ . . . မသိပါ။

အခန်း(၂၆)

သျှန်နှင့်သူ ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ဝေးကွာသွားရလိမ့်
မည်ဟု နောင်ဇွဲ လုံးဝကို မထင်မှတ်ထားခဲ့ပါ။ သျှန်နှင့်သူ တွေ
ဆုံဖို့အခွင့်အရေးနည်းပါးသွား၏။

သျှန်ကို သတိတရရှိလွန်းသောအခါ . . . သူ
ဝါးရိပ်သို့သွားခဲ့၏။

“ဪ . . . ဘယ်သူလဲလို့ . . . မင်းကိုး”

ဦးချစ်ပိုက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် မှတ်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သျှန်အမေရော ပြန်ရောက်နေပြီလား ခင်
ဗျ”

ဦးချစ်ပိုက ဒေါသဖြင့်ကြည့်၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မင်းက၊ ဘာလဲ . . မင်းကို သျှန်က မေး ခိုင်းတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . ကျွန်တော် သတိရလို့ မေးကြည့်တာ”

“အေး . . မင်းကသာ သတိရမယ်၊ သူကတော့ သတိရတဲ့ ပုံမပေါ်ပါဘူး။ မညွှန်သေးတုန်းက ခေါ်ခိုင်းခဲ့သေးတယ် ရောက်မလာခဲ့ဘူး”

“နယ်တွေ့ဘာတွေ ကားသွားရိုက်နေရတာမျိုးမို့ မလာ တာဖြစ်မှာပါ။ သူက ခရီးထွက်ရတာ များတယ်”

“တွေ့သေးလား . . သူနဲ့”

“မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ပါဘူး”

တကယ်တော့ သျှန် ကားရိုက်နေသည့်နေရာ နှင့်အနီးဆုံးမှာရောက်နေလျှင် သျှန်ကို မြင်တွေ့လိုစိတ်ဖြင့် တိတ် တခိုး သွားချောင်းကြည့်ခဲ့၏။

ပိန်သွားတယ် . . .

ပြည့်လာတယ် . . .

ဆိုတာလောက် သိရတာနဲ့ပဲ သူ ကျေနပ်ခဲ့၏။

သျှန်ကို သူ မျက်နှာမပြခဲ့ပါ။

“ဝါးရိပ်ကိုရော့ မလာဘူးလား”

“ဝေးပါကွာ . . မင်းသမီးဖြစ်တာမှ နာမည်ကြီးမင်းသမီး ဖြစ်နေတာ၊ ဝါးရိပ်မှာ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ဖူးတာ ဘယ်မှာ လူ သိခဲချင်မလဲ၊ ဒီတော့ . . . မလာဘူးပေါ့”

“ဪ”

“မင်းက သူ့လာမယ်မှတ်လို့လား”

“စိတ်ထဲမှာ သတိရလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ဦးချစ်ပို ရယ်လေသည်။

“မင်းတောင် ခုမှရောက်လာခဲ့တာလေ”

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ထဲနစ်ထင်နေလို့ မရောက်ဖြစ် တာပါ”

“အလုပ်က အဆင်ပြေသလား”

“ကြိုစားနေရတာပဲ ဦးရဲ့”

“အေးကွ . . ကြိုးစားတာကတော့ ကြိုစားရမှာပဲ၊ လုံ ထမီးလာတာသာမြင်ရတယ်၊ ကံထမီးလာတာမမြင်ရ ဘူးဆို မဟုတ်လား၊ ကြည့်လေ . . သျှန် အောင်မြင် သွားတာမှ . . လားလား . . နည်းနည်းမှမဟုတ်ဟာ”

ဦးချစ်ပိုအသံမှာ အားရ စက်ယူသံပေါ်၏။

တင်းမာမှုကန်ကာက လျော့ကျ၏။ ပြုံးလိုက်သလားတောင်ထင်ရ၏။

လူကြီးဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ဆိုးစရာရှိ စိတ်ဆိုးခြင်းသာရှိ၏။ သံယောဇဉ်ကြီးမာစွာ သျှန် အောင်မြင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်တာပေါ်လွင်လေသည်။

“ဒါနဲ့ . . . အပြင်မှာပြောနေကြတဲ့စကားတွေ မင်းကြားသလား”

“ခင်ဗျာ . . . ဘာအကြောင်းတွေလဲ ခင်ဗျ”

“သျှန်ကွာ . . . အိမ်ထောင်ရေး သိပ်အဆင်မပြေဘူးဆိုလားပဲ။ အပြင်မှာပြောကြဆိုကြတာ ကြားနေရတယ်။ သူ့ယောက်ျားက တော်တော်ပိုက်ဆံရှိဆို . . . မင်းသိမှာပါ”

နောင်ရိုး သက်ပြင်းရှိုက်ချ၏။

“ကောလဟလတွေဖြစ်မှာပါ ဦးရယ်၊ နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသားမင်းသမီးတွေဆိုတော့ ပရိသတ်က ဂရုစိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ . . . အတွင်းရေးအထိ နှိုက်နှိုက်ခွတ်ခွတ် သိချင်ကြ ပြောချင်ကြ ဆိုချင်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ တောပြော တောင်ပြော ပြောကြတာပါ။ အဟုတ် ဟုတ်

ချင်မှဟုတ်မယ်”

“မဟုတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ တို့က ကြားစာမယ်ဆို စိတ်မကောင်းတာပဲတတ်နိုင်တယ်။ ဘာမှ စေ့စပ်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့အမေတုန်းတလည်း အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းခဲ့တော့ စိတ်ပူရတာပဲ”

“ဦးလေး ဦးသန့်စင်က သျှန်ကို ပြန်ကြည့်ပေးဖော်ရလို့ သျှန် ဒီအဆင့်အထိရောက်သွားခဲ့တာပဲ ဦးလေးရဲ့”
ဦးချစ်ပို ခေါင်းညိုက်၏။

“အေးကွဲ့ . . . ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားခဲ့ပေမယ့် ကြည့်ရှုဖော်ရတာ တော်သေးရဲ့၊ အောက်မေ့ရတာပဲ။ အပြုံးကျတော့ ဒါတွေ ဘယ်လိမလဲ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာ ကိုယ်သာအသိဆုံးလေ၊ စိတ်နာရှာတာပေါ့”

စကားပြောရင်းက သျှန်၏မိခင်ထံ စကားရောက်၏။ ဒီလိုနှင့် သျှန်နှင့်ဝတ်သက်ဆက်စပ်နေခဲ့ဖူးသော ဝါးရိပ်သို့ နောင်ရိုး မကြာခဏ ရောက်လာတတ်တာ ‘သျှန်’လီရီခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ . . . အရင်သခင်လေးကို သတိရစွာ

နောင်မှိုကိုခေါ်လျက် ဝါးစိပ်မှာဆုံတွေ့ခဲ့ကြလေသည်။ နောင်မှိုနှင့် ဟိုတုန်းကအကြောင်း စကားပြောဆိုခြင်းက သျှန်အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခုပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၂၇)

လောကမှာ ငွေကြေးချမ်းသာ၊ စည်းစိမ်ခွစွာ ပြည့်စုံလျှင် အစစအဆင်ပြေချောမွေ့မည်ဟု သျှန် ထင်ခဲ့ပါသည်။

သျှန်၏နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးမြန်ထိုင်ရှား ကျော်စောခြင်းက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့မှုကြောင့်ဟု သောစိတ်ထားဖြင့် ဖုန်းမြင့်နိုင်အပေါ် သျှန် ခိုကျိုးလေးစားစိတ်ဖြင့် အလေးထားဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

သျှန်အလုပ်က နေနှင့်ည ဆက်နေခဲ့၏၊ ဟစ်ခါတစ်ရံ ရက်ရှည်ကြာမြင့်စွာခရီးထွက်ရ၏။

အိမ်ထောင်တစ်ခုအနေဖြင့် သျှန်နှင့် ဖုန်းမြင့်

နိုင်အတွက် တွေ့ဆုံချိန်ကာလ နည်းပါးလာခဲ့ခြင်းက သျှန်အပေါ်
ဖုန်းမြင့်နိုင်၏စိတ်ပြောင်းလဲလိမ့်မည်ဟု သျှန် လုံးဝမထင်ခဲ့ပါ။
မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ဖို့ အိမ်ဖော်တွေရှိသဖြင့် သျှန်
တာဝန်ယူရန်မလိုအပ်ပါ။ သျှန်၏နဘေးတွင် ရိုက်ကွင်းသုံးရမည့်
ပစ္စည်း၊ ဝတ်ရမည့်အဝတ်အစားမှအစ ရွေးချယ်စီစဉ်ပေးနေ
သည့် အကူနှစ်ယောက်ရှိနေခြင်းက သျှန်နှင့် ဖုန်းမြင့်နိုင်တို့ကို
ပိုမိုဝေးသထက် ဝေးစေခဲ့ခြင်းအကြောင်းရင်းများဖြစ်ကြောင်း
သျှန် သတိမထားခဲ့မိတာ သျှန်အမှားပဲဖြစ်၏။

ဦးဆုံးသတိထားမိလာခြင်းက သျှန်နှင့် ဖုန်းမြင့်
နိုင်၏အိမ်ထောင်ရေး နှစ်ပတ်လည်သုံးနှစ်ပြည့်ပဲဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့မှာမှ . . . သျှန်၏စိတ်မှာ ထူးထူးခြားခြား
အမှတ်ရပွဲလေးပြုလုပ်ချင်စိတ်ဖြစ်၏။

ကို . . . အံ့ဩသွားအောင် . . .

ဝမ်းသာကြည်နူးသွားရအောင် . . .

ဟူသောစိတ်ဖြင့် သျှန်က အိမ်မှာတင်ပဲ ဟို
တယ်စာတွေမှာလျက် 'ဘူဇေး'ကျွေးဖို့ တိတ်တိတ်ကလေး စီစဉ်
ခဲ့၏။

ဖုန်းမြင့်နိုင်တို့ ဘယ်သူမှ မပြောကြဖို့ အိမ်မှ
အဖော်တွေကို နှုတ်ပိတ်၏။

ထိုစာချိန်က . . . နောင်ဇွဲကိုသတိရ၏။ ဓာဘပို
ကို ပိတ်ချင်၏။ ခြီးကြီးစာင်ကို မမှေပေမယ့် မိမိ၏အသိုင်းအဝိုင်း
နှင့် သီးသန့်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သျှန်လှုပ်ထားခဲ့၏။

သျှန်က နယ်မှာရောက်နေချိန်လှမ်းစီစဉ်ခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် . . . သျှန်နှင့် ဗာလုပ်မှာအဓိကကျမည်လူတွေ ရွေး
ဖိတ်ပေးဖို့ သျှန်၏အဝတ်အဆင်ရွေးချယ်သူ ဒီဇိုင်းနာတို့ သျှန်
လွှဲအပ်ပေးခြင်းက သျှန်၏အမှားဖြစ်တာ သျှန် လုံးဝသတိမထား
မိခဲ့ပါ။

ကို(ဖုန်းမြင့်နိုင်)ဆိုကို . . . သျှန် ဖုန်းဆတ်
အကြောင်းကြားချိန်မှာ . . . 'ကို' ဖုန်းတိုကိုင်သူက သျှန် တစ်ခါမှ
မကြားဖူး မသိစူးခဲ့ဘူးသောနာမည်နှင့် အသံမိမ်းဖြစ်နေခဲ့၏။

"ဟလို . . . အမိန့်ရှိပါရှင်"

သျှန် . . . အံ့ဩစွာ ရင် ပိန်းခနဲခုန်၏။

"ဖုန်းနံပါတ် . . . (၀၉ ၉၉ x x x x x)ကလား"

ဖုန်းမျှားမှားခေါ်မိသလား တွေးပြီး ဝေးပြင်း
ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . (၁၉၉၉ x x x)ကပါ”
ကိုဖုန်းရော သူနဲ့ဖုန်းပါ ဆယ်လ်လူလာ ဖုန်း
တွေဖြစ်၏။ တစ်နေရာရာမှာ ခဏအုတ်ထားလို့များ တစ်ယောက်
ယောက် ဝင်ထူးတာလားဟုပဲ သူနဲ့ ရိုးဆားစွာတွေးမိပါသေး
သည်။

“မိဖြင့် . . . ကိုဖုန်းဖြင့်နိုင်ကိုခေါ်ပေးပါကွယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင် . . . ဘယ်သူများလဲ”

သူနဲ့တီဒေါသက မြင့်တက်သွား၏။

‘ကို’ဖုန်းကိုကိုင်သူက ပိုင်ဖိုးပိုင်နင်းရှိုလိုက်တာ

ဟု ဖေါသဖြစ်၏။

“မင်းကရော . . . ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်”

သူနဲ့တီဒေါသမှာမကြောင့် လှန်သွားဟန်ရှိ၏။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . အဲဒါမှာ ‘ကို’ ဖုန်းဖြင့်နိုင်မရှိ
ဘူးလား . . . ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“သူ . . . သူ . . . တိပ်ပျော်နေတယ် မမ၊ သန္တာ ဘာပြော
ပေးရမလဲဟင်”

“သန္တာ . . . ဟုတ်လား၊ မင်းကဘာလဲ”

“စက္ကတေရီပါ မမ”

သူနဲ့ အရမ်းကို အံ့ဩသွားခဲ့ပါသည်။

“စက္ကတေရီ . . . ဘုရားရေ . . . ရှင်းကို ဘယ်တုန်းက
ခန့်လိုက်တာလဲ၊ ငါတောင် မသိပါလား”

“ကြာ . . . ကြာပါပြီ မမ၊ အဲ . . . သိပ်စောစောလည်း မကြာ
သေးပါဘူး။ မမက မမပြည့်စေသူနဲ့ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ သူ့မိန်းမဆိုတာတော့ မင်းသိတယ်
ပေါ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“နေပါဦး . . . မင်း သူ့အိပ်နေတဲ့နားမှာရိနေတာလား”

“မဟုတ် . . . အဲ . . . အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊
ဖုန်းလာလို့ ကိုင်လိုက်တာပါ”

“ဟုန်း . . . အလုပ်တွေသိပ်ပင်ပန်းနေကြတယ် ထင်
တယ်၊ ပြောလိုက် . . . မင်းဆရာကို ငါ ဖုန်းဆက်တယ်
လို့”

သူနဲ့ . . . ဖုန်းမိတ်ပြီးချိန်မှာ အဲဒါအတွက် တ
ဆတ်ဆတ်တုန်တာ ရင်ကော့ ခုန်နေလေသည်။

ကြည့်မိန်းမပါနဲ့ကွယ် . . .

ကိုယ်တော်တော်တော်တော်လုံး သွန်သွန်မှာ
စက္ကတေရီရှိနေတာ ကိုယ်မသိသော အဝပါလား။

ယခုတလော . . . သူနှင့်တိုက် မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ဖြစ်တာ ကြာပြီဟု ဆက်ရမိ၏။

အစက . . . 'အသည်းလေး' ဆိုတာ မီးစပ်
များကမချသက . . . သွန်ကို အသည်းလေးခေါ် ဖွဲ့ဝေလောထေး သွန်
နှင့်စကားဆယ်ခွန်းပြည့်အောင်မပြောဖြစ်ကြတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ။

ပြည့်ဝေသွန် . . .

ဟူသောအမည်နှင့်လာသော ဖုန်းက သူဖုန်း
နှင့်ရောက်လာလျှင် . . .

"ဖုန်းနံပါတ် (.)ကိုဆက်ပါ"

ဟု သွန်ရွှေမှာရှိလျက် သူဖုန်းကို ပေးတိုင်ခွင့်
မပြုသက စက္ကတေရီကိုတော့ ဖုန်းပေးထားသတဲ့။

သွန်ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာခံစားရလေသည်။
သူ(ဖုန်းဖြင့်နိုင်)ထံမှ ဖုန်းလာလျှင် စကားပြောဖို့ အသင့်စောင့်
နေချိန်မှာ ဖုန်းရောက်မလာခဲ့ခြင်းက သွန်ရင်ကို ပိုမိုထိခိုက်စေ
ခဲ့တာ 'ကို' သိနားလည်မှာမဟုတ်ခဲ့ပါ။

စာစဉ်(၂၈)

သွန် . . . အရမ်းကိုမျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သော
သွန်တို့၏အိမ်ထောင် သုံးနှစ်ပြည့်ဖွဲ့လောက 'ကို' ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆီခိုက် ခံစားရပါသလဲ။

"ကိုဖုန်းဖြင့်နိုင်ရောဗျ"

"ဟာ . . . ဒီလူ အလုပ်တွေရွပ်နေတာများ ဒီကို ဘယ်လာ
အားမလဲ၊ ဟားဟား . . . ခင်ဗျားသိသားနဲ့"

သွန်ရွှေမှာရှိနေပါလျက် သူတို့အချင်းချင်း
ဟားတိုက်ရယ်မောပြောဆိုသောစကားများမှာ ကမိမ္မာယ် ပြည့်
ရှိနေတာ သွန် ကြော့ကွဲစွာ ခံစားရလေသည်။

“ကျွန်တော် . . . သေသေချာချာ ဖုန်းဆက်ထားတာ သျှန်ရဲ့၊ အခု ထပ်ဆက်လိုက်ရမလား”

ပွဲစီစဉ်သူ ဒီဇိုင်းနာက တီးတိုးကပ်ပြော၏။

“နေ . . . သျှန် . . . ဆက်မယ်”

သျှန်က ဖုန်းခလုတ် နှိပ်၏။ ခဏအကြာမှာ ဖုန်းပိတ်ထားပါသည်ဟူသော ကွန်ပျူတာမှပြေကြားချက်သာ ဝင်လာခဲ့၏။

တောက် . . .

ကြည့်စမ်း . . .

ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အဖြစ်ပါလဲ။

သျှန် ဒေါသဖြစ်တာ၊ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်၏။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး . . . ဟိုကောင်မက ထားထားလို့ သူမလာတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဘယ်ကောင်မလဲ . . . ဘယ်ကောင်မက ထားရမှာလဲ”

‘သျှန်’ ကြားသာအောင်ပြောသောစကားမို့

သျှန် ဒေါသသံဖြင့်မေးတော့ သူ့ပြေကိုယ်ပြေ မေးဆတ်ကြ၊ မျက်နှာပင်ကြပြန်ကြလေသည်။

သျှန်တို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာက အတို့အထောင်

သမားတွေများကြလေသည်။

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲ . . . စက္ကတေရီမပေါ့ သျှန်ရဲ့၊ အပါးခတ်မြဲလေး၊ အမြဲတမ်း အနားတပ်နေရတာဆိုတော့ အဟင်းမင်း . . . သျှန်ထက်တောင် အနီးကပ်အမြဲရှိနေတာ”

“ဟုတ်ပဲ”

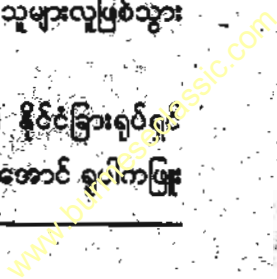
ပြောသူက ပြော၏။ ထောက်ခံသူက ထောက်ခံ၏။

“ကြည့်လည်း အကပ်ခံနော်၊ တော်နေကြာမှ . . . ချိတ်လုံးဝကပ်မရအောင်ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အမယ်လေ . . . အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတွေ့ချင်တဲ့တောင် သူက အချိန်နာရီခွေပြီး ချိန်းပေးတာတဲ့၊ ထေးတော့ကို တွင်ကျယ်နေတာ”

“သျှန် . . . သတိထားနော်၊ အလုပ်ထဲစိတ်နှစ်လုပ်တာတော့ လုပ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ့်လူ သူများလူဖြစ်သွားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

“ကိုဖုန်းမြင့်နိုင်က ပြောင့်တယ်နော်၊ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်မင်းသားလား အောက်မေ့ရလောက်အောင် ရုပ်ကပြမှု

တယ် သွန်ခဲ၊ ငွေကြေးစီးပွားရေးအရရော ဘာမှပြော
စရာမရှိတော့ ကပ်ချင်တဲ့သူတွေက အများသာ။ အဲဒီ
အထဲမှာ . . . အဲဒီတစ်ယောက်ဝင်သွားတာ”

သွန်၏ရင်မှာ ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်း၊ တိုက်မုန်း
မုန်တိုင်းဝင်ပွေ၏။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ ဆိုကြသံတွေ
က သွန်၏နှလုံးသားကို မှဉ့်ကြေစေ၏။

သွန် . . . ထိုညက တစ်ညခွဲလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်
စောင့်ပေမဲ့ . . . 'ကို' လုံးဝပြန်ရောက်မလာခဲ့ပေ။

အခန်း(၂၉)

'ကို' ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ သွန် အိပ်မောကျ
နေချိန်ဖြစ်၏။

“ဟ . . . ဣတင်မသွားဆူးလား၊ ဖိတစ်ယောက်က”
ကိုအသံအော်ကျယ် အော်ကျယ်ကပဲ သွန်ကို
လန့်နှိုးစေခဲ့၏။

“မနက်က ပုန်းဆက်ဖျက်လိုက်တာ ကြားတယ်၊ ညက
မအိပ်ဘူးလေ၊ ခုမှ အိပ်တာ”

အိပ်မောကောင်မလေးကို သူ ဘာပြန်ပြောမလဲ
ဘာပြောမလဲ သွန် နားထောင်နေခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ မကြားရ

ပါ။

“ဆရာ . . . ထမင်းစားမလား”

“မစားဘူး၊ သွား . . . ကားပေါ်မှာ သန္တာပါလာတယ်၊ အအေးတစ်ခုခုလိုလိုက်၊ ပြီးတော့ . . . ခဏစောင့်လို့ပြောကြားလား”

“ဟုတ်”

သျှန် ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ . . . ‘သန္တာ’ဆိုသော အသံကြားတာနှင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိ၏။ သူက သျှန်ကို အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်ပြီးမှ မသိသလို ပြန်လှည့်သွား၏။

“မိမ့်နု . . . ရှင် ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ ကိုဖုန်းမြင့်နိုင်”

“သျှန်ကပဲ စတင်စကားပြောရလေသည်။”

“ဘာအချိုးချိုးတာလဲ . . . ဟုတ်လား၊ နေ့မီးဦး . . . အဲဒီ

စကားဟုတ်သလဲ ပြောရမှလဲ”

“ကျွန်မမေးနေပြီလေ . . . ရှင်ပြောပေါ့၊ ရှင်မှာ မိန်းမရှိတာရော ရှင်သိသေးရဲ့လား”

“ဟုတ်လား . . . ငါ့မှာ မိန်းမရှိသတဲ့လား”

သရော်တော်တော်ဖြေသံက ပြေးရိုက်ဖို့ကောင်းလှလေသည်။

“ရှင် . . . ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . မထိတရီနဲ့ ခော်ကားသလို ရိသလိုလုပ်မနေနဲ့နော်၊ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး . . . သိလား”

“သည်းမခံနိုင်တော့လည်း လဲသေလိုက်တာ . . . မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဟူး . . . အဲဒါတွေကြောင့် စိတ်ပျက်လို့ စိတ်ဆင်းရဲလို့ ပြန်ကိုမလာချင်တာ”

“ဟင် . . . ဘာပြောတယ်၊ ရှင် . . . ရှင် . . . ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟင်”

သျှန် ဒေါသဖြစ်တာ ရုပ်ရှုပ်ပင်စေဘဲ ခုတင်

ပေါ်ပြန်ထိုင်ကျ၏။

“ဝါဖြင့် . . . အပြစ်မှာ သူများတွေပြောနေကြတာ ဆိုနေကြတာရော အမှန်ပဲလား”

“ဘာလဲ . . . ဘာပြောလို့လဲ”

“ရှင်စက္ကတေရီမနဲ့ ရှင်နဲ့အကြောင်း မှားမဆန့်ဖောက်ကြားနေရတာတွေထေး မိန်းမတောင် ပေးမတိုင်ကို ရှင့်ဖုန်းက ရှင့်ဟာမကျတော့ တိုင်ခွင့်ရှိတာကရော သူက

ဘာပို့လို့လဲ”

“ဟ... ဘယ်နှဲ့... သူများကို လိုက်တိုထွာနေရတာလဲ၊ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ယောက်တည်းခိုင်ခံ့ပြောမနေချင်လို့ အပ်ထားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းက... အာတွေ မနာလို ဝန်တိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ... မင်းတစ်ယောက်တည်း ကြီးကျယ်နေလို့ဖြစ်မလား၊ မင်းမှာ ဒီခိုင်နာဂိုတယ်... မိတ်တပ်ဆရာရှိတယ်... တောက်တိုမယ်ရလုပ်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးရှိတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း သုံးယောက်တောင်ကွာ၊ ငါ့ကျွဲစော့... စက္ကတေရီတစ်ယောက်မရှိသင့်ဘူးလား”

“အဲဒီစက္ကတေရီက ယောက်ျားအားလုံးမရတော့ဘူးလား”

“မင်းကျတော့ရော... မိတ်တပ်ဆရာက ဘာလို့ ယောက်ျားဖြစ်နေတာလဲ... စဉ်းစားပြော”

“မနှိုင်းနဲ့... ဒါက အလုပ်သဘောမနဲ့ ဒီလိုပဲ ရှိကြတာ ကျားမခွဲတာမတူဘူး၊ ဒါ... ရှင်အသိဆုံးပါ ကိုဖုန်းဖြင့်နဲ့”

“ဟေး... ငါကလည်း မင်းသိစကောင်ပြောရဦးမယ်၊ မင်း အလုပ်မှာ ငါ့ ဝင်မစွက်ဘူး၊ ငါ့အလုပ်မှာ မင်း ဝင်မစွက်

နဲ့... ဒါပဲ... နော်... ဖုန်းဖြင့်နိုင်ဘဝမှာ ဘယ်သူမှ ထင်ကြားမခံဘူးဆိုတာ မင်းသိထားဖို့လိုပြီ ပြည်ဝေသွန်း မင်းကြိုက်သလိုမင်းနေ ငါ့ကြိုက်သလို ငါ့နေမယ် ဒါပဲ”

“ဟင်... ရှင်... ဘာစကားပြောတာလဲ... အဲဒါက သွန်းက အယ်လိုနေလို့လဲ”

“နောင်ရိုးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မင်းတို့ ဓားတို့တွဲလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခုလည်း ပြန်တွဲနေကြတာပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် တတွဲ တွဲဖြစ်နေတာတွေ ငါ မလိုဘူးမှတ်နေသလား၊ ဟင်း ယောက်ျားနဲ့က အကြားဘူးမှတ်နေသလား... မင်းဟ ကောင်နဲ့ မင်းတို့ခေါင်းချင်းဆိုင် အကြည်ဆိုက်ပြီးရိုက် ဖားကဲခတ်ပုံ နည်းခမ်းမှာဆိုက်တာတာကို မင်း ဘယ် လိုရှင်းမလဲ”

“ရှင်းရအောင်ကောင် မကြီးကျယ်ဘူးဆိုတာ ရှင်အသိ ဆုံးပါ၊ နောင်ရိုးက သွန်းသူဝယ်ချင်းပဲ၊ သွန်းကို အနှံ့ အထက် အနှစ်နာခံပြီး ကူညီတဲ့သူငယ်ချင်းကို သွန်း အမှတ်ထူရအနဲ့ ချိတ်ထားတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာ တစ်ခုမှ မပိုးသားတာမရှိဘူး၊ ရှင်ဆာ သစ္စာမရှိတဲ့သူ စည်းကမ်းမရှိတဲ့သူ”

“တော် . . မပြောနဲ့၊ မင်းဟာမင်း ထိပ်တန်းရောက်နေ တဲ့မင်းသမီး မကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မင်းလုပ် ချင်တိုင်း လုပ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားထဲမှာ ငါပေါ့ဘူး ပြည့်စေသျှန်၊ သုံးနှစ်ပြည့် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ကို သူများဖိတ်မှ ကိုယ်သိရတဲ့အထက် ကို ငါ ငြီးငွေ့ပြီ၊ ဝါက မင်းလက်ထဲက သက်မဲ့ရုပ်တစ် ရုပ်မဟုတ်ဘူး”

“မင်း . . အဲဒီလိုပဲ . . ကျွန်မကလည်း ရှင်လက်ထဲက သက်မဲ့ရုပ်တစ်ရုပ်မဟုတ်တာ ရှင်သိထားသင့်တယ်၊ ဣ ဖုန်းမြင့်နိုင်၊ ရှင် ဝမ်းသာပါစေ ကြည်နူးပါစေဆိုပြီး ကျွန်မ ဖိတ်ခွဲကိုစိစဉ်ခဲ့တာ၊ ရှင်ဆီဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် မှာ ရှင်အိပ်နေတယ်တဲ့ . . ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်နဲ့ဆက် သွယ်ခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ ကင်လေ . . ကျွန်မက ဘာလဲ၊ ဟိုမိန်း မက ဘာလဲ . . ရှင်ပြောလေ”

“ထော်ကွာ . . တော် . . မပေါင်းချင်ရင် မပေါင်း နဲ့ မင်းသဘောပဲ . . ဝါ ဘာမှမပြောဘူး မပြောနိုင်ဘူး . . ပါပဲ”

ဈာခနဲလှည့်ထွက်သွားသူကို သျှန် အထေးအ

ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ပြည့်လွှဲထွက်လာခဲ့၏။

ကားထွက်သွားသံက ဝေးသထက်ဝေး၍သွား

၏။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ရင်မှ ဆွဲနှုတ်ခံရသူလို

သျှန် ဝေးကြောင်ကျန်ရစ်ခွံကလွဲလို့ သျှန် ဘာများတတ်နိုင်ပါ ဦးမလဲကွယ်။

ရင်ထဲမှာ . . .

နှလုံးသားထဲမှာ . . .

ထိခိုက်ကြေကွဲစွာခံစားရသမျှ ရင်ဖွင့်ဖို့ သျှန်

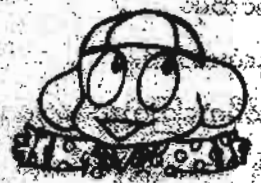
မှာ နောင်မို့တလွဲ၍ ဘယ်သူမျှနိုင်မပါမယား

www.burmeseclassic.com

အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...
အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...
အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...
အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...

အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...
အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...
အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...
အလေးတင်လှူဒါန်းပေးရမည်...

အခန်း(၃၀)

ဝါးရိပ်၏ထောင့်စွန်းရှိစားပွဲခုံလေးမှာ လက်
ကပ်ဖတ်ပေါ်ခေါင်းတင်စောင်းဖိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ လန်နီးလာ
ခဲ့ချိန်မှာ ...

အဘဦးချစ်ပိုတ လှုပ်ပကမ်းရှိ ပက်လက်
ကုလားဖိုင်မှာ ခေါင်းစောင်းဖိပ်ပျော်နေခဲ့၏။

ကြော် .. လင်းစဖိုးခဲ့ပြီ။

အမှောင်ရိပ်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက
ဆတူလွင်းဖိုးထားခဲ့၏။ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံက သူ့နံခေါင်းပည့်
တည့်မှ အော်မြည်ခြင်းကြောင့် ... သူ့နံ လန်သွား၏။

မကြာ . . . ဝိလိုနှင့် တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့ပါလား။ နာကျင်နေသော ဇက်ကို သျှန် နှိပ်ပြီး ဇက်ချိုး၏။

သျှန် . . . ပြတ်သန်းကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသောဘဝကို
သျှန် ပြန်လည်တွေးတောရင်းမှ တစ်ညကုန်ဆုံးသွားရချိန်မှာ
'ကို'က သူ့ကောင်မလေးနှင့်ပျော်မွေ့နေမည်ထင်ပါရဲ့။

'ကို'ကို သတိရမိသည်နှင့်အမျှ သျှန်နှလုံးသား
ထဲမှာ စေတနာပြင်းထန်စွာဖြတ်စီး၏။

သျှန်ဘဝမှာ 'ကို'သာ ချစ်သူအဖြစ်တည်ရှိခဲ့
ပါသည်။ 'ကို'ကို သျှန် အလေးထားချစ်ခဲ့ပါသည်။

မာနနှင့် ဖက်တင်းခံခဲ့သမျှ ခွဲခွာဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး
ချိန်မှာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လှုပ်ဟာသွားလျက် သက်မဲ့ရုပ်တူတစ်
ခုလို လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့သွားရတာ . . .

'ကို'ကို ချစ်လို့ပေါ့ ကိုယ်ရယ်။
သျှန်က စီးကျလာသောမျက်ရည်စီးကြောင်း

ကို သုတ်၏။

'ကို'
ရင်နှင့်အမျှချစ်မြတ်နိုးခြင်းများစွာကို . . .
ကို သိစေချင်လှပါသည်။

ဟင့်အင်း . . .

အိမ်ထောင်ရေးပေကပ်ပြန်မှုကိုတော့ သျှန်က
ဘယ်လိုမှခွင့်ပြုနိုင်မှာမဟုတ်ပါနော်။

သျှန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ချိန်မှာ အဘပိုက
'အင်း'ခနဲ နိုးလာခဲ့၏။

"ဟင် . . . ထမီး . . . သျှန် . . . နိုးနေပြီလား"

အိပ်ချင်မှပေးပျက်လုံးများကိုပွတ်ရင်း လှဲနေ
အနေအထားမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ဖို့ အဘပိုကြိုးစား
၏။

"ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘပို၊ အားနစ်လိုက်တာ . . . သျှန်ကြောင့်
အဘပို ဒုက္ခများသွားပြီ"

အိမ်မှာပြန်မအိပ်ရဘဲ သျှန်ကိုစောင့်အိပ်ရာ
မှာ ဖြစ်သလိုအိပ်ချင်းအပေါ် သျှန် အားနစ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

"ဘယ် . . . ဒုက္ခဟုတ်မလဲ၊ ဝိလိုပဲပေါ့"

ဘပို ထိုင်ရာမှ ထ၏။

သျှန်က မီးဖိုဆီပြေး၏။

"နေ . . . ဘပို၊ ထမီး လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ရေနှေးသည်
ဝေးမယ်"

“ဟဲ့ . . . လုပ်တတ်လို့လား”

“ဟာ . . . အာလို့မလုပ်တတ်ရမှာလဲ အပိုပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး လုပ်လာခဲ့တဲ့ဟာ”

ဘဝိ သဘောကျရာ ပြုံး၏။

“မတော်မတဲ့ကွယ် . . . တို့ဆိုင်မှာ အမှည့်ကြီးရှင်ရှင်မင်း သမီး လက်ဖက်ရည်သာဖော်ရတယ်လို့”

“အဲဒီတော့လည်း . . . ဘဝိတို့ဆိုင် ဝိုရောင်းကောင်းမှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

သျှန် . . . ကလေးဆန်စွာ မေးလေးဆတ်ပြော တော့ ဘဝိ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြုံး၏။

ခဏအကြာမှာတော့ . . .

လတ်ဖက်ရည်ဆိုင်က ရကောင်လေး(ဝန်ထမ်း) တွေရောက်လာကြ၏။

အလင်းရောင်က တစ်စုတက်တစ်စု မြင့်ထက် လာ၏။ ဆိုင်က ဆိုင်ပိသဖွာ ဆူညံလာ၏။

လှုပ်ကားစာပိစီးထိုးဆိုက်လာ၏။

“ဧဟာ . . . နေခင်နို့ကွဲ၊ နောင်မို့လာပြီ”

ဘဝိက ဝမ်းသာအားရတော်၏။

“ခဏနော် . . . ဘဝိ၊ သျှန်ရောက်နေတာ မပြောနဲ့ သိ လား”

သျှန်က နောင်မို့အားသင့်အောင် ခိုခိုကွပ် ကာ ငြိမ်နေခဲ့၏။ ခဏအကြာမှာ . . . မိန်းမတစ်ယောက်ဝင်လာ လေသည်။

“ဦးလေးချစ်”

ခေါ်သံ . . .

စိမ့်သံ . . .

သျှန် အံ့အားသင့်စွာ ခေါင်းမေးမြဲကြည့်မိရ ပြီး။

“ဟယ် . . . အဖြူ”

အမေ

သျှန် . . . မနေနိုင်ဘဲ ပြောထွက်လာပြီး အမေ ကိုဖက်ပိုမိ၏။

“သျှန် . . . သျှန် . . . သမီးရယ်”

အမေက သျှန်ကို တချစ်တချစ်ပါအောင်ဖက်ရင်း မျက်ရည်ကျ၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ အမေရယ်၊ သျှန်ကို . . . ဒီလောက်

အကြာကြီး ပစ်ထားရတယ်လို့”

သျှန် ငိုသံဖြင့်ပြောသံက အသံလေးတွေတုန်
နေလေသည်။

“ပစ်ထားတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို
စိတ်နာနာနဲ့ အမေထွက်သွားခဲ့တာ”

“ကိုင်း . . . ထိုင်ဗျာ စုံမယ့်စုံတော့ လူစုံတက်စုံပါလား၊
နောင်ဦးနဲ့က ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ”

ယခုမှ . . . နောင်ဦးကို သျှန် ကြည့်မိ၏။ နောင်

ဦးစုံက ခရီးထွက်ရာမှပြန်လာတာ သိသာနေစေသည်။

“စစ်ကိုင်းမှာတွေ့တာ . . . ကားတားစီးတာလေ ဒေါ်
ဒေါ်ပြုံးက၊ အဲဒါ . . . ကျွန်တော်က ဒေါ်ဒေါ်ပြုံးနဲ့တူပါ
တယ်ဆိုပြီး မေးစမ်းကြည့်ရာက ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ၊
အမယ်လေးက . . . မလိုက်ပါဘူးလုပ်နေလို့ တစ်ရက်
နှစ်ရက်စောင့်ပြီး ချောခေါ်လာရတာ”

“ဟုတ်လား . . . အမေက”

ဒေါ်ပြုံးသခင် ရှက်ပြုံးပြုံး၏။

“ဟိုမှာက အခြေကျသလောက်ဖြစ်နေပြီလေ၊ သီလရှင်
ရပ်မှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ဝယ်ဖြုတ်၊ ငြိမ်းချမ်းနေတာ၊ သမီး

ကလည်း နာမည်ကြီးမင်းသမီးဖြစ်နေပြီဆိုတာ . . .
အမေစိတ်ချသွားရပြီပဲ”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ အမေရယ်၊ အမေ့အဖေက သမီး
တစ်အားရှိတာပေါ့”

“သမီးက အိမ်ထောင်ကျနေပြီမဟုတ်လား၊ ဒီကို ဘယ်
တုန်းက”

မေမေက သျှန်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြောစဉ်မှာပင်

သျှန်၏နှလုံးသားတွေ ကွဲကြောကာ အခုန်မြန်လာခဲ့၏။ ဝမ်းနည်း
စိတ်ဖြင့် မျက်စည်တွေရစ်ဝိုင်းကာ မေမေ့ကို သျှန်က ပြောဖတ်
ငိုမိပေါ့ပြီ။

“သမီး . . . သမီး . . . ဘုန်းကွာလာခဲ့ပြီ မေမေ၊ သူ့ဆီ
သျှန် ဘယ်တော့မှပြန်မသွားတော့ဘူး၊ သျှန် မေမေနဲ့ပဲ
နေပါရစေ မေမေရယ် နော်၊ သျှန် မေမေနဲ့အတူနေပါ
ရစေ”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ပြုံးသခင် တုံ့အားသင့်စွာ လန်းနှိုင်းအော်

သကဲ့သို့ နောင်ဦး အထိတ်တလန့်ကြည့်၏။
ဘာဖြစ်လာသလဲ . . .

သွန်... အပြစ်လွှာတာလဲ...

ဖိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာဖြစ်လွန်း၏။ သွန် ငိုနေတာကို မကြည့်ရင်နိုင်လောက် နောင်ဖိုး... စားရပါသည်။

“ပြောပါဦး... မေမေ့တို့၊ သာဓကတူဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ”

ကွယ်ဝှက်ထားသော သွန်မျက်နှာကို ဒေါ်ပြုံးထင်စား ဖြစ်ရအောင်ကြည့်၏။

“... အိမ်ထောင်ရေးနည်း... ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ ဆန်းရှဲ၊ လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လွယ်လွယ် လက်ထပ်လို့မရသလို... လမ်းခွဲဖို့ဆိုတာလည်း လက်လွတ်စပယ်ဆုံးဖြတ်ဖို့မသင့်ဘူး... ကဲ... ပြောပါဦး... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကြည်းသားခွဲရအောင် ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့လို့လဲ”

“သူ... သစ္စာမရှိဘူး။ သစ္စာပျက်တယ်၊ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတာ ကြားပြီး သွန် အရမ်းစိတ်ထုန်သွားပြီ မေမေ့၊ သူ့ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ကို စိတ်ပျက်သွားခဲ့ပြီ”

“ဟင်”

ဒေါ်ပြုံးသလင်... မျက်နှာပျက်ကာ ပင့်သက်ချလေသည်။

“သေချာသလား... ဝီဇ္ဇာ”

“ထိပ်သေချာတယ် မေမေ၊ သွန်ကောင် ကိုင်သုံးခွင့်မရှိတဲ့ Hand Phone တောင် အဲဒီကောင်မလေးကျတော့ပေးသုံးတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တာတူတူဖြစ်နေတာကြားပြီး သွန် ဗန်းဆက်တာကို သူ့ကောင်မလေးပြန်ချစ်တာကြည့်... သူ အိပ်ပျော်နေပါတယ်လို့... တဲ့... ကဲ”

“ဟဲ့... ညအက်လား... အဲဒါ”

“နေ့ဘက်မှာ သွန်ဆတ်တာမေမေ၊ နေ့လယ်နေခင်း သူတစ်နေ့တစ်နေ့အိပ်တတ်တာ သွန် ထိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... သွန် မကျေနပ်တာက သူ့အိပ်ပျော်နေချိန်မှာတောင် အဲဒီကောင်မလေးအနားမှာရှိနေခဲ့တာတို့ပါ၊ အဲဒီလောက် တပူတွေဖြစ်နေရအောင် သူ့ဆိုတာ တော့လဲ”

ဒေါ်ပြုံးသလင် ပင့်သက်ချ၏။ ဝဲလာသော မှတ်

ရည်ကို ပုတ်ခတ်ထိန်း၏။

“နောက်ဆုံးကျတော့ . . . သမီးလည်း မေမေလိုပဲ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းရှာဘဲကိုး၊ ထားတွယ် . . . ဘယ်ကတ်နိုင်မလဲ၊ မေမေလိုက်တော့ . . . ဟုတ်လား၊ အခု . . . မေမေပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ၊ သမီးနားမှာ မေမေရှိနေခဲ့ပြီပဲ”

“တကယ်အော် မေမေ . . . တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ . . . သမီးရဲ့ နောင်ငွေပြောပြလို့ မေမေကို သမီးတို့လိုက်ရှာတာသိရတယ်၊ မေမေထင်သလို သမီးက သမီးအဖေကို ပစ်ပစ်အားကိုးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေမေခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

“မေမေ . . . မေမေရယ်”

သျှန်းက မေမေပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ကြာကြာပါအောင် မွှေး၏၊ ဒေါ်ပြူးသခင်နှင့် သျှန်းတို့သားအမိ ပြန်လည်သင့်မြတ်ခြင်းအတွက် ဦးချစ်စိုရော နောင်မိုးပါ စိတ်ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ရတာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၃၁)

“သျှန်းတဲ့ . . . ပြည့်စေသျှန်းဆိုပြီး လာလိုက်တဲ့ဖုန်းတွေ၊ ပြောရတာကြာတော့ . . . ကျွန်မတောင် အားနာလာပြီ ဦးလေးချစ်ရယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရတ်တွေ ဒီလောက်ပျက်တာ သယ်ကောင်းမလဲ”

ဒေါ်ပြူးသခင်က သျှန်းအပ်ထားသော ဆယ်လူလာဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဦးချစ်စိုသို့ ညည်းပြောပြောခင်း ပင့်သက်ချ၏။

“အေးလေ . . . သူလည်း စိတ်ထိခိုက်နေတော့ စိတ်လွှတ်ကိုယ်လွှတ် အနားယူချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခု . . . ဘယ်

သွားလဲ . . ဒီကောင်မလေး”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် နောင်ရိုးနဲ့ထွတ်လည်
ချေချိုပြီးလွတ်လိုက်တာပဲလေ။ သူက မအေးရှေ့ဦးလေး
ချစ်ရှေ့မှာ ဟန်မပျက်ပြုံးနေတာ၊ ကွယ်ရာမှာ မိုင်နေ
တာမြင်ရတော့ စိတ်မကောင်းလို့၊ အဲဒီဝေဒနာကို ကျွန်
မလည်း ခံစားရဖူးတော့ ကိုယ်ချင်းစာတယ် ဦးလေးချစ်
ရဲ့။ သဘောပေါက်တယ်၊ အင်မတန်ခံစားရတာပါ။ န
လုံးသားတစ်ခုလုံး လစ်ဟာနေသလိုပဲ”

“အေးဟာ . . အစကတည်းကသာ နောင်ရိုးနဲ့ယူခဲ့ရင်
လူမချမ်းသာရင်သာရှိမယ် . . စိတ်ချမ်းသာမှာဟာ၊
ကောင်လေးက သွန်တို့ တကယ်ချစ်ရှာတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော် . . သွန် ကြီးပွားဖို့ဖြစ်လာတာလည်း
နောင်ရိုးကောင်းလို့ပဲ၊ ဒီကောင်လေး ကြည့်ရှုအားပေးခဲ့
တာ”

“စာတယ်လို့ . . ကောင်လေးက သွန်ကို လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းလာခဲ့ရင် ညည်းက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သွားပါ . . ဦးလေးချစ်စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေနဲ့၊ ဟိုနှစ်
အောက်က ဘာမှန်း ညာမှန်း သိသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ . . သဘောမတူဘူးလား၊ နောင်ရိုးနဲ့ကို”

“ကုပါတယ် . . ဘာသဘောမတူစရာရှိသလဲ၊ ကိုယ်ချင်း
စိတ်ချင်း ဒီလောက်ညီညွတ်တဲ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ . . ဘာဖြစ်
လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်တာမဟုတ်တာလေ
တံတရားအတိုင်းပဲပေါ့ . . မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်စိတ်
ဆန္ဒထက် သူစိတ်ဆန္ဒက အရေးကြီးပဲ ဦးလေးချစ်ရဲ့
ဟော . . လာပြန်ပြီ . . ဒီဖုန်းက”

ဒေါ်ဖြူသလင်က ဖုန်းတိုကောက်တိုင်လိုက်၏။

“ဟလို”

ထူးရင်းမှ . . မျက်လုံးလေး တောက်ပလာခဲ့

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် . . အန်တီက သွန်ရဲ့အမေပါ၊ ဒေါ်
ဖြူသလင်ပါ . . ဟုတ်တယ်၊ ပြောလေ . . အန်တီဘာ
ပြောပေးရမလဲ”

ဘယ်သူလဲ . . ဟူသောအမေးကြည့်ဖြင့် ဦးချစ်

ကြည့်၏။

“ဖုန်းဖြင့်နိုင် . . ဖုန်းဖြင့်နိုင်”

ဒေါ်ဖြူသလင်က စတားပြောခွက်ကိုလက်နှင့်

ဝိတ်ပြော၏။

“ဟေ...”

ဦးချစ်ပိုမုက်နာ ရှုံးခဲ့သွားလေသည်။

နောင်မှ...

မင်း ကံကောင်းနိုင်ပါဦးမလားကွာ...

ရင်ထဲမှ လှမ်းပြောလေသည်။

တီရစ္စာန်ရံဝင်းအတွင်းရှိ Game City မှ

တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွန်ဆော့နေရပေမည်...

စိတ်က ကိုယ်မှာပြီတယ်ခြင်းမရှိတာ သွန်ဆော့

အသိဆုံးဖြစ်၏။

“ထည့်လိုက်လေ သွန်ဆော့၊ အကြောစေ့သုံးစေ့ထည့်ရမှာ ထည့်”

နောင်မှ လှုံ့ဆော်နေသဖြင့်သာ လွတ်ထွက်

သွားသောစိတ်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် ပြန်မမ်းမိခြင်းပဲဖြစ်၏။

သွန်တစ်ယောက်စည်းသာဆိုလို့ကတော့

ထိုမှာ လွင့်ပျံနေသလို လွင့်ပျောနေမှာဖြစ်လေသည်။

ဝယ်ယူလိုက်သော ငွေအကြွေစေ့တွေ ထက်ထဲ

မှာ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းလွက် မှုကြာကေတုန်၏။ မကြာကပြန်ဝယ်

ရ၏။ ဝါပေမဲ့... အရှုံးသာအမတ်တင်လေသည်။

ပြိုင်ကားအနီးလေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဝင်စီး

မောင်းရတာ တစ်ခုကိုတော့ သွန် နှစ်ဦးကစိတ်ဖြစ်၏။

တကယ်ကို လမ်းကြီးမှာ ကားမောင်းရသလို

စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်လေသည်။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ... သွန် လာရောက်ဆော့

ကစားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားကြတာကြောင့်ရော... သွန် ကိုယ်

တိုင်က ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ကောင်မလေးလို ရုပ်ဖျက်ပြင်ဆင်

ထားတာကြောင့်ရော... သွန်ကို ပြည့်ဝသွန်ရယ်လို့ သိသမျှ

ကြပါ။

အောက်ဆုံးထပ်ရှိ အရပ်ကောက်သည်နေရာ

ကျတော့ 'သွန်' အသည်းယားလေသည်။ အကြောစေ့ထည့်သည်

နှင့်ခွညှစ်လိုပစ္စည်းက စုပုံထည့်ထားသည်အရပ်တွေထဲမှ အ

တစ်ရပ်ကော်ယူပေးတာဖြစ်၏။

သို့သော်... ညှစ်ခွက အကြီးကြီးပြုလုပ်ထား

သဖြင့် ပါပြီထင်ပြီးကာမှ ပြုတ်ပြုတ်ကျကျနဲ့ခဲတာ ဟာ ခနဲဖြစ်ရတာပါ။

အသည်းတယားယားဖြင့် အကြွေစေ့ထပ်ဝယ် ငွေထပ်ကုန်ဖြင့် ဓဋ္ဌသဲ့ယူရာနေရာဌာနဖြစ်၏။

“မတရားဘူးနော် . . . ညှစ်တာ နည်းနည်းကြီးထားပြီး တခပ်ကိုလွတ်ကျအောင်လုပ်ထားတာ”

သျှန်က ကလေးဆန်လှစွာ မကျေနပ်စိတ်ဖြစ်

၏။

“ဪ . . . သျှန်ရယ်၊ ဒါမှ လူတွေ အသည်းတယားယား နဲ့ပျော်မှာပေါ့၊ သူတို့အတွက်လည်း ကွက်စားချန်ရသေးတာပေါ့”

“အနိုင်အရှုံးမှာ အရှုံးများနေတော့ တယ်တရားပါ့မလဲ”
နောင်မိုး သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“မတရားဘူးထင်ရင် မကစားနဲ့ပေါ့ သျှန်ရဲ့၊ သျှန်တို့ တယ်သူက အတင်းကစားခိုင်းလို့လဲ၊ သူ့သဘောနဲ့သူ ကစားပြီး ခုမှ တာမကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

“တော်ပြီ . . . ပြန်မယ်ကွာ”

“ဟွန်း . . . သူ့စိတ်ကဖြင့် ဒီမှာမရှိဘဲနဲ့ သျှန် . . . ပုန်ပုန်

ပြော ကိုပုန်းမြိုင်ကို လွမ်းနေတယ်မဟုတ်ဘူး”

“အိုး . . . မလွမ်းပါဘူး၊ ဘာလို့လွမ်းရမှာလဲ၊ ဒီလိုသစ္စာ မရှိလို့ကတော့ . . . (နိုး) No ပဲ”

“တကယ်ပြောတာဟုတ်ရဲ့လား”

“တကယ်မတဘူး . . . အကယ်တင်ရာနှစ်ရာ”

“ပြတ်တယ်ပေါ့”

“အင်းပါဆို . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နောင်မိုးနော် လာမစနဲ့ . . . စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့ကြားထဲမှာ”

ပြောရင်း . . .

ကားပေါ် အတက် သျှန် မုတ်ရည်ကျသောတော့

နောင်မိုး ပုပ္ဖာယာခပ်မျှဖြစ်သွား၏။

“ဆော့ဗိုး . . . ဆော့ဗိုး သျှန်ရာ၊ သျှန် မကြိုက်ရင် မပြော တော့ဘူး၊ မငိုပါနဲ့တော့ . . . သျှန်ငိုရင် ကိုယ် တကယ် ခံစားရတယ်ကွာ . . . မငိုနဲ့နော် . . . ဟိတ်”

ကားက နောင်မိုး၏ကားနှင့်လိုက်ခဲ့တာပဲဖြစ်

၏။ သျှန်တားနံပါတ်အလွတ်ရနေသူတွေက ကားမြင်တာနှင့် ‘သျှန်’ရယ်လို့ သိကြမှာလေး။

“သျှန် . . . ပျော်နေနေချင်တယ်၊ သျှန် ပေးနေတာပဲ မြင်ချင်တယ် . . . တကယ်ပြောတာ”

“ဒါဖြင့် . . သူ့နာမည်ကို ထည့်စကားမပြောနဲ့ . . ကတိ
ပေး”

“ပေးတယ်ဗျာ”

“တကယ်ပြောတာ . . သျှန် သူ့ကို ဆိပ်ချစ်တယ် နောင်
ရိုးရဲ့၊ သူ့ကိုနာကြည်းစိတ်နဲ့ ခွဲနိုင်မယ်ထင်ခဲ့တာ၊
ထတယ်ခွဲရတော့ ရင်ကွဲအောင်ခံစားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သျှန်ကို သူ သစ္စာဖောက်တာ စဉ်းစားမိရင် ရင်ကွဲ
တယ်”

“ဟောဗျာ . . ဒီစကားမပြောကြေးဆို သျှန်ရဲ့၊ ဝာလို့
ပြောနေတာလဲ”

“ရင်ထဲရှိတာ ပြောတာပေး၊ ကတိတောင်းတာက နောင်
ရိုးမပြောဖို့ ကတိတောင်းတာပဲဟာ၊ သျှန် မပြောဘူးလို့
မှ မပါဘဲ”

“ကောင်းဗျား”

နောင်ရိုးနှင့် ထွေရာလေးပါးစကားပြောနေ
ချိန်မှာတော့ သျှန်၏ရင်ထဲမှအနာ သက်သာကာ ဝေဒနာလျော့
ပါးလေသည်။

“ဟောဗျာ . . နည်းသည်ရောက်နေပါလား”

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

အခန်း(၃၂)

နောင်ရိုးပြောမှ . . ‘ဝါးရိပ်’ စားသောက်ဆိုင်
ရှေ့မှာရပ်ထားသောကားကို သျှန် မြင်၏။

“ဟင် . . အဲဒါ သူ့ကားပဲ . . ကိုဖုန်းမြင့်ကား”

သျှန် အလန်တကြားဖြစ်တာ မျက်လုံးလေးပင်
ပြု၏။ ရင်တွေ အခုန်မြန်တာ ကိုယ်သာအသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ်ဘာလုပ်ဖူးရမလဲ သျှန်၊ ကားပြန်မောင်းထွက်ရ
မလား”

“ဘာလာလုပ်အလဲဆိုတာ သိချင်တယ် နောင်ရိုးရဲ့၊
ရပ်လိုက် . . ဒီမှာပဲရပ်ပါ . . ကြည့်ရအောင်”

ထိုစဉ်မှာ ကားတံခါးပွင့်လာ၏။ တို့ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ခေတ်မီလှပစွာပြင်ဆင်ခြယ်သထားသော မိန်းမ ချောမိန်းမလှလေးပဲဖြစ်၏။

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

နောင်မိုးက ခပ်တိုးတိုးမေး၏။ သျှန်က ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလေသည်။

“သန္တာဆိုတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင် . . . သေသေချာချာမသိဘူးလား။ ဘာလို့ဖြစ်မှာပေါ့ရတာလဲ”

“နှစ်လောက် သေသေချာချာရင်ဆိုင်တွေ့ဖူးကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟောဗျာ . . . အဆန်းအပြားပါလား”

“ဆာမှ ဆန်းပြားစရာမရှိဘူး။ ဘယ်လိုကြီးလဲ သူက ဘာလားပြောတာလဲမသိဘူး”

“ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပြောချင်တာသေချာတယ် . . . ရပ်နေပြီ။ သျှန် ဆင်းသွားလိုက်မှကောင်းမယ်”

သျှန်က ကားပေါ်မှ မဆင်းချင် ဆင်းချင်ပုံစံမျိုးဖြင့် ခပ်လေးလေးဆင်း၏။ နောင်မိုး၏ကားရှေ့နားမှာ နှစ်

လောက်ဆိုမိကြလေသည်။

“သျှန်”

သန္တာက နူးညံ့စွာ ပြောလျက် စတင်ခေါ်၏။

“ကိုယ့်ကို သိမယ်ဆင်တယ်”

သျှန် . . . မဲပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“သိတယ် . . . သန္တာဆိုတာသိနေတာပဲ”

“သန္တာအနေနဲ့ပဲသိတာဖြစ်မယ်ဆင်တယ်”

သျှန်၏ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲမောသွား၏။

“တခြား . . . ဘယ်အနေနဲ့သိဖို့လိုသေးလို့လဲ”

“ကိုကိုညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိမထားတာ အရမ်းအံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်တယ် . . . ဘာပြောတယ်”

သျှန် အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကာ အော်မိ၏။

“မညာနဲ့ . . . ကိုမာ ဘာညီမမှမရှိဘူး။ သူက တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမှားပါဘူး။ သူက တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သလို . . . သန္တာက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ”

“ဘာတွေလဲ . . . ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“မင်းအောင်မှူးနေလို့ ငွေကြီးမှာစိုးတာကြောင့် လာရှင်း
ပြတာလေ၊ ကိုကိုက သန္တာနဲ့ အမေတို့ အမေတွေ့မှောင်
နမပ”

သျှန် . . . အံ့အားသင့်စွာ ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ
ရယ်မောလိုက်၏။

“ပုံလာပြောတိုင်းယုံမှအထဲမှာ ‘တို့’မပါဘူး”

“မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ပြည့်ဝေသျှန်၊ သန္တာနဲ့
အဆင်လွဲပြီး မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေဘူး
ကြားလို့ ကိုကို့ကို မှောင်းဖျပြီး ဒီအထိလိုက်လာခဲ့တာ”

“အဲဒီလိုပြောဖို့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“အဲဒီပွဲဝယ်မရှိတာ . . . ဘာတိုင်ပင်စရာလိုသလဲ၊ မှန်တာ
ပြောတာ ခင်းမယုံရင်နေ”

“ပြောပါဦး . . . ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်သက်သုံးနှစ်ပြည့်မှ
ပေါ်လာတဲ့ယောက်မက အရင်က ဘယ်မှာရောက်နေ
တာလဲ”

“အမေရိုကားမှာလေ”

“အမေရိုကားမှာ”

သျှန် . . . မှတ်လုံးလေးပြုစုလွှား၏။

“ကိုအမေက အမေရိုကားမှာ သျှန်ပျံ အထော စို
ငယ်ငယ်ကတည်းကဆုံးသွားခဲ့တာ၊ အမေက နောက်
အိမ်ထောင်ခဲ့လေ”

ဆိုသောစကားကို နားမှာကြားယောင်လာလေ
သည်။

“ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့စိတ်ဆိုးထွက်လာခဲ့တာလေ၊ ဒီကျ
တော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကိုကိုပုန်းမြင့်
က သူ့အလုပ်တွေစိုင်းကုလုပ်ခိုင်းခဲ့တာကြောင့် . . . လုပ်
ပေးခဲ့တာ၊ မရောက်ဖူးဘူးတဲ့နေရာတွေ ကိုကိုက လိုက်
ပို့ခဲ့တာ”

“ဟင်”

သျှန် အံ့ကြွတ်ကြားဖြစ်ရလေသည်။

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် သျှန်နဲ့စိတ်ဆတ်မပေးခဲ့တာလဲ
သျှန်ကို အသိမပေးရတာလဲ”

“သန္တာရောက်ခါစက သျှန်နဲ့တွေ့ဖို့ လိုက်လာခဲ့သေး
တယ် သျှန်မရှိဘူး၊ နယ်ထွက်နေတယ်ပြောတယ်”

“ဪ”

နေထိုင်ဆက်အောင်ရိုက်ကူးရသော ရုပ်ရူ

ကားတွေကြောင့် 'ကို'နှင့်တွေ့ခွင့်နည်းပါးခြင်းကို သတိရ၏။

"ဝါပေမဲ့ . . . သန္တာအကြောင်း သျှန်မေးခဲ့သေးတာပဲ။
အဲဒီအချိန်ကပြောရင် ရတာပဲ။ သူလုံးဝမပြောခဲ့တာ"
သန္တာသဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။

"အပြန်အလှန်စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေချိန်မှာ အဖွဲ့
ထိုက် ဘုပြောတတ်တဲ့ ကိုတို့အကျင့်ကို သျှန် သိသင့်ပါ
တယ်။ သူ့အိမ်မှာလည်း မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ပွဲကို သူ
ထောင်မဆိုတာ သဘောတူမကျဘဲ"

"မသိအောင်စီစဉ်တာက ပြုန်းခနဲသိရင် အံ့ဩသွား
အောင်လို့ပါ သန္တာ၊ သူ့ရောက်လာရင် အံ့ဩဝမ်းသာ
သွားစေချင်တာပါ။ ဝါပေမဲ့ . . . သူ ရောက်မလာခဲ့ဘူး"

"စိတ်ဆိုးနေပါတယ်ဆိုမှ ဆယ်လာပါမလဲ သျှန်ရဲ့။ အခု
သန္တာက အမေရိကားပြန်တော့မှာမို့ လာနှုတ်ဆက်
တာ"

"ဟင် . . . ပြန်တော့မယ်"

"ပြန်တော့မယ်လေ . . . လောကီကုန်းဆက်ပြီးတင်
ရိုခေါ်နေပြီ သျှန်ရဲ့။ ပြန်ချင်ပြီ။ သျှန်တို့ သင့်မြတ်သွား
ရင် သန္တာ စိတ်ချမ်းသာပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့

ကိုတို့ကားကို သန္တာယူဆုံးချင်လို့ ယူသွားတော့မယ်။
သျှန်ကားနဲ့ ကိုတို့ ပြန်လိမ့်မယ်သိလား"

သျှန် အာတစ်ခုမျှ ပြန်ပြောခွင့်မရခင်မှာမင်
သန္တာက ရပ်ထားသောကားဆီလှမ်းသွား၏။ ကားတံခါးတစ်ချပ်
ပွင့်လာပြီး ဆင်းလာသူက 'ကို'ဖြစ်၏။

ဖုန်းမြင့်နိုင် . . . ဖြစ်၏။

'သျှန်'

လှမ်းခေါ်ရင်း လျှောက်လာ၏။

'ကို'

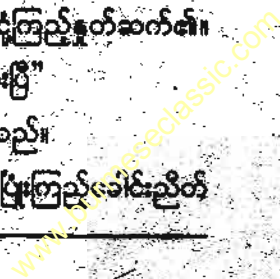
ဖုန်းမြင့်နိုင်ကို သျှန်က လေးမောကြည့်ပြီး တစ်
လှမ်းချင်းလျှောက်သွားချိန်မှာ . . . သန္တာမောင်းထွက်လာသော
ကားလမ်းပိတ်မနေရအောင် . . . နောင်ခွဲက ကားကို နောက်ဆုတ်
ထွက်၏။

သန္တာက ဖုန်းမြင့်နိုင်နှင့် သျှန်၏ နံဘေးက
ရောက်မှာ ကားကို အရိုက်လျှော့မောင်းကာ ငုံ့ကြည့်နှုတ်ဆက်၏။

"ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တော့နော် . . . သွားပြီ"

ရယ်မောနှုတ်ဆက်လေသည်။

သျှန်တ . . . ရွက်ပြားလေး ပြုကြည့်ခေါင်းညိတ်

ရင်း ပြန်အလာတို့မှာ ဖုန်းဖြင့်နှိပ်က ရယ်ပြီး ခုံကြည့်နေသဖြင့်
ရွက်မျက်စောင်လေးထိုးလိုက်လေသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ... သွား”

“ဟောဗျာ... ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ မသွားပါဘူး”

ဖုန်းဖြင့်နှိပ်ကရင်ခွင်ထဲ သျှန် ခေါင်းလေးတိုး
ဝှေ့ဝပ်ချိန်မှာ... နောင်နှိုး၏ကားက ကားလမ်းမပေါ်ရောက်ရှိ
သွားခဲ့ပါပြီ။ သျှန်တို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေသွားသည်ကိုပဲ
နောင်နှိုးတစ်ယောက် ဝမ်းသာရမှာပါ။ သျှန်ရယ်...။ ။

စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာရှိကြပါစေ။

စာချစ်သူများ၏

မအေးလေး

၁၄-၁၂-၀၂

ဝေဖန်စာပေ